

MILUJ MNE NAVŽDY

KATHERINE ARTHUROVÁ

PRVNÍ KAPITOLA

Autobus rachotil a v každé zatáčce se kymácel ze strany na stranu. Silnice se vinula přes hory a úzká údolí na jihu Západní Virginie. Maggie Prestonová si poposedla na tvrdém sedadle a v duchu litovala, že si nenajala vůz. Cesta se jí zdála mnohem delší než ve vzpomínkách. Za každou zatáčkou se objevila další a před autobusem se otevířelo další úzké údolí. Tající sníh ležel jako rozházené cáry papíru mezi bezlistými stromy. Pochmurná mlha se vznášela nízko nad kopci a kapala z okapů chatrčí uhelného dolu.

Maggie se zachvěla. Tu krajinu důvěrně znala, ale dnes se tady cítila jako cizinec. Tak cizí, že kdyby snad stála uprostřed cesty, řidiči okolojedoucích aut by na ni zírali, jako kdyby spadla z jiné planety. Na autobusové zastávce v Beckley se na ni lidé také dívali, ale nepoznali ji. Lidé, kteří jeli autobusem do Spring Mountain, nečetli Vogue ani nekupovali drahou kosmetiku, podle níž by mohli Maggiin výrazný obličej srdcovitého tvaru pod vlnitými rudými vlasy poznat. Jejich pohledy byly zvědavé. Žasli, co může elegantní žena v černém plášti s límcem z modré lišky pohledávat v davu oblečeném v obnošených prošíváných kabátech a džínách, s obličejem poznamenaným roky těžké práce. Zvlášť dlouho ji pozoroval vysoký muž s vlasy černými jako uhl. Opíral se o kovovou hůl a přejížděl Maggie od hlavy k patě svýma širokýma očima pod hustým černým obočím, na němž měl šikmou bílou jizvu. I když i on měl na sobě docela slušný oblek, jeho ledový výraz ji jasně odsuzoval za to, jak blahobytně vypadá. Asi nějaký těžce zraněný horník, myslela si Maggie, ale vzpomínka na jeho pohled zůstala s ní a izolovala ji ještě víc.

Měla bych jezdit domů častěji, přemýšlela a přepadl ji pocit beznadějně opuštěnosti. Do kolotoče úspěchu naskočila tak rychle, že sotva měla čas na nějaké ohlížení zpět. Za uplynulých pět let byla doma jen dvakrát. Jednou, když se její rodiče stěhovali do nového domu, který jim koupila. Podruhé tu byla před rokem s Rogerem Balfourem. Rodiče chtěli poznat hezkého bohatého Newyorčana, o němž se Maggie tak nadšeně zmiňovala ve svých řídkých dopisech. Roger se choval docela dobře, i když se Maggie cítila nepříjemně, když ho její otec provokoval řečmi o znečišťování životního prostředí Balfourovou chemickou továrnou blízko Charlestonu. Továrna byla částí mamutího podniku, který Roger řídil, a bylo docela možné, že opravdu znečišťovala prostředí.

„Doufám, že tě otcovy otázky nerozzlobily. Pořád ještě se kvůli tomu hněvá od té doby, kdy se u něho vyvinula silikóza. Bylo už příliš pozdě na nové důlní předpisy, které by mu mohly pomoci,“ vysvětlovala Maggie, když se společně vraceli letadlem do New Yorku.

Roger pokrčil rameny. „To nic. Je to celkem pochopitelné. Kromě toho nemůžeš předpokládat, že ten, kdo nezná obchodní stránku věci, porozumí složitému rozhodování majitele, který musí sladit problémy životního prostředí s otázkou zisku. Jak jsem řekl tvému otci, děláme všechno, co zákon vyžaduje.“ Potom rychle převedl řeč na operu, na kterou měli jít ten večer.

Roger prostě nemá rád kontakt s nepříjemnými stránkami života, přemýšlela nyní Maggie zamyšleně. Ale hned si poctivě přiznala, že i ona se obvykle cítí mnohem příjemněji v elegantním pískovcovém domě v New Yorku, který koupila na Rogerovu radu. Tam nebo v opeře, na baletu, koncertu nebo při jiné z mnoha kulturních událostí, které Roger a jeho přátelé podporovali, se cítila jako pohádková princezna. Přinášelo jí to pocit, jako by žila na nové, vyšší úrovni. Ale když přijela domů do Západní Virginie, cítila se nepříjemně, jako zrádce, který se bojí odhalení.

Maggie si zhluboka povzdechla. Ozvalo se šoupání nohou, jak někteří cestující vstávali a brali si balíčky z police na zavazadla. Pak se zase posadili a seděli naklonění dopředu, aby mohli svá nepohodlná sedadla opustit, jak jen to bude možné. V dálce Maggie uviděla železniční koleje protínající Spring River v nejužším místě údolí. V tom údolí, kde přitisknuto těsně k úpatí hor bylo malé městečko Spring Mountain. Její domov.

Cítila, že se jí z kombinace očekávání a obav zrychlil puls. Uklidni se, řekla si pro sebe pevně. Uvidíš, jak se věci skutečně mají. Maggie přivedlo domů pozvání na oslavu třicátého pátého výročí svatby rodičů. Matka k němu připojila krátké postskriptum: „Otec je na tom tak, že nevím, kolik výročí ještě budeme slavit.“

o otcově zdravotním stavu nenapsala nic přesného, a to naplnilo Maggie nepříjemnou předtuchou. Také měla pocit viny, že otce v posledních letech zanedbávala. I když si připomněla, že rodiče se z jejích úspěchů radují a oceňují i peníze, které jim dává, nemohla se toho pocitu zbavit.

Když autobus dojel na zastávku před malou špinavou budovou, která sloužila jako autobusové nádraží i restaurace, Maggie následovala ostatní cestující ke dveřím. Sotva se dotkla země, octla se v medvědíh objetí a nohy jí zavlály ve vzduchu. „Jak se má moje krásná sestra?“ zeptal se veselý chlapecký hlas.

„Bruci!“ vyjekla. „Pusť mě dolů!“ Když jí vyhověl, zahleděla se do jeho jasně modrých očí, objala ho a políbila. „Vypadáš skvěle,“ řekla mu a odtáhla se, aby si ho lépe prohlédla. „Opravdu skvěle. A taky úspěšně. Ten kožený kabát ti moc sluší.“

Bruce pokrčil rameny, ale vypadal potěšený. „Nemůžu si stěžovat. Dělán šéfa účtárny u Balfour Chemicals.“ Rozesmál se, když uviděl, jak Maggie otevřela ústa překvapením.

„No to jsou věci!“ zvolala a znovu ho objala. „Roger mi nic neřekl. To je ale mizera. Nikdy mi nepoví o svých obchodech, ale tohle mi snad říct mohl.“

„Přemluvil jsem ho, aby mě nechal oznámit ti to osobně,“ řekl Bruče a vzal Maggiiny kufry, které řidič autobusu vyložil ze zavazadlového prostoru. Samolibě se na ni usmál. „Pojď se podívat na moji novou hračku,“ řekl a vydal se směrem k parkovišti.

„Cože?“ Maggie ohromeně zírala na nablýskané červené ferrari, u něhož se Bruče zastavil. „To je tedy pěkná hračka,“ dotkla se uznale třpytivého blatníku.

„Pěkné, že?“ souhlasil Bruče a otevřel jí dveře. „A počkej, až uvidíš můj nový byt,“ dodal, když se usadil vedle ní. „Právě jsem se přestěhoval na okraj Charlestonu. Umělé jezírko, plavecký bazén, tenisové kurty. A byt má telefon ve všech místnostech a neuvěřitelnou kuchyni. Je to perfektní staromládenecký útulek. A s tím autem...“ zašklebil se a zamrkal na Maggie.

„Musíš hodně vydělávat,“ řekla Maggie a usmála se na něj. Připoutala se a zatajila dech, když Bruče vyrazil, jako kdyby byl na závodním okruhu. Bruče se samozřejmě raduje z výsledků své práce, pomyslela si. Proč bych já měla cítit vinu, že užívám plody své vlastní práce?

Bruče se řítí podél svahu těsně u kraje silnice. Pak zastavil vůz na štěrkové příjezdové cestě před domem v krátké slepé uličce pod nejvyšším hřebenem Spring Mountain, kde teď Prestonovi bydleli. Maggie se podívala na dům a spokojeně se usmála. Pohled na rozlehlý cihlový farmářský dům s velkými okny v ní vzbuzoval důvěru ve svůj vlastní úspěch. Jak daleko byl dřevěný domek na malém pozemku bez stromů, přímo u železniční trati do Spring Mountain, kde ona a Bruče vyrůstali!

Zvuk otevírajících se dveří automobilu vrátil Maggie zpět do současnosti. „Počkej,“ položila Bruceovi ruku na rameno, dřív než mohl vystoupit. „Jak je otcí? Ale opravdu!“

Bruče sklopil oči a pak pohlédl na Maggie. Pod kšticí tmavě rudých vlasů vypadala jeho chlapecká tvář tvrdě a rozhněvaně. „Nevěděl jsem, jak ti to říct, ale bude lepší, když to udělám, než abys píchla do vosího hnízda.“

„Do vosího hnízda? Nerozumím ti,“ řekla Maggie. „Podle toho, co psala matka, jsem myslela, že se otcův stav zhoršil.“

„Ano i ne,“ odpověděl Bruče, znovu sklopil oči a zamračil se. „Kyslík teď potřebuje mnohem častěji a občas vypadá pěkně zvadle, ale doktor říká, že žádné velké změny stavu jeho plic nenastaly. Myslím, že hlavní problém je, že není příliš nadšený tvým sňatkem s Rogerem Balfourem.“ Vrhla na Maggie rychlý zkoumavý pohled. „Jak to s ním vypadá? Už ho máš jistého?“

„Nevím, jestli se to tak dá říct,“ řekla Maggie, „ale Roger mi navrhl, že bychom se mohli podívat na nějaké diamanty, až se vrátím do New Yorku, a já ho od toho vůbec nezrazovala. Snad by se to tak dalo nazvat. Proč?“

Mohla pozorovat, že v Bruceovi to vše jakousi nevyslovenou zuřivostí. V jeho očích zablesklo hněvivé nepřátelství. „Ten zatracený Galen Kendrick! Je advokát obhájců životního prostředí, to jsou lidi, kteří všemožně zuřivě obviňují Balfour Chemicals. Byl u nás a mluvil s otcem a on ovšem uvěří každé hloupé lži, kterou mu Kendrick napovídá. Zkoušel jsem s otcem rozumně promluvit, ale je nyní přesvědčený, že Roger Balfour je stejný nezodpovědný netvor, jako byli vlastníci dolů před čtyřiceti lety. Ty a já dobře víme, jak to je. Bože, je to hrozný chlap.“

Maggie se zamračila. „To se snad ale dá vysvětlit, ne? Jak se na to dívá matka?“

Bruce se ušklíbl. „Je na otcově straně, jako obvykle. Bylo by asi lepší, kdybys svůj vztah k Rogerovi příliš nezdůrazňovala. Nech věcem volný průběh.“ Drsný chlad, který u něj předtím Maggie nikdy neviděla, změnil Bruceův obvykle laskavý obličej v kamenný. „Dostaneme toho proklátého Kendricka brzy pryč. Neví, že si teď zahrává s hodně velikými zvířaty.“

„Nechám to otevřené,“ slíbila Maggie přes nepříjemný pocit, že jí Bruce vlastně skrytě vyhrožuje. Ona a Galen Kendrick byli před delší dobou dobří přátelé. Když byl těžce zraněný při havárii, předčítala mu přednášky a tak si přivydělávala. Když už byl schopen jezdit do školy na vozíku, ještě před chirurgickou úpravou obličeje, jeho bývalí přátelé se mu vyhýbali. Stal se z něj tichý a vážný chlapec, který setkáním se smrtí rychle zestárl. I když byl vlastně o pár let starší než ona, strávili dlouhé hodiny diskusemi o smyslu života. Nebyla překvapená, když uslyšela, že se stal obhájcem něčeho, co hluboce prožíval.

„Jak je na tom Galen teď?“ zeptala se, když vystupovala z Bruceova vozu. „Myslím fyzicky,“ dodala, když se na ni Bruce ostře podíval. „Je ještě na vozíku? Upravili mu obličej?“

Bruce opovržlivě ohrnul rty. „Jo tak. Jeho obličej je v pohodě. A chodí o holi, ale pochybuju, že ji opravdu potřebuje. Myslím, že ji používá jen jako efekt pro porotu. Získává tak sympatie okamžitě na svou stranu.“

Maggie zvedla obočí, ale nic neřekla. Najednou pocítila vnitřní zmatek. Ten muž v Beckley, co se na ni tak díval, to byl Galen Kendrick! Měla poznat ty jasné šedé oči, jizvu na čele, i když obličej okolo ní byl nyní téměř krásný. Jak tam stál a díval se na ni s opovržením, vypadal úplně jinak, než si ho pamatovala. Proč se na ni tak díval? Myslel si, že ho poznala, ale nechtěla s ním mluvit, protože se cítila příliš povýšená? Proto asi neoslovil ani on ji, pokud ji poznal, a to určitě musel.

Právě v tom okamžiku se rozletěly dveře domu. „Vy dva se chystáte stát venku a povídat celý den?“ zavolala na ně paní Prestonová s rozevřenou náručí.

„Ahoj, mami!“ vykřikla Maggie, usmála se a zamávala jí. Oddechla si, když viděla, že její matka vypadá stále stejně. Vlasy měla prošedivělé, ale její postava byla vzpřímená a štíhlá. Zástěru měla pořád stejně uvázanou přes tmavé kalhoty a pestrobarevné tričko, k němuž se Maggie vždy uchýlila, když se něco stalo.

Přeběhla chodník a vlétla do matčiny rozevřené náruče. „Jsem tak ráda, že tě vidím,“ řekla, pevně ji objala a políbila na tváře. Matka dokonce i stejně voněla, směsí růží a koření, která Maggii vždycky okouzlovala teplem a bezpečím.

Paní Prestonová se vyvinula z Maggiina objetí a podržela si ji na vzdálenost paží. „Panebože, ty jsi ale elegantní,“ podivila se. „Jak jen tohle malé chudé městečko mohlo vydat tak krásný kvítek?“

„Mami, nenech se unášet,“ zasmála se Maggie. Otočila se, aby pozdravila otce, a měla co dělat, aby udržela úsměv na tváři. Od doby, kdy ho naposled viděla, zestárl snad o deset let. Vždycky to byl statný muž, hrdý na svou sílu, který chodil každý den domů z dolu pokrytý uhelným prachem, zvedl svou malou dcerku vysoko nad hlavu a smál se, když pištěla radostí. Všechno, co zbylo, byly jasné modré oči, které po něm Maggie i Bruče zdědili. Tělo vypadalo tak křehce, že Maggie měla strach, aby se nerozsypalo, kdyby je sevřela příliš pevně. Rychle otce objala a tvář skryla na jeho rameni. „Jsem tak ráda, že tě vidím, tati,“ řekla zastřeným hlasem.

„Já jsem rád, že tě tady mám, zlato,“ odpověděl otec a poplácal ji zlehka po zádech. „Řekl bych, že to není ani tak kvítek, jako spíš vzácný klenot. Bude to opravdu radost pochlubit se tebou na zítřejší party.“

„A já bych řekla, že jste oba milí, ale moc mi nadřžujete,“ poznamenala Maggie. Ovládla se a zvedla tvář, aby přijala jeho polibek. Doufala, že slzy v jejích očích bude považovat za slzy radosti. „Doufám, že nemáte v plánu mě zítra uvést do rozpaků. Jsem jen holka z kopců, které se dobře vede.“

„Tak si pospěš, Maggie, jdi dál,“ otráveně se ozval Bruče. „Děláš, jako bychom byli banda bosých analfabetů, kteří jedí k večeři klokany.“

„Tak dobře, něco tady skvěle voní. Co je k večeři? Maso z klokana?“ zeptala se Maggie a ledově se na Bruče podívala. Připadal jí téměř tak snobský jako někteří Rogerovi přátelé, kteří nejdřív vypadali překvapeně a potom vyděšeně, když jim řekla, odkud je. „Panebože, Spring Mountain, Západní Virginie, skutečně?“ říkali. „Je to blízko Charlestonu nebo Greenbrieru?“ A když jim prozradila, že to je malé hornické městečko v horách a ona že je dcera horníka, jen nedůvěřivě zírali. Roger jí naznačil, že by mohla tuto podrobnost vynechat, ale Maggie vytrvala a měla jakousi zvrácenou radost z pohledu na jejich trapnou snahu zakrýt rozpaky.

„Dnes ne,“ řekla paní Prestonová s úsměvem. Okamžitě zaregistrovala „spodní proudy“ mezi svými dětmi. „Je to prostě guláš. Tolik jsem toho navařila na zítřejší oslavu, že už jsem neměla čas připravit něco tak zvláštního.“

„No nazdar,“ předstírala Maggie zklamání.

Bruče se ušklíbl. „Haha. Tak kam chceš dát ty kufry, nebo si myslíš, že tady budu stát a držet je celou noc?“

„Do pokoje s modrými tapetami,“ odpověděla mu paní Prestonová.

„Stihnu se ještě před večeří převléknout?“ zeptala se Maggie. „Z toho autobusu si připadám úplně zničená.“

„Samozřejmě, nespěchej,“ odpověděla matka. „Klidně se vykoupej.“

Maggie se rychle osprchovala a vklouzla do pohodlných šedivých kalhot a světle modrého svetru. „Teď se zase cítím jako člověk,“ řekla, když se vrátila do kuchyně. Matka už nosila večeři na stůl v jídelně. „Pomůžu ti. Nemám ráda pocit neužitečnosti,“ nabídla se Maggie.

„Budeš mít spoustu práce zítra,“ řekla matka a pokývla hlavou. „Zavolej otce. Asi dříme u televize.“

V sousedním pokoji našla Maggie podle předpokladu otce odpočívajícího v křesle, s hlavou nakloněnou na stranu. Televizního programu si nevšímal. „Večeře je na stole,“ řekla Maggie a probudila otce políbením na vršek jeho holé hlavy. „Smím tě doprovodit?“

„Ty kdykoli, drahá,“ usmál se na ni a pomalu vstal. Objal ji kolem ramen. „To je dobře, že tě mám doma. Mám radost, že tvá matka nakonec našla způsob, jak tě sem na nějakou dobu přilákat. Zítra se ovšem musím smířit s domem plným přátel a příbuzných. Říkala jsi, že můžeš zůstat dva týdny?“

Maggie přikývla. Náhlá stísněnost jí stáhla hrdlo, takže nemohla mluvit. Byla rozhodnutá udělat si ve svém nabitém programu dostatek volného času, aby mohla jezdit domů častěji.

Všichni čtyři zasedli k večeři, hovězímu guláši s makaróny, který byl, jak si Maggie vzpomínala, oblíbenou součástí jejich jídelníčku po mnoho let. „Budu muset dát recept Anně,“ usmála se na matku. „Od té doby, co jsem ji poslala do školy vaření, má sklony moc kořenit omáčky. Vypadá to, že zapoměla, jak udělat něco opravdu jednoduchého a dobrého.“

„Jednodušší je někdy lepší,“ poznamenala matka s úsměvem.

„Musí to být příjemné mít kuchařku,“ závistivě řekl Bruče. „Začínám být unavený z těchto televizních večeří.“

„Nauč se vařit sám. Taky jsem si vařila, než jsem si mohla dovolit Annu,“ poradila mu Maggie.

„Mám tolik práce,“ odpověděl Bruče. Maggie mohla v jeho chladném pohledu pozorovat, že v duchu počítá, jak moc by musel pracovat, než by si mohl dovolit svého vlastního kuchaře. Pomyslela si, že bude mít problémy přiblížit se jejím příjmům. Horší ale bylo, že Bruče si pravděpodobně myslel, že to může dokázat.

Když se jí matka – poněkud váhavě; jak si Maggie všimla – zeptala, jak je na tom s Rogerem, pokrčila rameny a řekla: „Docela fajn,“ a pak rychle převedla řeč na zítřejší party.

„Chystáme otevřený dům s bufetem, začneme v poledne,“ vysvětlovala matka. „Předpokládám, že někteří hosté se zastaví hned po kostele, ostatní až později. Mám připraveno jídla jak pro armádu, ale budeme se muset pěkně otáčet, aby bylo na stole pořád dost.“

„Kdo všechno přijde?“ zeptala se Maggie.

„Bože, to se musím podívat,“ povzdechla si matka starostlivě. Maggie přeběhla očima seznam tet a strýců, bratranců a sestřenic, obyvatel městečka a starých přátel jejího otce. Ale když se zmínila o jménu Galen Kendrick, Bruče ji ostře přerušil.

„Proč jste ho k čertu pozvali?“

„Proč, protože jsem myslela, že by ho Maggie ráda viděla,“ odpověděla paní Prestonová a káravě se na syna podívala. „To, že se vy dva spolu neshodnete, přece neznamená, že ho nemůžeme pozvat do našeho domu.“

„Pochybuju, že by ho Maggie chtěla vidět,“ podíval se Bruče na Maggie významně. „Pověděl jsem jí, že chce dostat Balfour Chemicals těmi bláznivými obviněními.“

„Stejně bych ho docela ráda viděla,“ řekla Maggie, zachytila nebezpečný záblesk v očích svého otce a zamračila se na Bruče. Nebyla si sice vůbec jistá, zda Galen bude chtít vidět ji, ale moc ráda by zjistila, proč se na ni díval, jako kdyby byla nějaký mimořádně opovržením hodný exemplář.

„Tak vidíš,“ řekla paní Prestonová a otočila se k Maggie. „Je to už dávno, vid? Budeš překvapená, jak teď Galen dobře vypadá. Vůbec bys neřekla, že měl jako chlapec takovou těžkou havárii.“

„To je dobře,“ řekla Maggie, zatímco v paměti si vybavovala obraz muže, kterého nedávno zahlédla. Poutavá vážná tvář, hranatý obličej se sokolím nosem. Byl to rozhodně výrazný obličej. Vypadal by dobře – kdyby se netvářil, že by ji nejradši zakousnul.

„Vyprávěj nám o tom výletu na Fidži minulý měsíc,“ navrhl otec taktně. „Je to opravdu takový ráj?“

„Skoro,“ odpověděla Maggie. Ochotně začala do detailů popisovat nádherné ostrovy, kde strávila několik týdnů fotografováním příští letní kolekce, ale viděla, že Bruče je stále rozzlobený. Zvláštní, pomyslela si, že vzal tak dokonale za své názory chemičky. Očekávala by spíš, s ohledem na otcovo neštěstí, že bude alespoň neutrální. Zřejmě jeho rychlý a úspěšný vzestup u Balfour Chemicals a snad i Rogerovo osobní kouzlo způsobily, že opravdu změnil názor.

Po večeri si Maggie ještě s otcem povídala, ale brzy se unavil. Smutně se dívala, jak mu matka pomáhá, když si lehl do postele, upravit v nose hadici od kyslíku.

„Je to ztraceně nepříjemné,“ bručel, „ale pomáhá mi to, abych mohl lépe spát.“ Poklepal vedle sebe na postel. „Sedni si a dej mi pusku na dobrou noc.“

Maggie se posadila, naklonila se, aby otce políbila, a pak si dala hlavu na jeho rameno. Pohladil ji po ohnivých kadeřích a vzdychl si. „Připadá mi to jako včera, kdy jsem večer ukládal do postele já tebe.“

„Já vím,“ řekla jemně Maggie. Zdálo se to být tak nedávno. Zvedla hlavu a usmála se na otce. „Mám v plánu trávit tady mnohem víc času,“ řekla. „Scházel jsi mi.“

Otec nakrčil nos a podezřívavě se na ni podíval. „Kvůli mně si nedělej zbytečné starosti. Mám tě rád a jsem rád, když tady jsi, ale ze všeho nejvíc si přeju, abys byla šťastná.“ Odmlčel se a nespokojeně se na ni díval. „Jak pokračuje tvůj vztah s tím Balfourem?“

Maggie pokrčila rameny a byla ráda, že ji Bruče varoval. „Ještě nic určitého,“ řekla lehce. Otcova úleva se dala stěží zakrýt, přestože jeho slova byla opatrně neutrální.

„Jsem rád, že s takovým důležitým rozhodnutím nespícháš,“ řekl.

„Maminka vždycky říkávala když spěcháš s vdavkami, budeš pak litovat svobody!“ usmála se Maggie. „Dobrou noc.“

Maggie si šla brzy lehnout. Chtěla být sama, zjišťovala, že ji Bruceova společnost zneklidňuje. Vypadal každým coulem jako začínající mladý profesionál v tom svém růžovém kašmírovém svetru, šedivých kalhotách a pohodlném saku. To je, usoudila, jeho přirozený postoj, že je lepší než většina ostatních lidí. Když komentovala jeho styl oblékání, poznamenal cosi o místních tupcích a naznačoval, že Galen Kendrick, jehož rodina byla zdaleka nejbohatší ve Spring Mountain, chodí v levných a špatně padnoucích oblecích. Maggie se kousala do jazyku, aby nepoznamenala, že by se Bruceovi nevedlo tak dobře, kdyby nebylo jejího vztahu s Rogerem Balfourem, na což jak se zdá Bruce jednoduše zapomíná.

Hned ráno se v jídelně začaly rozvěšovat girlandy jako nebesa, tak, aby se sbíhaly doprostřed ke křišťálovému lustru. Nafouknuté balónky se v hroznech připevňovaly na okna. Když s tím byli hotovi, začali nosit na stůl misky s pečeným masem, šunkou a krocanem, košíčky s chlebem, misky s domácí naloženou zeleninou a koření. Na bufet postavili obrovský džbán s punčem. Otec bezcílně bloudil kolem, dokud ho Maggie neodvedla k jeho oblíbenému křeslu v obývacím pokoji a neřekla mu důrazně: „Zůstaň tady. Ceká tě dlouhé odpoledne.“

„Myslím, že budeš potřebovat trochu mého kyslíku, pokud nezpomalíš tempo,“ škádlil ji.

„Měj ho po ruce,“ udělala na něj obličej.

Právě pomáhala nést na stůl obrovský slavnostní dort, když hodiny odbily poledne.

„Měla by ses raději převléknout, Maggie,“ vybídl ji otec. „Čekám, že někteří přijdou rovnou z kostela.“

„Ach jo, tati, musím?“ zavrňela Maggie a zatvářila se jak otrávená školačka.

Otec se tak rozesmál, že začal kašlat. „Sakra,“ zachraptěl. „Doufám, že mi někdo nebude dneska odpoledne vyprávět nějaký příliš dobrý vtíp.“

„Bruci, víš co,“ řekla Maggie bratrovi, který se přišel podívat, jestli je otec v pořádku. „Namaluj kruh se slovy „dobré vtipy“ uprostřed a přes něj čáru. Pověsíme to na otcovo křeslo.“ Když se pan Preston zase začal zakuckávat smíchy, zamračila se na něj s předstíranou přísností. „Přestaň, nebo se nepůjdu převléknout.“ Pak ho políbila a běžela do svého pokoje. Několikrát zamrkala, aby zahнала z očí slzy. Jaké neštěstí, když se nemůžete smát, kolik chcete! Zarazila se uprostřed svlékání. Přišlo jí na mysl, že Rogera nikdy neslyšela smát se opravdu na celé kolo. Myslela si, že jeho ovládání je znamením vytříbenosti, ale možná to bylo pouze tím, že mu nic nepřišlo opravdu směšné. To by bylo dokonce horší, než nebýt schopen se smát.

Maggie se rychle nalíčila, pak vklouzla do jednoduchých modrých žerzejových šatů s dlouhými rukávy a vypasovaným živůtkem. Nevzala si pod ně podprsenku, aby nenarušila hladkou linii šatů, ale pouze nejjemnější hedvábné punčochové kalhoty.

Pak si připnula náušnice a úzký diamantový náhrdelník se safírovými a diamantovými přívěsky, které pro ni nechal Roger udělat u Tiffanyho. „Doplněk k tvým modrým očím.“

Když se vrátila do obývacího pokoje, někteří hosté již dorazili a další přicházeli. Maggie se zdravila se starými přáteli a zoufale se snažila, aniž by dala svou zapomnětlivost najevo, vybavit si, kdo většina z nich je. Roztomile děkovala za nadšená blahopřání k svým úspěchům.

„Vsadím se, že se Kendrick neobjeví,“ poznamenal Bruče tlumeně, když se jejich cesty křížily. „Jsou skoro tři.“

Maggie pokrčila rameny a snažila se vypadat lhostejně. Pravda ovšem byla, že přesně věděla, kolik je, a v uplynulých hodinách se podívala ke dveřím pokaždé, když se otevřely. Pohled, kterým se na ni včera díval, ji neustále pronásledoval. Rozhodla se, že ho uvítá svým nejoslnivějším úsměvem, pokud přijde, a omluví se mu, že ho nepoznala, v naději, že tím prolomí ledy.

Seděla na opěradle otcova křesla a povídala si s ním a s jedním z jeho kolegů, když náhle pocítila trnutí vzadu na šíji, jako kdyby na ni někdo upřeně hleděl. Pomalu se otočila a rozhlédla se. Ve dveřích jídelny stál Galen Kendrick a sledoval ji velkýma šedivýma očima. Měl na sobě perfektně ušitý tmavošedý oblek, který dokonale padl jeho širokým ramenům. Jeho snědý a zajímavě tvarovaný, ale ne úplně symetrický obličej mu dával výraz úžasné, ale dobře ovládané síly. Maggie se zrychlil puls a její tvář se spontánně roztáhla do širokého úsměvu.

„Galene!“ vykřikla, zvedla se ze svého místa a vyšla mu vstříc. „Včera jsem tě nepoznala. Trvalo mi, než jsem si uvědomila, že to jsi opravdu ty. Vypadáš úplně skvěle. Jsem ráda, že tě vidím.“ Pořád se usmívala, i když si všimla, že jeho výraz zůstal ostražitý, skoro ledový. Pohlédl na ni bez úsměvu.

„Jsem také rád, že tě vidím, Maggie,“ odpověděl a podržel její ruku ve své jen krátce. „Nepochybuji, že nejsem první, kdo ti říká, jak báječně vypadáš, a gratuluji ti k úspěchu.“

Maggiin úsměv zvolna pohasl. Zvědavě ho pozorovala. V jeho hlase byl jasný nádech ironie, a ačkoliv se nezdíval tak otevřeně nepřátelsky jako den předtím, připadalo jí, že se pokouší skrýt své pocity. Ovšem nepříliš úspěšně. Vrátila mu chladný pohled. „Ne, skutečně nejsi první,“ řekla, „ale doufala jsem, že přijdeš s něčím originálnější. Vždycky jsi byl důvtipný, a pokud vím, nyní jsi veleúspěšný právník.“

Tmavý okraj Galenových řas se ihned zvedl a poskytl Maggie pohled na celé moře šedivé mrazivosti.

„Asi jsem tak oslněný, že jsem nic lepšího nevymyslel,“ poznamenal lehce výsměšným tónem. „Myslel jsem, že jsi na to zvyklá.“

Tuto hru mohou hrát dva, pomyslela si Maggie. Naklonila hlavu, rozevřela oči a počila Galena hříšným kočičím úsměvem, který občas používala při fotografování v sexy plavkách. „No ovšem,“ pronesla sarkasticky. „Většinu svých cvičení provádím, když přitom dupu po tělech mužů, které mám u nohou.“

Černé obočí se pozdvihlo. „Po Rogeru Balfourovi jsi asi tak nešlapala,“ podotkl, „nebo tě tak oslnil třpyt diamantů, že jsi zakopla a upadla?“ Jeho oči přejížděly z její tváře ke šperkům a zase zpátky.

„Panebože,“ zašeptala Maggie a ohromeně na něj zírala. To už přesáhlo pravidla vtipné odpovědi. Jakým právem má tenhle muž, kterého devět let neviděla, takové poznámky?

„Tohle nestojí za odpověď,“ upřela na něj pohled, který by dokázal na místě zmrazit většinu mužů.

Galen se nezdál být vyvedený z konceptu. „To bych rád věděl,“ pronesl s odhadujícím pohledem, „jestli je to proto, že je tak těžké bránit Balfoura, nebo kvůli něčemu jinému? Obvykle si bývala docela vtipná, ale slyšel jsem, že hedonismus otupuje smysly.“

Maggiina ústa zůstala otevřená a chvíli jí trvalo, než se vzpamatovala alespoň tak, aby mohla zašeptat: „Jsi ten nejodpornější nevychovaný chlap, jakého jsem kdy potkala.“ Pak se otočila a šla pryč, v obavě, že kdyby zaslechla nějakou další hrubou poznámku Galena Kendricka, musela by mu dát facku. Za sebou slyšela hluboký hrdelní smích. Věděla, že se jí vysmívá.

Stála u džbánu s punčem a celá se třásla, když se k ní přihnul Bruče. „Vypadáš jako bouřkové mraky,“ řekl tiše. „Obnovila jsi svou známost s Kendrickem?“

„Hm,“ odpověděla Maggie nad šálkem punče. Polkla a pak se na punč znechuceně podívala. „Chtěla bych být větší pijan. To bych si dala něco silnějšího než tenhle ovocný punč.“

„Je roztomilý, že?“ smál se Bruče a díval se směrem do obývacího pokoje. „Jako had.“

Poprvé od chvíle, kdy se k němu otočila zády, podívala se Maggie směrem ke Galenu Kendrickovi. Stál těsně u křesla jejího otce, pohodlně se o ně opíral a při řeči gestikuloval velkou rukou s dlouhými prsty. Zdálo se, že ucítil její pohled a vzhlédl. Pobavený úsměv naskládal koutky jeho očí do vrásek a Maggie, celá hoříc, se rychle podívala jinam.

„Jeho oblek je dokonalý,“ poznamenala nedbale k Bruceovi.

„Všiml jsem si. Musí být úplně nový,“ odpověděl. Naklonil hlavu blíž k Maggiinu uchu. „Je to nebezpečný chlap. Vypadá, jako by si myslel, že ho bůh pověřil, aby zachránil svět. A že ďábel odnese každého, kdo s ním nesouhlasí.“

„Má určitou úroveň,“ řekla Maggie suše. Znovu pohlédla Galenovým směrem a chvíli se na něho dívala. Teď byl nakloněný dopředu a něco očividně vtipného si povídal s jejím otcem. Oba se nápadně usmívali. Otočila se k Bruceovi, ale pořád před sebou viděla ten úsměv. Bílé zuby jako by mu dodávaly víc tepla. Úsměvu, pro který by ženy padaly k jeho nohám, kdykoli by jej použil. „Je ženatý?“ zeptala se.

Bruče zavrtěl hlavou a pořádně se na Maggie usmál. „Mohla bys užít svých lstí a zlomit to. To by ho mohlo dostat skutečně na kolena.“

„Takový nápad se mi nelíbí,“ podívala se Maggie ostře na Bruce. „Překvapuje mě, že něco takového vůbec navrhuješ. Dovedu si představit, co by tomu řekl Roger.“

„Ale jdi, Maggie,“ posmíval se Bruče. „Měla bys

znát Rogera líp. Kdyby si myslel, že to může být výhodné pro byznys, byl by pro v minutě.“

Maggie cítila, že znovu ztrácí klid. „Naznačuješ tím, že Roger je nemorální?“ zeptala se. „Jestli to tvrdíš, tak se velmi mylíš. Roger je ten největší gentleman, jakého jsem kdy potkala. On by nikdy...“ Zarazila se, protože nechtěla příliš odhalovat svůj osobní vztah k Rogeru Balfourovi. Podle Bruceova významného úšklebku poznala, že už stejně zašla příliš daleko.

„Ten ví, jak dostat, co chce,“ řekl Bruce.

Myšlenka, že by Roger mohl mít pro ni zatím neznámé povahové rysy, jí byla nepříjemná. Jako kdyby právě klopýtala v temné jeskyni plné neviditelných sil. Byla ráda, že může obrátit pozornost k matce, která na ni zavolala, aby šla pozdravit starou přítelkyni.

„Pamatuješ se na paní Collinsovou, vid?“ zeptala se matka s rukou kolem ramen malé baculaté ženy s bílými vlasy a tvářemi jako vyleštěnými jablíčky. „Tvoje učitelka na druhém stupni,“ dodala rychle, když viděla zmatek v Maggiiných očích.

„Samozřejmě,“ řekla Maggie a podala ženě ruku, zatímco se zoufale snažila vrátit paměť o dvacet let zpět. „Nebyla jste to vy, kdo vyskočil na stůl, když jsem do školy přinesla krabici s polní myší?“

„Přesně ta,“ usmála se pam Collinsová. „Nikdy bych neřekla, že vyrosteš do takové krásy. Prováděla jsi pořád tolik darebáctví, že jsem si ve skutečnosti nebyla jistá, zda vůbec kdy vyrosteš. Vždycky jsem říkala, že jsi hrozné třesidlo. A takového rozčilování!“

„Byla jsem děsná, co?“ rozesmála se Maggie. Bylo to už dávno, co vzpomínala na tak vzdálené časy, na doby, kdy nenáviděla obléknout si šaty nebo střevíčky, kdy trpěla strachem, aby si snad nezadala při holčičí hře s panenkami, když ve skutečnosti si chtěla hrát na kovboje a Indiány s chlapci.

Z rozhovoru Maggie rychle poznala, že na paní Collinsovou zapůsobila sice silně, ale ne úplně kladně. Z nějakého důvodu se jí to ale zdálo být příjemnou protiváhou k lichotkám, kterými ji všichni zahrnovali. Všichni kromě Galena Kendricka, jehož přítomnost by mohla milosrdně ignorovat nebýt toho, že jeho hluboký mužský smích zněl kolem a připomínal jí, že je ještě zde a zřejmě s nikým dalším nejedná tak jako s ní. Každou chvíli zaslechla něco, co ji rozčililo, ale za tuhle svoji reakci se styděla. Kdyby ji chtěl urážet, měl možnost. Ale on byl jenom trochu nepříjemný. Červík v jablku života, jak by řekla její matka.

Když zástup hostí začal řídnout, pár lidí včetně některých sestřenic a bratranců, které Maggie už velmi dlouho neviděla, vytvořilo skupinku a příjemně vzpomínalo. Náhle jejich klidnou konverzaci přerušil hlasitý křik z vedlejší místnosti.

„Balfour Chemicals udělaly pro Západní Virginii víc dobrého než ty a ta tvoje bláznivá parta chytráků, co jsou posedlí životním prostředím, vůbec kdy můžete udělat!“ ječel Bruce.

„Máš divnou definici pro dobro,“ ozvala se Galenova klidná odpověď, ale jeho hluboký a tichý hlas se chvěl pečlivě ovládaným vztekem. „Odkdy je rakovina a poškozený nervový systém dobro?“

Kolik lidí bude muset zemřít, než ty řekneš tomu, co dělá Balfour, zlo?”

„Jen mě ušetři své tragické statistiky,“ chrлил ze sebe Bruce s opovržením. „Zkus získat pár dalších nemyslících hlupáků, aby šli pod tvým praporem. Nemůžeš nic dokázat. Nejsi nic než...“ Bruce zakončil větu takovou vulgárností, že Maggie nevěřila svým uším.

„Bruci! Přestaň!“ přerušil je hlasitě otec. Pak začal prudce kašlat.

Ellen Prestonová přiběhla ke svému muži a podala mu malou přenosnou kyslíkovou masku, která ležela na stole vedle jeho křesla, zatímco Maggie se pustila do svého bratra.

„Ty pitomče!“ vyjela na něj. Bruče ještě celý rudý nenávistně hleděl na Galena. „Jen se podívej, co jsi způsobil! Vypadni odsud a nevracej se, dokud se neuklidníš! Hned! Myslím to vážně!“

Na okamžik se Bruče zatvářil, jako by chtěl Maggie něco odseknout, ale když zahlédl její planoucí zrak a hněvivě stažená ústa, pokrčil rameny a odešel z pokoje.

Maggie obrátila pozornost ke Galenovi. „Ty nejsi vinen o nic méně,“ řekla ledově. „Vidíš, co se stalo, když jsi Bruče popichoval, ne? Nemohl by ses pro jedno odpoledne zdržet té misionářské práce, aby mohly věci proběhnout v klidu?“

„Ne,“ odpověděl Galen. „A většina lidí, kteří by viděli to, co jsem viděl já, by také nemohla.“ Zdůraznil „většina lidí“ a významně pozdvihl své tmavé obočí.

„Většina lidí?“ zamračila se Maggie. „Koho vynecháváš? Myslíš tím, že Bruče viděl to, co ty, a je mu to jedno?“

Galen zavrtěl hlavou. „On nic neviděl. Protože nechce vidět. Zdá se, že je to v téhle rodině běžné.“

Maggie znovu zůstala stát s ústy otevřenými překvapením, ale tentokrát neztrácela čas s důraznou odpovědí: „Myslím, že je toho tvého bezdůvodného obviňování příliš. Od chvíle, kdy jsi vešel do tohoto domu, neděláš nic jiného, než že mě neustále napadáš, a já toho mám právě dost. Kdybys dostal nápad, jak zmizet...“ Zarazila se a kousla se do rtu, když matka zavolala její jméno, a cítila se hloupě, že ji zvolání „Margareto“ postrašilo. „Omlouvám se pouze za svůj zvýšený hlas,“ řekla mnohem tišeji a zlobně se zamračila. Galen měl pobavený výraz.

„Snad bychom si mohli vyjít na procházku, abys na mě mohla ječet, jak je ti líbo,“ navrhl Galen. „Jsem zvědavý, jak ses stala tím, čím jsi.“

„Způsob...“ začala Maggie a její zlost zase vzplála. Nedokončila větu a uvažovala, že by snad mohla jít někam, kde by Galenu Kendrickovi vysvětlila své názory, aniž by působila nepříjemné pocity ostatním hostům. Ale jakmile hosté odejdou, bude spousta práce s uklízením, a ona nemůže nechat matku samotnou. „Ráda bych ti řekla jasně, co si myslím o tom, jak ses stal ty, čím jsi teď,“ řekla, „ale musím pomoci matce uklidit ten nepořádek. A kromě toho nemůžu jít na procházku ve vysokých podpatcích.“

„Mám dost pomocníků,“ řekla paní Prestonová, která poslouchala jejich konverzaci. „Teta Marta a Helena slíbily, že mi pomůžou. Klidně jdi.“

„Vem si jiné boty,“ řekl Galen rozkazovačným tónem.

Maggie trhla rameny a šla pryč. V hale narazila na Bruce, který hovořil s jejich bratrancem Keithem.

„Copak?“ zeptal se Bruce. „Party už skončila?“

„Ne docela,“ odpověděla. „Chystám se vzít Galena Kendricka ven a vysvětlit mu své názory.“

„Chytré děvče,“ souhlasně přikývl Bruce. „Jen si dej pozor, aby on naopak neovlivnil tvé názory.“

Keith se usmál. „Měla bys u toho chlapce ocenit, že se odváží oponovat nevěště Rogeru Balfoura.“

„Ještě nejsem Rogerova nevěsta,“ odpověděla Maggie. „A Galenův názor není to, o čem s ním chci mluvit.“ Odstrčila oba mladíky a šla do svého pokoje. Skopla lakovky a rychle si obula vycházkové boty. Nevypadaly sice k jejím šatům moc elegantně, ale nemínila ztrácet čas převlékáním. Ani si nehodlala odepnout šperky, které jak se zdálo Galena urážely. Nebyla její chyba, že Rogerovi dělalo radost dávat jí takové tretky, ani že měl peníze, aby to mohl dělat. Nedávaly i mu nad ní žádnou zvláštní moc. Kdyby se rozhodla, že se za něj neprovdá, může mu je vrátit. Vzala si ze šatníku plášť, přehodila si ho přes ramena a spěchala do obývacího pokoje.

„Jsem hotová,“ řekla Galenovi, který se opíral o rám dveří u obývacího pokoje, svoji hůlku v ruce, a roztomile se usmíval na paní Collinsovou.

„Já taky,“ odpověděl a krátce se na Maggie podíval. Pak se sklonil k paní Collinsové a políbil ji na tvář se slovy: „Dej na sebe pozor, Nell, a až budeš příště v Charlestonu, určitě se zastav u mě v kanceláři. Dáme si kávu a popovídáme si.“

Narovnal se, když paní Collinsová zazářila a slibovala: „Zastavím se. A dávej na sebe také pozor, zlato.“

Galen vzal Maggiin plášť. „Svobodná dost na to, abys nenosila podprsenku, ale ne dost, aby sis oblékla svůj vlastní kabát?“ zašeptal jí do ucha, když jí plášť přidržoval.

Jediné, co by mohla Maggie udělat, by bylo plášť mu vytrhnout. Místo toho mu věnovala ledový pohled. „Musí to být pro tebe nesmírně obtížné předstírat, že jsi gentleman,“ odsekla, otevřela dveře a vyšla ven první.

DRUHÁ KAPITOLA

Maggie došla na konec chodníku, otočila se a čekala na Galena. Pozorovala ho, jak se při každém kroku těžce opírá o svou hůl, a pochybovala o Bruceově podezření, že Galen hůl používá jen na efekt. Pak si ale uvědomila, že stejně tak se může snažit zapůsobit i na ni.

Došel až k ní, zastavil se a chvíli ji pozoroval. Pak sklopil oči. „Víš, kam jít? Kde je dost místa na to, aby se člověk vykřičel?“ zeptal se.

Maggie mu vrátila pohled bez úsměvu. Měla pocit, jako by byla kočka, na jejímž těle se naježil každý chloupek a která vystrčila všechny drápky. Dokázala se ovládnout, aby ledově odpovíděla: „Myslela jsem na tu starou dřevařskou cestu, která vede do hor. Je tam pár starých kmenů, mohli bychom se posadit, je to asi sto metrů do kopce. Ale je to pěkně strmé.“

„To zvládnou,“ řekl Galen a pobaveně se na ni pousmál. „Většinu svého života jsem strávil cestou do kopce nebo z kopce.“

„Ach tak, symbolismus,“ řekla Maggie a zkřivila rty v nuceném úsměvu. Otočila se. „Tak jdeme. Brzy bude tma.“

„Kdepak, svítí měsíc,“ řekl Galen s pohledem na oblohu. „Vzduch je tak čistý, že ho můžeš skutečně vidět.“

Protože nepřišla diskutovat o čistém vzduchu, nic na to neodpověděla. Když ji vzal Galen za ruku, chtěla se odtáhnout, ale nakonec se rozhodla, že to neudělá. Nebyla tak bezohledná, že by mu nechtěla pomoci, kdyby to potřeboval. A také nechtěla, aby si myslel, že jí to je na obtíž. Z jeho pevného sevření měla ale nepříjemný pocit, že na ni zkouší působit svou mocnou aurou, která by ji mohla zbavit vůle a schopnosti se bránit pochopitelně si ale uvědomovala, jak je tahle představa směšná.

Šli dál beze slova. Obvykle, vzpomněla si Maggie, jí cesta lesem poskytovala pocit pohody a klidu. Nyní každá chvíle mlčení zvyšovala napětí. Nevěděla, jestli neudělala chybu, když se vydala na odlehlé místo s mužem, který se tvářil, že ji nenávidí, ale který si přitom dobře všiml, že nemá podprsenku. Možná ji sem obratně vylákal. Ten Galen Kendrick, kterého kdysi znala, by jí nikdy neublížil, ale tenhle muž byl někdo úplně jiný. Z křoví se ozval nějaký praskot. Maggie sebou trhla a podívala se na Galena. Srdce se jí rozbušilo.

„Asi jelen,“ uklidnil ji s pousmáním. „Nemyslím, že by tady byli krokodýlové.“

„Velmi vtipné,“ udělala Maggie obličej, ale rychle odvrátila oči, protože srdce jí bilo ještě rychleji. K čertu, nepamatovala si, že kopec je tak strmý. Kde už konečně budou ty klády?

„Tamhle jsou,“ řekla sotva popadajíc dech o pár minut později, jakmile zahlédla malou mýtinu. „Už jsem se začala bát, že je někdo odtáhl pryč.“

„Já jsem věděl, že tu jsou,“ řekl Galen, „byl jsem tady nahoře několikrát docela nedávno.“

Nepochybně potom, co prohovořil s otcem všechny špatnosti Balfour Chemicals, pomyslela si Maggie. Ten příběh si může nechat pro někoho jiného. Ona je tady proto, aby zjistila, co proti ní Galen má. Snažila se očistit jednu z klád, ale bez úspěchu. Posadila se. Zalitovala, že se přece jen nepřevlékla. Nebylo to právě nejvhodnější místo pro černý kašmírový plášť.

„Měla ses převléknout,“ řekl Galen, jako by jí četl myšlenky. Posadil se vedle ní. „Nebo je tenhle plášť určený k vyřazení?“ zeptal se. „Viděl jsem tě v něm už dvakrát.“

Namáhavá cesta trochu zmírnila Maggiinu zlost, ale ta poznámka ji zase probudila. „Ne, myslím, že bych si ho ještě jednou mohla vzít, ovšem až budu někde jinde,“ vyjela na něj. „Co je ti vůbec do toho?“

„Je mi líto lišek, které musely zemřít, aby mohly zdobit tvůj plášť,“ řekl Galen a pohladil hustou kožešinu na límci.

„Ne, to ne,“ odstrčila Maggie jeho ruku. „Pokoušíš se mě rozčilit a daří se ti to. Ale já chci vědět, proč se ke mně chováš tak nenávislně. Co jsem podle tebe udělala, že ti to dává právo kritizovat mě? Stál jsi tam v Beckley a díval ses na mě, jako kdybych byla nějaký odporný zločinec. Myslel sis, že jsem tě měla poznat? Že tě schválně přehlížím?“

Galen na ni upřeně hleděl, pak zvrátil hlavu dozadu a bouřlivě se rozesmál. „Ale kdepak, věděl jsem, žes mě nepoznala.“

„Nevím, co je na tom tak veselého,“ zamračila se na něho Maggie. „Pak nevidím žádný jiný důvod.“

„Ne?“ Galen si opřel bradu o ruce a naklonil se k Maggie. „A co tenhle? Změnila ses, Maggie. Viděl jsem tvé fotky. Myslel jsem snad, že ses změnila jen pro kameru, ale tak to není. Teď jsi jiná, od hlavy až k patě. Nerad vidím, když se někdo, koho jsem měl rád a obdivoval ho, změnit jako ty.“

„Nic o mně nevíš!“ vykřikla Maggie. „Jak si můžeš myslet, že stačí jediný pohled a úplně mě prokoukneš?“

„To bylo mnohem víc než jeden pohled,“ řekl Galen pomalu a díval se na Maggie tak upřeně, že před ním bezděčně uhnula. „To je celá skládanka informací. Od tvých rodičů jsem slyšel, jak teď žiješ. Víím, že se stýkáš s Rogerem Balfourem a uvažuješ o sňatku s ním. Víím, odkud má svoje peníze, jaký je to pokrytec a křivák. A ty budeš jednoho dne úplně stejná, když si ho vezmeš! Jestli už nejsi teď.“

Maggie přivřela oči. Ruce v kapsách střídavě svírala a otvírala. Cítila, že by ráda svou odpověď zakřičela, ale to zřejmě Galen právě chtěl. S velkým úsilím se ovládla a chladně řekla: „Pokrytec a křivák? Náhodou já si myslím, že Roger je fajn muž. Je laskavý a štedrý a“ odmlčela se, „a opravdový gentleman.“

„Právě jsi potvrdila můj názor,“ řekl Galen klidným hlasem, který neodrážel hněv, planoucí v jeho očích. „Navenek podporuje mládežnické organizace a spolky, zatímco zadními dveřmi Balfour Chemicals vyhazuje sudy toxického odpadu do rozlehlé oblasti jižně od jejich závodu v Charlestonu. Sudy zrezivějí a odpad pronikne do vod a studní, které několik tisíc lidí používá jako zdroje pitné vody. Jsou tedy přinuceni začít ji čistit, ale dávají si na čas, a ještě nezaplatili ani cent z odškodného. Není nezvratný důkaz, tvrdí a podávají

odvolání za odvoláním. Matky zatím pochovávají své děti a dál tu žijí. Nemají peníze, ani kam jít.“

Tahle konverzace, pomyslí si Maggie smutně, se ubírá přesně tím směrem, před nímž ji Bruce varoval.

Galen se ve skutečnosti ani dost málo nezajímá o ni, o to, jestli je falešná nebo upřímná, jestli nosí své pláště jen jednou nebo tisíckrát. Jediné, co ho zajímá, je jeho záležitost. Zjevně se mu nepodařilo dosáhnout uspokojivých výsledků zákonnými prostředky, a teď se pokouší dostat k Rogerovi Balfourovi jejím prostřednictvím. To tedy nepůjde.

„To je velmi smutné,“ zvedla hlavu a přímo se na něj podívala, „ale já jsem si jistá, že Roger dělá vše, co zákon vyžaduje, a zároveň bere ohled na zájmy své společnosti. Jestliže jsi nedosáhl výsledků podle svých představ, snad bys mohl usilovat o vytvoření dodatečné legislativy. Jsem si ale jistá, že i tomu se Roger přizpůsobí.“

Galen zavrtěl hlavou a povzdechl si: „Jsi tvrdá jako skála, Maggie. Co se stalo s tou roztomilou dívkou, která pomáhala mrzákovi, která byla jeho přítelem, když s ním nikdo jiný nechtěl být? Která se starala o svět, o děti, které nic neměly, i když ona sama měla velmi málo? Která si málem vyplakala oči, když králíci mládě, které se pokoušela zachránit, zemřelo? Co se s tou dívkou stalo, Maggie? Zemřela nebo se prostě rozplynula?“

Otázky visely ve vzduchu mezi nimi. Maggie se pokusila na Galena podívat, ale tváří v tvář hořkému obvinění, které četla v jeho očích, zjistila, že to nedokáže. Sklopila pohled. Galen nehraje fair, myslela si rozmrzele. Je chytrý, jistě, nejdřív využil jejího vzteku, teď zkouší pocit viny, i když obviňování si Maggie nezaslouží. Není tvrdá jako skála. Pomohla by znovu každému, kdo by se neměl kam obrátit. Ale v životě, který teď vede, zřídka potkává lidi, kteří by potřebovali něco jiného než krátce se vyplakat na jejím rameni. Ale když slyšela o strádajících dětech, otevřela svou peněženku víc než většina lidí, které znala. Podívala se na Galena.

„Mýlíš se, Galene,“ řekla tiše. „Nezměnila jsem se. Byla bych tvá přítelkyně, i kdybys vypadal stejně, jako když jsem tě viděla naposledy. A když jsem slyšela o těch dětech, stále mě to zajímá, jenom teď můžu dávat víc peněz, v tom je ten rozdíl. A nikdy bych jednou rukou nedávala a zároveň druhou brala.“

Prudký závan větru nad nimi ohnul s praskotem holé vrcholky stromů, další závan rozevlál Maggiiny vlasy a hodil jí pár pramenů do obličeje. Dřív než si je mohla odhrnout, Galen se natáhl a udělal to sám. Pak vzal do prstů jednu z jejích náušnic a hrál si s ní. Maggie držela a ani se nehýbala. Dotek jeho ruky zanechal na její tváři žhavou stopu. A Galen se na ni stále díval.

„Já žasnu,“ řekl nakonec, „je to skutečně pravda?“ Jeho ruka sklouzla dolů k liščímu límci a dotkla se diamantového náhrdelníku. „Kolik můžou všechny ty šperky stát?“ uvažoval nahlas a naklonil se, aby se na náhrdelník podíval důkladněji. „Tak sto tisíc všechno dohromady?“ Zvedl hlavu a podíval se na Maggie. Jeho obočí se tázavě nadzvedlo.

„Asi tak nějak,“ odpověděla upjatě. Galenův obličej tak blízko jejího jí způsoboval napětí. Chtěla se odvrátit, ale bála se, že by se

náhrdelník mohl přetrhnout. „Prosím, nech mě,“ požádala ho. Galen pustil náhrdelník, ale Maggie se ještě nemohla pohnout, protože jí položil ruku kolem krku a prohraboval jí prsty vlasy.

Začala cítit téměř horečnou závrať. Co to je najednou za hru. Co od ní Galen chce?

„A nevádí ti to?“ zeptal se. „Dáváš pár tisíc na UNICEF a podobné organizace, a pak přijmeš dárek jako je tenhle? Předpokládám, že ti ho dal Roger.“

„A – ano,“ řekla nejistě, „ale to nemá se mnou nic společného. Za co utrácí své peníze, je jeho věc.“

„To souhlasím,“ řekl Galen, pozvedl hlavu a podíval se na ni rozevřenýma očima. „Ty si koupíš za své peníze, co chceš, a on za své také.“

Maggie vydechla. „Čert tě vem,“ vykřikla a snažila se vyprostit. Pak do Galena oběma rukama strčila. Místo aby ji pustil, objal ji i druhou rukou. Bledé měsíční světlo vrhalo tmavé stíny do jeho očí a na ústa, takže vypadal skoro hrozivě. „Nech mě, nebo budu křičet,“ řekla Maggie skrze drkotající zuby. Galen se k ní ale sklonil blíž.

„Čeho se tak bojíš, Maggie?“ zeptal se tiše. „Pravdy?“ Při těch slovech přitiskl své rty na její.

Nejdříve Maggie necítila nic než obrovský šok, který jí proběhl od hlavy až k patě a znehybnil ji jako silná droga. Uvědomovala si intenzivní žár, který vyzařoval z Galenova silného těla. Všude, kde se jí dotýkal, se chvěla. Jeho rty vyvolávaly ohnivou odezvu jejích rtů, dusily ji vroucností, která brala dech. Odtrhla se, aby se mohla nadechnout, a on využil příležitosti, aby znovu zaútočil. Přemohl ji s jistotou, která ji ještě víc rozechvívala a naplňovala touhou. Žár jí začal ochromovat celé tělo. Pevněji objala Galena kolem krku, jako by u něho hledala oporu.

Galenova ruka vklouzla pod její plášť. Jeho jemné doteky působily na Maggie jako kouzlo. Tiše zasténala a ještě pevněji se vtiskla do jeho objetí. Nic se nezdálo skutečné. Svět se prudce točil kolem ní. Když se Galen odtáhl a zvrátil hlavu, zadívala se na něj. Viděla pouze jeho oči, jasné a planoucí vášní. Chtěl ji. Měl to v očích napsáno tak jasně, jako kdyby to vyslovil. Zachvěla se. Napadlo ji, že její oči se dívají také tak. Věděla, že ano.

„To je otrava, že všechna ta vášně se promrhá na Rogera,“ řekl Galen. Sledoval konečky prstů ladnou křivku Maggiiny tváře. Pak ji vzal za bradu. Pod jeho dotekem Maggiino chvějící se tělo znovu vzplanulo. Dívala se fascinovaně, jak pomalu sklání hlavu, a zavřela oči, když ji znovu dlouze políbil. Pokusila se ho obejmout, ale odtáhl se a uličnický se na ni usmál: „To by prozatím stačilo. Báls jsem se, že nebudu moct Rogerovi konkurovat, ale teď jsem si jistý, že ano.“ Zasmál se, když ho Maggie odstrčila a zamračila se.

„Nejsem na prodej, pro nikoho a za žádnou cenu,“ zdůraznila. „Roger to chápe, a ty bys udělal líp, kdybys to taky vzal na vědomí.“

Galen se znovu zasmál. „To byl jen řečnický obrat,

Maggie,“ řekl. Pak pohlédl nahoru. Nebe bylo teď tmavé, pár hvězdiček probleskovalo mezerami mezi stromy a vyznačovalo cestu.

„Raději bychom měli jít, než měsíc zapadne.“ Vstal a vztáhl svou ruku k Maggiině. „Pojď.“

Maggie se zamračila a vstala, aniž by se ho dotkla. Když se opřel o její paži, vytrhla se a rozhněvaně se na něj podívala.

„Tak dobře, jdi si sama,“ pokrčil Galen rameny, když Maggie popošla strnule kousek po cestě a zastavila se pár kroků od něho. „Doufal jsem, že mi dovolíš, abych se tě držel.“

„Říkal jsi, že sem nahoru chodíš sám,“ poznamenala Maggie a pozorovala ho, jak začíná pomalu sestupovat s kopce. Pokoušela se ignorovat probouzející se pocit viny, který ji zaplavoval, když viděla jeho pomalý a bolestivý sestup. „Měl bys to bez problémů zvládnout.“

„Ano, ale teď je tma, a kromě toho je pro mě těžší chůze s kopce než naopak. Nevím proč, ale je to tak.“

Mluví pravdu, nebo jenom zkouší hrát na můj soucit? přemýšlela Maggie. Dívala se na něj, jak si opatrně vybírá, kudy jít. Když trochu klopýtnul, ušklíbla se, zavrtěla hlavou a pak k němu přistoupila a podala mu ruku.

„Děkuju,“ řekl Galen a krátce se na ni usmál, když se pevně chytil její ruky.

Maggie rychle uhnula pohledem. Proč, přemýšlela nešťastně, se jí chce plakat? Co se to s ní děje? Problémy, které způsobil Roger Balfour, by přece nikdo neměl předkládat k řešení jí. Navzdory tomu, co si snad myslí Galen, pochybovala, že by mohla Rogera nějak ovlivnit. V žádném případě, protože on své obchody a soukromí pečlivě odděloval...

Jak tak přemýšlela, projelo jí krátké mrazení. Mohl by Roger být opravdu takový pokrytec, jak si o něm myslí Galen, takový oportunist, jak ho popsal Bruce? Mohl by se ten srdečný, okouzlující muž, kterého znala, změnit ve zlé monstrum, když vkročí do svého druhého života? Ne, to není možné. Znala ho už pět let, nic tomu nenasvědčovalo.

Galen trochu klopýtl a pevněji se o ni opřel, pak potichu zaklel. „Promiň,“ podíval se na ni a stiskl jí ruku.

„To je v pořádku,“ řekla chraptivě. Náhle si nic nepřála tolik jako obejmout ho a pevně ho držet, ne ze soucitu, ale z obdivu. Z obdivu k jeho odvaze a ke všemu, co dokázal. Co ona kdy udělala, než že využila svého vzhledu, který jí darovala příroda, aby vydělala hromadu peněz? Pak si vybavila Bruceova slova: „Ovlivní tvé názory. Je to nebezpečný chlap.“ Maggie si roztřesenou rukou odhrnula větrem rozevláté vlasy. Cítila se unaveně a zmateně. Když došli do slepé ulice, potlačila touhu vytrhnout se Galenovi a běžet zpátky do domu a do svého pokoje.

Ulice už byla prázdná, kromě nepříliš nově vypadajícího buicka, který musel být, jak Maggie předpokládala, Galenův. Dokonce byl pryč i Bruceův nablýskaný sportovní vůz.

„Zdržíš se tu dlouho?“ zeptal se Galen.

„Moc ne,“ odpověděla Maggie vyhýbavě. Nemínila s ním trávit víc času. Bylo to příliš vysilující, a kromě toho přijela přece proto, aby byla se svými rodiči, ne aby se pouštěla do dalších kol urážek, obviňujících výlevů a erotických útoků.

Když došli ke dveřím, Galen ji vzal i za druhou ruku a otočil tvář k sobě: „Maggie, řekni mi, jak dlouho se tady zdržíš. Můžu se klidně zeptat tvé matky, tak mi to snad můžeš říct jasnou a jednoduchou angličtinou.“

Maggie zvedla hlavu a zamračila se na něj: „Dva týdny,“ odpověděla, „ale to není tvá věc.“

„Ale ano,“ natáhl Galen ruku, aby odhrnul zatoulaný pramen vlasů z Maggiiny tváře. „Chci, abys se mnou strávila jeden den, vyrazíme do kopců a setkáme se s některými z těch lidí, o nichž jsem ti povídal. Myslím, že bys pak mohla pochopit, jak se kolikrát cítím.“

„Já... já nebudu mít čas,“ řekla Maggie. Zoufale se snažila, aby stála klidně a neprozradila, že se znovu rozechvěla z Galenovy blízkosti, že cítí vzrušení pod jeho dotekem. „Chci strávit všechn čas s otcem.“

„Zbabělce,“ řekl Galen. Jeho oči se rozšířily, jak pátravě studoval Maggiinu tvář. „Čeho se bojíš? Mě? Co si pomyslí Roger? Nebo toho, co bys mohla zjistit o sobě?“

„Nebojím se ničeho,“ vzdorně odpověděla Maggie, ačkoli jí náhle podklesla kolena. Galenovy oči spočinuly na jejích rtech a on se pobaveně usmál.

„Jistě, ničeho,“ řekl. Náhle úsměv zmizel a jeho výraz se změnil na ledový. „Buď je to tak, anebo to byla pro tebe jen malá banální epizoda, když jsem tě políbil. Tak jak to je?“

„Nevím, co myslíš,“ řekla Maggie, ještě víc rozechvělá náhlou změnou v Galenově chování.

„Já myslím, že víš.“ Galen pustil Maggiina ramena a ustoupil o krok. „A jestli ne, tak bys udělala líp, kdybys na to hezky rychle přišla. Čas ti utíká, děvče. Vyřiď ode mě pozdrav rodičům.“ Otočil se a rychle kulhal po chodníku. Uprostřed ulice se zastavil a otočil na Maggie, která se za ním stále dívala. „Jestli změníš své rozhodnutí, zavolej mi,“ řekl a odešel ke svému vozu.

Maggie vešla do domu a cítila se jakoby omámená.

„No tady jsi,“ vstoupila do obývacího pokoje její matka už v koupacím plášti, šedivějící vlasy úhledně zastrčené pod nabíranou noční čepici. „Už jsem začala pomýšlet na to, že zavolám policii, aby se po tobě podívali. Právě jsem se vykoukala, ale nevypotřebovala jsem všechnu horkou vodu. Otce jsem už uložila do postele. Obávám se, že dnešek byl na něj trochu moc, ale byl nadšený.“

„Ano, já vím,“ přikývla Maggie. „Ta party byl dobrý nápad.“

„Ale moc práce,“ povzdechla si matka. „Myslím, že teď půjdu na kutě sama. Popovídali jste si s Galenem příjemně?“

„Příjemně?“ To bylo poslední, jak by to Maggie nazvala, ale znovu přikývla. „Velmi... příjemně. A mám ti od něj vyřídit pozdrav.“

„Je tak milý,“ usmála se matka. „Sledovali jsme s otcem, jak vyrostl z klidného a zaraženého chlapce, jaký byl po té nehodě, v milého, silného muže. Měli jsme z toho velkou radost. Tady u nás se zastaví nejméně jednou za měsíc, a často nám zavolá, aby věděl, jak se máme. Je to skoro jako kdybychom měli ještě jednoho syna.“ Paní Prestonová naklonila hlavu a starostlivě se na Maggie podívala. „Něco se stalo?“

„Ne, nic,“ řekla Maggie rychle. Najednou ji hrozně rozhněvaly všechny ty chvalozpěvy na Galena a věděla, že matka by si toho

mohla všimnout. „Jsem tak unavená,“ usmála se omluvně. „Myslím, že se vykoupu a půjdu spát.“ Naklonila se a políbila matku na tvář. „Dobrou noc, mami, hezky se vyspi.“

Maggie vešla do svého pokoje, kabát pověsila do skříně a postavila se před zrcadlo toaletního stolku, aby si sundala své šperky. Opatrně uložila náušnice do pouzdra, pak si rozepnula náhrdelník a chvíli ho pozorovala. Galenova slova jí zněla v uších: „Koupíš si, co chceš, za své peníze, a on si koupí, co chce, za své.“ Prudce náhrdelník sevřela, otočila se a mrštila jím přes pokoj. Ztracený chlap! Nenávidí ho! Roger jí nikdy tak jasně nenavrhl, že by s ním mohla jít do postele. Ne že by šla, i kdyby ji požádal. Ale na druhé straně, nikdy Rogera nechtěla, ne tak jako chtěla Galena Kendricka dnes večer. Maggie se posadila na kraj postele a opřela si hlavu do dlaní.

„Vzpamatuj se, Maggie,“ šeptala si. „Pro Galena to nic neznamenalo. Proč by to mělo něco znamenat pro tebe?“

TŘETÍ KAPITOLA

Ráno přšelo, což přesně odpovídalo Maggiině náladě. Celou noc se převalovala a probudila se tak časně, že ji rozbolela hlava. Byla unavená, jako kdyby vůbec nespala. Nic nedávalo smysl. Jediné, čím si byla jistá, bylo to, že už nikdy nechce vidět Galena Kendricka. Roger možná není tak vzrušující, ale po prvních hektických letech kariéry vnesl do jejího života pevný řád. Tehdy už poznala tvrdou realitu, že někteří z těch snobských Romeů, kteří ji náhle zahrnovali svou přízní, mají na mysli pouze jednu jedinou věc. Jen ať si Roger a Galen vyřídí své rozpory u soudu. Ona bude stát mimo.

„Tady je má holčička,“ vzhledl otec od snídaně a usmál se, když vešla do pokoje v županu a pantoflích. Natáhl ruku a Maggie šla k němu, objala ho a políbila.

„Vypadáš dneska ráno čile,“ řekla a starostlivě ho pozorovala. Jeho pleť byla dnes růžovější, hluboké vrásky méně výrazné. „Myslím, že oslavy ti dělají dobře.“

„To není zásluha party,“ otec ji láskyplně poplácal. „To je tím, že nejhezčí dívka na světě je zase doma.“

„Taková lichotka,“ odporovala Maggie a nalila si kávu.

„Jak chceš vajíčka?“ zeptala se matka, která stála u kamen s vajíčkem v ruce a chystala se ho rozklepnout na pánev.

Normálně by Maggie nesnídala a odporovala by matce, pokud by ji chtěla nutit, ale dnes ráno se necítila na dohadování. „Hodně propečená,“ řekla, políbila matku a zasmála se její potěšené reakci. „Nemáš po ruce aspirin?“

„V kredenci,“ ukázala matka měchačkou. „Bolí tě hlava?“

„Jenom trochu,“ odpověděla Maggie, „nějak jsem špatně spala.“

„Musí se ti to tady zdát strašně klidné proti New Yorku,“ komentoval to otec. „Budeš si muset den dva zvykat.“

„Taky si myslím.“ Maggie zapila aspirin, vzala si kávu a posadila se ke stolu vedle otce. „Co je na pořadu dnes?“ zeptala se. „Zotavení z party?“

„Tak nějak,“ odpověděl otec. „Maminka pozvala pár lidí, kteří nemohli přijít včera, aby se u nás někdy na chvíli zastavili. A až přestane pršet, zajedeme k některým sousedům. Rád bych se podíval ven mezi lidi, co je nového, zaskočil do hornické kavárny a chvíli si popovídal. A taky se zastavíme u Kendrickových. Pořád na tebe vzpomínají, jak jsi před lety pomohla Galenovi. Museli jsme jim slíbit, že tě přivedeme, až tady budeš.“

„To zní pěkně,“ řekla Maggie a pokoušela se tvářit nadšeně, i když v duchu si v té chvíli přála, aby celou dobu lilo jako z konve. Nejen že nechtěla Galena už ani vidět, ale nechtěla o něm ani slyšet. A Kendrickovi by jistě zavedli řeč na svého jediného syna.

„Abych nezapomněla,“ ozvala se paní Prestonová, když pokládala před Maggie talíř se slaninou, vejci a topinkou. „Bruce tě zve aby ses příští sobotu přišla podívat na jeho nový byt. Říkal, že plánuje malou party a že ti ještě vzkáže přesný termín.“

„Čekala jsem, že se bude chtít pochlubit svým bytem. Vypadá to, že je asi pěkně luxusní.“

Paní Prestonová opovržlivě řekla: „Až příliš, když se ptáš. Nedovedu pochopit, kde na takový byt bere, a ještě to nové auto.“

„Musí mít dobrý úvěr,“ řekla Maggie s plnou pusou. Sice se taky divila, ale předpokládala, že člověk, který se živí účetnictvím, musí vědět, jak si udržet přehled o svých vlastních penězích. „Hmm, to je dobré,“ řekla, když snědla kousek křehké slaniny. Takový luxus si dopřávala jen zřídka. Vajíčka chutnala také skvěle, stejně jako topinka s domácí meruňkovou marmeládou. Ať byl její duševní stav jakýkoli, měla hlad, a pro změnu se chystala si dopřávat a nestarat se o váhu.

Po zbytek dne a dva další přšelo, jen se lilo. Maggie lenošila, hrála s otcem karty a vítala návštěvy, které se u nich objevily. Přes den dokázala myšlenky na Galena Kendricka vypudit z mysli, ale v noci ji pronásledovaly a zaháněly jí spánek.

Nejzáhadnější ze všeho byla jeho poznámka, že by si měla s odpovědí pospíšet, protože čas jí utíká. Jaký čas? Kam? Myslel si, že její odpověď byla součástí nějakého podezřelého souboru uskoků, které se naučila?

Kdyby v ní vyvolal takové city Roger, byli by v posteli už před lety. Jako manželé. A dnes by měli několik dětí. Pokud by ho ovšem postrčila. Roger ji zbožňoval, líbal ji s nadšením, ale nikdy se nepokusil o nic víc než o trochu neškodného mazlení. Mohlo by to znamenat, že ho ve skutečnosti sexuálně nezajímá? To, co ona považovala za pevné zásady a gentlemanské chování, byl možná jen nedostatek vášně. Proto se nechoval podle slov Galena i Bruče, kteří tvrdili, že jde za tím, co chce, a využívá k tomu peníze, které vydělal.

„To by tedy bylo pěkné nadělení,“ šeptala Maggie v úterý v noci v posteli. Snažila se cítit zrazená a nešťastná, že ji Roger podvedl, ale zjistila, že je jen trochu rozmrzelá. Její myšlenky se téměř okamžitě vrátily ke Galenovi. Tomu vášně nechyběla. Rozechvěl ji až do morku kostí. A Maggie v té chvíli napadlo, že by chtěla dostat Galena samotného na jeden z těch maličkých opuštěných fidžijských ostrůvků a vášnivě se milovat celý den i noc. Zmátlo ji to.

Otočila se na břicho a přetáhla si polštář přes hlavu. Přestala přemýšlet a snažila se usnout, nebo bude ráno vypadat jako troska. Počasí se přece jen umoudřilo. A matka zavolala ke Kendrickům a domluvila, že je navštíví zítra odpoledne.

Bylo deset hodin ráno, když se Maggie přišourala se zalepenýma očima do kuchyně, kde ji matka vesele uvítala: „Dobré ráno, ty ospalče. Je krásný den. Nezapomeň, že dnes odpoledne jdeme na návštěvu ke Kendrickovým.“

Maggie kývla. „Já vím.“ Nalila si kávu, klesla na židli a dívala se zachmuřeně ven na svítící slunce. Její život je tak zmatený. Jak to, že to slunce tak svítí?

„Co takhle pár lívanečků po ránu?“ navrhla maminka.

„Prima!“ souhlasila Maggie. Co by se stalo, kdyby ztloustla? Mohla by předvádět šaty pro plnoštíhlé.

„Jsem rád, že se tak nemoříš hladem jako posledně,“ spokojeně se usmál otec. „Když nejsi zdravá, nemáš nic.“

Otcova slova Maggie odvedla od její vlastní bídne nálady.

Jak je hloupá a nevděčná, když se pitvá ve svých vlastních bezvýznamných problémech. Bezděčně položila svou ruku na otcovu. „Už jsem ti dneska ráno řekla, že tě mám ráda?“

„Já tě mám také rád,“ položil otec druhou ruku na její a s úsměvem na ni mrknul. „Bože, jak bych si přál...“ nedokončil větu, zavrtěl hlavou a pohladil Maggii po ruce. „Jsem opravdu rád, že jsi tady.“

„Já taky,“ řekla Maggie. Dobře věděla, co by si otec přál. Chtěl by ji mít pořád u sebe, nebo alespoň někde blízko. Ale tady pro ni nebyla práce, a kdyby si vzala Rogera... Maggie tuto myšlenku zahнала. Někdy o tom bude přemýšlet, ale dnes se musí vypořádat s návštěvou u Kendrickových.

Když se otec probudil z odpoledního spánku, všichni nastoupili do prostorného chrysleru jejích rodičů a vyrazili ke Kendrickovým. Maggie si oblékla béžové volné kalhoty, rezavě zbarvený svetr, bezovou větrovku a pevné vycházkové boty bez ohledu na matčiny poznámky, že se mohla vyparádít víc.

„Ale vždyť víš, pan Kendrick mi bude chtít ukázat stáje, a já bych si připadala směšně, kdybych tam balancovala na vysokých podpatcích.“ Věděla, že matčin zájem není způsobený jen tím, že chce, aby vypadala co nejlépe. I když Kendrickovi si na formality nepotrpí, mají ohled na zbývající část města. Zdroje jejich zjevného bohatství byly poněkud tajemné. To, že je pan Kendrick majitelem místní banky, jako vysvětlení nepostačovalo. Někteří tvrdili, že paní Kendricková zdělila velkou částku peněz po své rodině, jiní, že pan Kendrick má za sebou dobrodružnou výnosnou minulost. Další zdroj, nádherný hřebčín Haven Hill, který zabíral většinu severního konce údolí za Spring Mountain, byl pramenem úcty a nevyhnutelným místem pro návštěvy přátel a příbuzných.

Jakmile Maggie odbočila ze silnice a vjela na cestu vedoucí k domu Kendrickových, pocítila najednou silný závan nostalgie. Tady poprvé okusila jízdu na koni a poprvé uviděla narození hříběte.

„Vypadá to tady pořád stejně,“ řekla Maggie. „Vždycky jsem si říkala, že by se tu mohly točit filmy. Je to dokonalé.“

„Sheila Kendricková musí tvrdě pracovat, aby to udržela v takovém stavu,“ podotkla paní Prestonová.

„Má sice hodně pomocníků, ale neexistuje dost tvrdá práce, do které by se nepustila. Je to velmi rozhodná dáma.“

„Já vím,“ řekla Maggie. Obrovský viktoriánský dům se svou přehnanou výzdobou, rohovými věžičkami a širokou verandou o tom svědčil. Dům kdysi stál na konci Spring Mountain. Byl přesně takový, jaký si paní Kendricková představovala, a tak ho koupila a dala přestěhovat o tři míle dál na místo, které si vybrala. Vesele ignorovala varování, že se jí to nemůže podařit.

Když Maggie zastavila na kruhovitě příjezdové cestě před domem, pan i paní Kendrickovi vyšli, aby je uvítali.

„Maggie, drahoušku, vypadáš skvěle,“ šla jí vstříc paní Kendricková s roztaženými rukama. „Jsme na tebe tak pyšní, ale hrozně nám scházíš. Opravdu.“

Maggie se sklonila a přijala políbení na obě tváře od té drobné ženy se stříbřitými vlasy. Všimla si při tom, že ještě stále vypadá jako

virginská aristokratka, navzdory vráskám, které roky na venkově vykreslily do její jemné tváře.

Byla jako vždy oblečená do jezdeckých kalhot a bot, stále připravená k jízdě na jednom z těch skvělých koní, které chovala. Za celou dobu, co ji Maggie znala, ji viděla v šatech snad jednou nebo dvakrát.

„Jsi chloubou a radost Spring Mountain,“ uvítal ji pan Kendrick a mohutně ji objal. Galenův otec byl obrovský srdečný muž, po němž Galen zdědil snědou pleť a vysokou postavu. Když byla Maggie menší, pan Kendrick jí připadal jako medvěd.

„Tady je ten chlapec,“ zvolala paní Kendricková vesele a přerušila tak výměnu zdvořilostí mezi svým manželem a Maggie. „Slíbil, že tu bude na oběd. Tak to má pouze dvě hodinky zpoždění.“

Ten chlapec? Maggie prudce poskočilo srdce a začalo bušit rychleji. Otočila se směrem, kterým se dívala paní Kendricková. Vůz toho chlapce rychle přijížděl po cestě.

Maggie ho sledovala jako zkoprnělá. Připadalo jí to jako jeden z těch snů, v nichž se pokouší uniknout před nějakým strašlivým pronásledovatelem a nemůže se ani hnout, ani vydat hlásku.

Galen zastavil, pomalu vystoupil a šel se s nimi pozdravit. „Dobrý den vespolek,“ s úsměvem celou skupinku přejel pohledem. „Omlouvám se, že jdu pozdě,“ políbil matku na tvář. „Zdržel mě telefon, ale vzal jsem si na cestu hamburger, takže se nemusíš obávat, že jsem nic nejedl.“ Pak se otočil k Maggie. „Ahoj, Maggie, užíváš si volna?“

Maggie si náhle uvědomila, že má ústa i ruce pevně sevřené a hltá Galena rozevřenými očima, jako když vysušená houba vpíjí vodu. Galen měl na sobě bílý rolák, vysoké boty a těsné černé jezdecké kalhoty. Pohled na něj způsobil, že zatoužila dotknout se ho svými rozechvělými prsty. Než promluvila, zhluboka se nadechla v obavě, že by se jí zadrhl hlas, pokud by vůbec dokázala promluvit. „Ano, užívám,“ odpověděla konečně. „Je to tu velmi klidné.“

„Snad až moc,“ poznamenal Maggiin otec. „Spring Mountain je asi po New Yorku pěkně nudné.“

„Já bych měla lék,“ usmála se paní Kendricková nejdřív na Maggii a pak na Galena. „Pošlu tyhle dva mladé lidi na vyjížďku. Vsadím se, že Maggie se jinak na koně nedostane, a Galen také svého koně příliš často necvičí. Řekla jsem mu, že dnes by to měl udělat. Proto také má jezdecký oděv.“

„Ale já nemůžu,“ začala Maggie, ale pak se zarazila. Galenovy oči se zúžily v pobaveném úsměvu. Nebyla si jistá, jestli má protestovat, ale věděla, že dohadovat se s paní Kendrickovou je jako házet hrách na stěnu. Kdybych jen byla poslechla matku a vzala si šaty, pomyslela si. Ale to by stejně nebylo nic platné. Sheila Kendricková má nepochybně zásobu jezdeckých obleků ve: všech velikostech.

„Henry, zaveď Prestonovy do domu, já zatím ukážu Maggii svoji malou kobylku,“ řekla paní Kendricková svému manželovi. „Vrátím se za chvíli.“

Vydali se směrem k zeleně natřené stáji, která stála kousek za domem mezi ohradami, a paní Kendricková nadšeně vyprávěla o svých koních. Maggie stěží poslouchala, co říká, tak byla ovlivněná

Galenovou blízkostí. Nakonec se vrátila do reality, až když dorazili ke stáji a Galen si vzal svého koně a osedlal ho.

Paní Kendricková držela otěže krásné kaštanově hnědé kobylinky s bílou lysinou na čele a vedla ji k Maggie.

„To je můj poklad,“ oznámila. „Jmenuje se Valentina, ale já jí říkám Val.“

Maggie se znovu zhluboka nadýchla a těžce polkla. „Obávám se, že je to už dost dávno, co jsem naposled jela na koni.“

„Val je klidná jako ovečka,“ uklidnila ji paní Kendricková. „Kdybys něco nevěděla, Galen ti oživí paměť. Tak, nejdříve ji zaveď dolů a Galen ti ji pomůže osedlat. Já se musím vrátit k ostatním hostům.“ Předala Maggie uzdu. „Na shledanou později,“ rozloučila se vesele.

Maggie kývla, ještě jednou se zhluboka nadechla a vydala se ke stáji, kde Galen sedlal svého kaštanového valacha. Ušla sotva pár kroků, když se po ní Galen otočil. Tak si uvědomovala jeho pohled, že poprvé od časů, kdy začínala jako modelka, měla ten strašný pocit, že její nohy nejsou její a že se může každou chvíli zamotat. Nepomáhalo ani, že si v duchu říkala, že nesmí být takový blázen. Zdálo se, že jí není pomoci. Chybělo už jen, aby jí Galen zase začal vyčítat její nedostatky, když teď byli sami. Kdyby to udělal, snad by se s pláčem zhroutila.

K její úlevě se ale zdálo, že pro dnešek Galen zvolil úplně jinou strategii, snad proto, že byla v domě jeho rodičů a byla vlastně jeho hostem. „Potřebuješ pomoci se sedláním?“ zeptal se klidně.

„Vůbec si nepamatuju, jak se to dělá,“ odpověděla Maggie slabým hlasem. „Je to už tak dávno.“

„To je,“ souhlasil Galen. „My jsme vlastně nikdy nemohli jezdit spolu, vid?“

„Ne, to jsme nemohli.“ Maggie se vybavila vzpomínka na Galena pozorujícího z pojízdného křesla, jak ji jeho matka učí základům ježdění. „Jsem tak ráda, že můžeš zase jezdit.“

„Já také.“ Galen se na ni chvíli zamyšleně díval a pak se usmál. „Já také,“ opakoval. „Pomůžu ti.“

Maggie stála, v ruce držela uzdu, srdce jí bušilo. Ach, bože, myslela si zoufale, měla bych se raději držet zpátky. Nikdy netušila, jak může být sexuální přitažlivost silná, a to ji úplně vykojilo. Snad by mu mohla pomoci. „Zkusím to. Řekni mi, co mám dělat,“ požádala Galena, když se otočil a vhodil Val na hřbet vlněnou příkrývku. Galen přikývl. Radil jí a ona dělala, co řekl. V duchu se modlila, aby si nevšiml, jak se jí třesou ruce.

„Proč jsi tak nervózní?“ zeptal se. „Máš strach z ježdění?“

„Trochu,“ odpověděla Maggie, vděčná za výmluvu. „Ale to bude v pořádku, jen co vyrazíme,“ dodala, když se Galen zamračil.

Vedli koně z ohrady. „Přesvědčil jsem ho, aby mě nechal nasednout zprava,“ řekl Galen, když se vyhoupl do sedla. „Nemyslel jsem, že mu to bude vadit, ale když jsem to poprvé zkusil, uskočil asi půl metru stranou a já jsem pěkně přistál na zádech.“

„To by mě nikdy nenapadlo,“ řekla Maggie a snažila se nasednout na Val bez podobných katastrof.

„Tak kam,“ podíval se na ni Galen.

„Kam chceš, veď mě,“ pokrčila rameny. „Ale nezapomeň, že jsem vyšla ze cviku.“

Galen kývl. „Nejdříve to tady párkrát objedeme, abych viděl, jak ti to jde, a pak vyrazíme do hor.“

„Dobře,“ souhlasila Maggie a pokusila se usmát a mluvit vesele a klidně. Měla spíš chuť křičet, aby ze sebe setřásla napětí. Zdálo se, že Galen plánuje dlouhý výlet.

Maggie objížděla kolo a Galen ji pozoroval a opravoval. Zjistila, že se do toho vpravila docela rychle.

„Myslím, že ti to jde,“ řekl Galen, když projížděla dráhu podruhé a úspěšně plnila jeho pokyny při vedení koně. Když zastavila vedle něj, řekl: „Pojedeme k Bald Knob. Už jsem tam nebyl léta.“

„Dobře,“ souhlasila Maggie. Alespoň to není ta nejdelší cesta, kterou mohl vybrat, ani nejpříkřejší.

Cesta vedla ze silnice na severním konci Kendrickových pozemků a točila se v mírných serpentínách po hustě zalesněných svazích.

Maggie jela za Galenem, pozorovala jeho husté černé vlasy vlající ve větru, široká ramena a štíhlé boky, a to ji dovedlo do takového stavu, že málem otočila ubohou Val a vyrazila v opačném směru. Jenom její čest a tvrdohlavost jí zabránily udělat takovou hloupost.

Když dorazili na vrchol, Galen zastavil koně a sestoupil. „Oddech si a nech odpočinout také koně,“ řekl jí. „Můžou se napít z pramene.“ Odvedl tam svého koně a pustil uzdu.

Maggie sestoupila a také zavedla Val k prameni, ale zůstala stát vedle ní a držela volně uzdu. Po očku pozorovala Galena, jak kulhá k vrcholku, kde se opřel zády o starý cedr. Věděla, že pravděpodobně čeká, až se k němu připojí, a tak nebyla překvapená, když na ni zavolal.

„Nech ji a pojd' sem. Je tady překrásný výhled. Nikam neuteče.“

„Já... tak dobře,“ pustila Maggie uzdu a vydala se za Galenem. Nemohlo to být víc než třicet kroků, alejí to připadalo jako kilometr. Je to legrační, myslela si Maggie. Galen ji vylákal sem nahoru. Všechno to je spiknutí. Měla by být rozzlobená. Ale není. Zkusila se podívat do údolí, ale klopýtla a musela se zachytit.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Galen.

„Ano,“ zalhala Maggie. „Úplně v pořádku.“ Zastavila se asi pět kroků od Galena a pomalu se otočila, aby se podívala dolů do údolí. Všechno, co viděla, byly třpytivé barevné kruhy a světlo a stín. Zamrkala, zhluboka se nadechla a pevně sevřela ruce. Při zvuku Galenova hlasu sebou trhla, jako by ji někdo udeřil, a otočila k němu hlavu.

„Co tě trápí, Maggie?“ zeptal se Galen.

„Nic důležitého,“ odpověděla, pokrčila rameny a pokusila se usmát. „To je někdy takový den. Jsem podrážděná bez nějakého zvláštního důvodu.“

Galen se usmál. Tentokrát si Maggie všimla, že se nedívá pobaveně. Z jeho očí sálalo příjemné teplo, ne výsměch. „Pojd' ke mně, Maggie,“ řekl jemně. „Já vím, co tě trápí.“

„Ty... ty, víš?“ zakoktala Maggie, zatímco její nohy se pohnuly směrem k němu, aniž by se staraly, jestli ona chce. Světlo v jeho očích ji přitahovalo jako maják.

„Ale, ale,“ poznamenal stále se smíchem. Když byla na dosah, vzal ji za ruku a přitáhl si ji blíže.

Druhou rukou jí pročísl vlasy a odhrnul je za krk, zatímco jeho oči upřeně pozorovaly její tvář a pozvolna spočinuly na jejích rtech. Maggie stála bez hnutí, jako hypnotizovaná. Její dech slábl, její rty toužící po dotyku Galenových se rozevřely. Cítila žár jeho těla, když ji objal a přitiskl k sobě. A její tělo po něm zatoužilo tak intenzívně, až se bála, že se roztrhne, pokud ji Galen rychle nepolíbí. Chvilí ještě stál, upřeně se na ni díval, a Maggie si byla jista, že v jeho očích vidí odraz své vlastní touhy. Stín nějakého vnitřního sporu mu krátce přeletěl přes tvář, pak s povzdechem sklonil svá ústa k jejím.

Maggie měla pocit, že vrchol kopce vybuchl jako; sopka a vyslal je společně do vesmíru. Galenova ústa na jejích byla trestající a žádostivá, ale ne víc než její odpověď. Objala ho pažemi kolem krku a přitiskla se k němu, jednou rukou zajela do hustých černých vlasů. Omamná vůně naplnila její nosní dírky, směs Galena a cedru, slunce a koní. Dotyk chladných prstů vnikajících pod její svetr ji rozechvěl a naplnil očekáváním.

Pomalou společně klesli na zem. Jednu ruku měl Galen pod Maggiinou hlavou, jako ochranu před drsnou zemí, zatímco druhou jí vyhrnul svetr. Jeho rty pomalu sestupovaly na její bradu a krk. Jeho ruka spočinula na její štíhlé hrudi, teplá, drsná a silná, zatímco polibky se zdržely na jejím hrdle a pak postupovaly výše, aby ji škádli za ušima. Maggie se bezděčně pohnula a hlavou jí prolétly divoké fantazie o tom, co by se mohlo stát. S jistým překvapením si uvědomila, že by jí to vůbec nevadilo. Kdyby jí Galen začal svlékat svetr, ona by mu beze studu pomáhala. Ale místo toho jí Galen pomalu shrnul svetr dolů a opřel se o loket vedle ní, usmíval se a znovu a znovu ji líbal na rty.

„Není to nádherné?“ zašeptal, přitiskl svou tvář na její a pak se znovu usmál.

„Ano,“ odpověděla ochraptěle. A mohlo to být ještě krásnější, jen kdyby... Zahнала tu myšlenku a snažila se nevnímat tupou bolest, která ji svírala. V Galenových očích četla, že dále nepůjde. Ale ona ho jasně zvala. Žádný muž nedokázal tak rozebrat její obranu jako tenhle. Proč se zastavil? Pohrával si s pramenem jejích vlasů a ona mohla pozorovat, že za jasnou šedí jeho očí se honí nějaké myšlenky. „Na co myslíš?“ zeptala se.

„Na spoustu věcí,“ odpověděl střízlivě. Náhle se posadil, pak vyskočil a podal jí ruku, aby jí pomohl také vstát. Když stála před ním, vzal její hlavu do dlaní a lehčeji políbil. „Myslíš, že teď bych tě mohl přesvědčit, abys se mnou strávila jeden den?“

Maggie ztuhla, jako kdyby jí ledová voda políla obličej. Odvrátila se od Galena, zamračila se a pevně sevřela ruce. Teď pochopila, co měl Galen na mysli, když říkal, že se může srovnávat s Rogerem Balfourem. Může dostat, co chce.

„Tak to jsi měl na mysli, když jsi mluvil o kupování toho, co chceš?“

„Maggie,“ řekl Galen a jeho tvář potemněla. „Nechytej mě za slovo!“

„Za slovo?“ vyjela na něj. „Já tě za slovo nechytám. Vylákal jsi mě sem nahoru. Využil jsi toho, že jsem tak stupidně dala najevo, jak bych chtěla, abys mě políbil. Myslíš, že jsi dosáhl svého, co?

Ale to nepůjde, a ať se propadnu, jestli ještě někdy dovolím, abys mě políbil nebo se mě znovu dotknul, takže si nemusíš plánovat žádné další eskapády!“

Maggie se otočila a vyrazila ke svému koni.

„Nebud' tak zatraceně hloupá, Maggie,“ volal za ní Galen, ale ignorovala ho, vyskočila Val na hřbet, otočila se a vydala se dolů po cestě, dřív než Galen vůbec nasedl. Těžce dýchala a proklínala sama sebe. Měla to vědět. Jak mohla být tak naivní? To bylo naposled, co ji zdivočelé hormony takhle ovládly. Naposled!

Když dorazili ke stájím, nepřátelství mezi nimi bylo tak husté, že by se dalo krájet. Maggie beze slova slezla z Val a odvedla ji k jejímu stání. Vyrazila ke dveřím, když ucítila Galenovu ruku na svém rameni. „Běž pryč!“ zavrčela.

„Ne,“ odpověděl a změřil ji pronikavým pohledem. „Jsi hloupá, Maggie,“ řekl. „Nebo je to s tebou mnohem horší, než jsem si myslel? Co z toho?“

„Nevím, o čem mluvíš,“ řekla Maggie. „A ani mě to nezajímá! Nech mě!“ Marně se mu pokusila vytrhnout. „Chceš, abych začala křičet?“

„Ne, chci, abys mě poslouchala,“ odpověděl Galen s kamenným obličejem. „Nevěřím, že je to s tebou tak beznadějně. Nechci tomu věřit. Ale vím, že tvé myšlenky jdou ve dvou směrech, zatímco tvé srdce může jít jenom jedním. Vyber si špatný směr, a bude to jistá smrt. Musíš věnovat pozornost svému tělu. To je to, co se ti pokouším říct.“

Přitiskl ji k sobě a políbil ji tak vášnivě, že Maggie cítila, že její úsilí bránit se vzrušení je marné. Když ji pustil, zůstala stát, chvějící se, se slzami v očích, zatímco žár v jeho očích ostře kontrastoval s jeho kamennou tváří.

„Tak,“ řekl drsně, „teď bych navrhoval, abychom se oba pokusili tvářit přiměřeně normálně kvůli rodičům, Nakonec, právě se vracíme z příjemného výletu z hor,; ne?“ Sardonicky na Maggie mrknul, pak šel ke dveřím, otevřel a podržel jí je, aby mohla vejít. „Až po tobě,“ řekl výsměšně uctivým tónem.

Zbytek odpoledne proběhl jako noční můra. Maggie se snažila chovat, jak Galen navrhl, ale měla pocit, jako by její směřící se rty patřily někomu jinému. Téměř vyjekla úlevou, když matka odmítla pozvání, aby zůstali na večeři, s odůvodněním, že otec není zvyklý být tak dlouho mimo domov.

„Přijď zase brzy,“ řekla paní Kendricková svým teplým hlasem protahujícím slabiky po jižanském způsobu.

„Určitě,“ slíbila Maggie a snažila se vyhnout Galenovu pohledu, když jí přidržoval otevřená dvířka vozu.

Nastoupila a pak už se na něj musela podívat, protože se naklonil a tiše řekl: „Zavolej mi, kdybys změnila názor.“ Otevřela ústa, aby mu řekla, že by byla blázen, kdyby to udělala, ale pak je zase zavřela. Pobavený úsměv, který hrál Galenovi okolo úst, když zavíral dveře a na rozloučenou jí salutoval, ignorovala.

„Kendrickovi jsou tak milí,“ řekla Maggiina matka, když vyjeli. „Ze všech lidí, které jsem kdy potkala, asi nejvíc obdivuji Sheilu Kendrickovou. A zároveň jí závidím, ale ne proto, že má peníze. Ona je tak jiskrná a živá, že být s ní člověku jakoby dodává sílu.“

„Chápu tě, jak to myslíš,“ řekl pan Preston. „Je to šťastná žena. Má ráda svůj dům, svého muže, své koně a svého syna. Co by si žena mohla přát víc?“

Co víc, opravdu? přemýšlela hořce Maggie. Paní Kendricková má svůj život svázaný do malého úhledného balíčku. Proč by její vlastní život nemohl být také takový?

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Něco tě trápí?“ zeptal se otec druhý den, když Maggie koukala do prázdna, místo aby vynesla kartu. „Vypadáš, jako bys byla milión mil daleko.“

„Jsem jen trochu roztržitá,“ odpověděla Maggie. „Kde jsme to skončili?“

Otec odložil karty. „Nemyslím, že máš chuť hrát. Stýská se ti po Rogerovi?“

„Ne!“ Maggie to řekla tak důrazně, že otec překvapením zdvihl obočí a ona se hned cítila provinile. „Tedy, stýská se mi, ale na to jsem nemyslela.“

„Tak na co?“ nedal se otec. „Od včerejška jsi popudlivá jak krocan. Pohádali jste se s Galenem? Vzduch byl pěkně hustý, když jste se vrátili z projížďky.“

„Měli jsme jen malý spor,“ řekla Maggie upjatě. „Raději o tom nebudu mluvit.“ Nechtěla o tom ani přemýšlet, ale nemohla tomu zabránit. Pět minut si myslela, že se na Galena rozzlobila naprosto oprávněně, a dalších pět minut stejně silně cítila, že se chovala hloupě. Proč by s ním nemohla strávit jeden den? Čeho se bojí? Poznání, že Galen má pravdu a že Roger je skutečně takový pokrytec... nebo něčeho jiného?

Ani příští den se necítila o moc lépe, ale než se začala připravovat na Bruceovu party, podařilo se jí v sobě vzbudit na Galena zlost. Jakým právem se plete do jejího života a rozpitvává ho? Ať už si Galen myslí cokoli, ona se o lidi, kteří možná byli postižení nepromyšleným odkládáním toxických odpadů Balfour Chemicals, zajímá. A je rozhodnutá o tom s Rogerem promluvit. Galen dosáhl svého cíle, tak zapomeň na něj i na jeho pokusy tě svést, přesvědčovala se. Potřebuješ se rozptýlit, pobavit s veselými, zajímavými lidmi.

Připravila si potřeby k nalíčení. Zadívala se na sebe do zrcadla a stiskla si jednou rukou své kulaté tváře. Skvělé, opravdu skvělé. Ke všemu přibrala i na váze, a některý z těch prokletých fotografií by jí jistě řekl, že vypadá jako tlusté prasátko. Nemohla za to, že když byla rozrušená, jedla. Jiní lidé ztrácejí apetit, ale ona naopak dostane hlad jako vlk.

„Měla jsem zůstat v New Yorku,“ zabručela. Pak by se nic nemohlo stát. Nebylo by to krásné? Zamračila se. Ne, nebylo! Její otec ji potřebuje. Nic na světě není důležitější, zvláště od té doby, co začala tušit, že rodiče mají starost o Bruce a velmi je trápí jeho nové názory a životní styl. Ano, usmívají se a tvrdí, jak jsou na něj pyšní, ale ona by mohla vyprávět. Mnohem raději by byli, kdyby byl víc jako Galen.

Zase ten Galen. Maggie se temně zamračila na svůj obraz v zrcadle. Ten muž jí pronikl pod kůži jako tropický parazit. No dobře, stejně tak se musí dostat ven.

„Velká škoda, že tu nemůže být Roger,“ řekl Bruce. Maggie byla ráda, že tu není. Zlobila se i na něho. Nakonec jí mohl aspoň zavolat. To, že je zrovna v Číně, přece neznamená, že ji může zanedbávat. I když to byl jeho způsob. Často odjížděl na dlouhou dobu za obchodem a jen zřídka se obtěžoval jí zavolat.

Měl příliš povinností. Snažil se jí všechno vynahradit, když se vrátil. Zahrnoval ji dárky a pozorností. Nebyla si jistá, že se jí to líbí.

Maggie se líčila a vzpomínala, že jejich vztah byl vlastně trochu divný už od začátku. Nejdřív se scházeli příležitostně, v minulých dvou letech častěji, ačkoli pro jejich pracovním vytížením se mohli vidět tak jeden týden za měsíc, někdy i méně. Došli k takové tiché úmluvě, že směřují k něčemu stálému. Maggie si byla docela jistá, že Roger je ten pravý muž pro ni, až do chvíle...

Galen. Ztracený chlap! Způsobil, že začala pochybovat o sobě a Rogerovi.

„Maggie, jsi hotová?“ ozvala se matka z haly. „Už je na čase, abys vyjela.“

„Znám hodiny, mami,“ odpověděla a podívala se na hodinky. Ano, byl skoro čas vyrazit, ale bude jí trvat jen pár minut, než bude hotová. Rychle dokončila líčení, pak si oblékla černé krátké saténové šaty se stříbrným kabátkem a obula černé lakovky na vysokém podpatku. Převyšovala v nich většinu mužů, ale na to byla zvyklá. Dokonce i Roger jen taktak dosahoval její výšky, když si je vzala. Ovšem Galen...

Maggie zaklela, aby umlčela zbytek té myšlenky, a oblékla si kožich. Výsledek ocenila se zadostiučiněním. Byl to dobrý nápad, že si s sebou vzala elegantní oblečení. Věděla, že Bruce by jí nikdy neodpustil, kdyby se neoblékla tak, aby udělala na jeho přátele dojem. Ta role se jí nijak zvlášť nelíbila. Připadala si jako zboží ve výloze. Jedna věc je, když ji lidé okukují jako modelku, ale něco jiného to je v soukromí.

Maggiin otec dlouze obdivně hvízdal, když ji uviděl. „Velkolepé,“ řekl a smál se, když na něj Maggie vyplázla jazyk. Políbila rodiče na rozloučenou, trpělivě vyslechla otcovy rady, aby nejela s tím jejich starým autem s ojetými pneumatikami příliš rychle, řekla, aby na ni nečekali, a odjela.

Začátek party byl sice stanovený na osmou, ale Bruce ji požádal, zda by nemohla přijít dřív. Chtěl jí ukázat byt a dát si s ní lehkou večeři, než se začnou scházet hosté.

Maggie jela podle Bruceova návodu starou částí Charlestonu, okolo nového nákupního střediska až k elegantnímu, upravenému vjezdu s velkou mosaznou tabulí, která oznamovala, že tady je Deer Creek Manor.

„Pěkně okázalé,“ řekla si Maggie pro sebe, když zahnula mezi řady moderních budov s vyčnívajícími balkóny a obrovskými skleněnými plochami zdí. Našla Brucův dům a zaparkovala.

Bruce otevřel dřív, než zazvonila. „No ne! Vypadáš velkolepě!“ usmál se uznale. „Vítej v mém skromném bydlišti. Páni, je to něco, mít tě tady. Dej mi plášť.“ Pověsil kožíšek do skříně se zrcadlovými dveřmi, zatímco Maggie se užasle rozhlížela.

„Musel jsi na to najmout architekta,“ poznamenala. „Je to skutečně nádherné, Bruci.“

„Díky. Ano, měl jsem architekta. Toho nejlepšího v Charlestonu, abych byl přesný. Nemohl bych se do něčeho takového pustit sám.“ Vzal Maggie za ruku. „Pojď, ukážu ti to tady.“

Provedl ji celým bytem, rozzářil se při jejích pochvalných komentářích o roztomilé malé jídelně, o dvou luxusně zařízených ložnicích, dokonale vybavené koupelně. Skončili v kuchyni, kde mladá dívka v bílé uniformě upravovala předkrm na podnos a něco dalšího míchala na sporáku.

„Vypadá to lahodně,“ prohlížela si Maggie elegantně naskládané žampiony a malé garnátové chlebíčky.

„Nic než to nejlepší pro mou krásnou sestru,“ řekl Bruce a otevřel lednici a vytáhl z ní láhev drahého sektu. „Myslel jsem, že bychom mohli začít malými toasty a pak si dáme večeři. Můžeme jít do jídelny?“

„Proč ne?“ souhlasila Maggie. Jestliže předtím měla pochybnosti o tom, že Bruceova peněženka bude stačit na tuto drahou hostinu, teď měla vážné pochyby o jeho zdravém rozumu. Podle toho, co viděla, nebylo možné, že by si to mohl dovolit. Milionář by se musel pořádně ohánět, aby sehnal vzácné věci, které tu byly grafiku Leroye Neimanna, kožené potahy...

Bruce otevřel šampaňské a nalil do pohárů z watfordského křišťálu. „Na nás,“ pozdvihl sklenku. „Na naši úspěšnou budoucnost.“

Maggie se na něj zamyšleně podívala. „Můžu něco dodat? Hlavně na zdraví. Otec mi připomněl, aniž by to měl v úmyslu, že bez zdraví nemá nic smysl.“

„Dobré, ale poněkud střízlivé,“ souhlasil Bruce s úšklebkem, když si s Maggie přitukával. Napil se. „Stejně tě obdivuju. Vydržet s tátou a mámou dva týdny. To musí být pro tebe pěkná otrava.“

„Mně se to nezdá otravné,“ odporovala Maggie. „Ve skutečnosti mám dobrý pocit, že když jsem tady, je táta šťastný. Mám v úmyslu jezdit domů mnohem častěji.“

„Skutečně?“ překvapeně vzhledl Bruce a přimhouřil oči. „Nemá to nic společného s Galenem Kendrickem, že ne?“

Maggie na bratra chvíli vyplašeně zírala, než odpověděla: „Proč říkáš takové věci? Víš, že otec je nemocný. Chci s ním trávit víc času, dokud můžu.“

„Jo,“ díval se Bruce na Maggie stále podezřívavě, „ale viděl jsem, jak se na tebe Kendrick minulou neděli díval. Ani trochu se mi to nelíbilo. Myslím, že by neškodilo, kdyby ses před otcem a matkou zmínila o tom, že by Galen neměl u nich být pečený vařený. Nevypadá to dobře, a já vím, že Roger Balfour by byl proti tomu.“

Zatímco Bruce mluvil, Maggie nejdříve užasla, pak se vyděsila. Ve chvíli, kdy skončil, byla tak rozzlobená, že jí v hlavě bušilo, jako kdyby měla vybuchnout. „Jak se odvažuješ něco takového navrhopat?“ vyjela na něj. „Rodiče si mohou zvát do svého domu, koho budou chtít, a když budu mít chuť vidět Galena setkám se s ním. Je to jeden z nejsympatičtějších mužů, jakého jsem kdy potkala.“

„Obával jsem se, že tě dostane,“ ohrnul Bruce znechuceně rty. „Páni, ten je ale rychlý. Je to jen obyčejný sukničkář, Maggie. Chudák Roger, snaží se co nejlépe vyřešit tu zlou situaci, ale Kendrick nedělá nic jiného než problémy.“ Naklonil se dopředu a vážně se na Maggie podíval. „To musí zranit city tak citlivého muže, jako je Roger Balfour, nemyslíš?“

„Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlela,“ zamračila se Maggie. Něco v Bruceově vážném vysvětlování nedávalo smysl. Na party u rodičů navrhoval, že Roger by nebyl proti, kdyby využila svůj vliv na Galena. Teď, když se jí jeho první návrh nelíbil, zkusil to jinak. Z Bruče se stává pěkný nepoctivec a jí se nezamlouvalo, co to naznačuje o jeho charakteru.

„Tak bys měla,“ řekl Bruce a s triumfálním pohledem dodal: „Roger má skutečně starosti s věcmi, jako je tato.“

Maggie usrkla šampaňské a zamyšleně se na bratra dívala. Pokud to je pravda, nikdy o tom neslyšela. Roger skutečně nikdy neřekl ani slovo o záležitostech týkajících se Galena Kendricka. Když byli spolu, nechávali svou práci stranou. Čas trávili spíše důvěrnostmi a zábavou. Měla to tak ráda. Teď jí to ale vadilo, díky Galenovi a jeho šfourání. Bruče měl pravdu, Galen skutečně pracoval rychle. Ale Bruče sám ji přinutil ptát se, jak dobře vlastně zná Rogera Balfoura. Jak to, že Bruče toho tolik ví?

„Zdá se, že jste se s Rogerem velmi dobře seznámili,“ poznamenala.

Bruče pokrčil rameny. „On je skutečně kanón, když jde o peníze, takže se přirozeně zajímá o účty. Scházíme se pokaždé, když přijede do závodu.“

„Jak často to je?“ zeptala se Maggie.

„Jednou za dva měsíce,“ odpověděl Bruče. Náhle se usmál. „Pojďme mluvit o něčem jiném, byznys je nuda. Viděla jsi v poslední době nějakou dobrou hru?“

V té chvíli je přerušila jedna z pomocnic prvním chodem večere, který Maggie poskytl pár minut na spekulování o Bruceově vztahu k Rogerovi. Měla z toho nepříjemný pocit. Bruče se změnil, a ne k lepšímu, a Roger to nějak ovlivnil. Také měla pocit, že jí Bruče něco tají. Možná je to jen moje fantazie, usoudila. Ale podezření ji stejně neopustilo.

Večere jehněčí řízky na grilu byla vynikající, konverzace všeobecná, s žádnými dalšími poznámkami o Rogerovi ani Galenovi. Přesně v osm se začali scházet hosté, kteří prokazovali Maggie takový obdiv a úctu, až poznamenala k Bruceovi, že si připadá jako nějaký exponát muzea voskových figurín. Všichni to byli mladí pracovní nebo obchodní partneři, yuppies z dobře situovaných rodin. Hlavním tématem jejich konverzace byly nové přírůstky aut, lodí a dalších součástí dobrého života.

Maggie se bavila s hosty, ale zjistila, že s nimi má velmi málo společného. Stále se hnali za úspěchem. Měla z toho nepříjemný pocit. Několikrát se přistihla, že by raději chtěla být doma ve starých pohodlných šatech a s dobrou knihou. Byl to poučný večer, letmý pohled na jiný způsob života, o němž četla, ale sotva ho okusila. Bruče vypadal, že zapomněl na rozpory a byl potěšený, že se tak roztomile chová k jeho přátelům.

Když se blížila půlnoc, Maggie bolela hlava a nemohla se už smát a mluvit ani minutu. V zoufalství se uchýlila k vyzkoušené a pravdivé výmluvě.

„Neříkej to nikomu,“ zašeptala Bruceovi, „ale moje nohy mě zničí. Tvůj večírek se mi moc líbil. Zvu tě na večeri příští týden.“ V té chvíli doufala, že by si mohli promluvit o věcech, které jí dělaly starosti.

Bruce Maggie lehce objal, když jí pomáhal do kožíšku. „Bylo to skvělé,“ řekl ochraptěle. „Jsem opravdu rád, že budeš jezdit domů častěji. Chyběla jsi mi. Bývali jsme si mnohem bližší.“

„Zase budeme,“ slíbila Maggie a byla mnohem víc než předtím přesvědčená, že jejího bratra něco trápí. „Zavolám ti zítra.“

Vyšla ven, nastoupila do vozu a vyrazila k domovu. V hlavě jí doslova bušilo. Místo aby se pobavila, Bruceova party jí spíš přitížila. Měla starosti o bratra i o sebe. Proč u všech všudy nemůže relaxovat a prožít příjemně večírek se sympatickými lidmi? Možná kdyby Bruce neměl ty stupidní poznámky o Galenovi... Tak kde je ta odbočka? Ach, ano, za nákupním střediskem.

Minula nákupní centrum, opuštěné a slabě osvětlené, a zahrnula na silnici vedoucí klidnou starší částí města. Ujela pouze pár bloků, když náhle řízení začalo táhnout doprava. „Panebože,“ vzdychla Maggie a srdce jí poskočilo. „Asi jsem píchla.“ Zajela k obrubníku a zastavila. Prohlídka vozu její podezření potvrdila. Pravá pneumatika byla skoro úplně prázdná.

„Co mám teď dělat?“ řekla Maggie nahlas, odhrnula si vlasy z čela a rozhlédla se. Byla na klidné ulici, daleko od telefonních budek, domy v okolí byly tmavé, jejich obyvatelé už v posteli. Široko daleko žádný obchod. Telefonní automat nepochybně bude u nákupního střediska, ale to je daleko. V těch zatracených vysokých podpatcích se zmrzačí, než se tam dostane. Ale co jí zbývá jiného? Může klidně vyrazit. Cestou by možná mohla zastavit nějaké projíždějící auto. A kdyby uviděla dům, kde se svítí, může zkusit zazvonit. Tady není New York. Lidé jsou ke svým bližním v nouzi přátelští.

O jeden blok dále Maggie zahlédla blížící se auto.

Udělala pár kroků ke kraji chodníku a mávla, když ji napadla hrozná myšlenka. V tomhle oblečení nevypadá příliš důstojně podle měřítek Západní Virginie. Co kdyby v autě byli muži? Místo aby mávala, strčila ruku do kapsy a pokračovala v cestě. Přešla jednu ulici, minula další blok a zastavila se na druhé křižovatce. Její nohy už volaly po odpočinku. Opřela se zády o sloup veřejného osvětlení a rozhlédla se ulicí. Druhé dveře vlevo, v okně se svítí. Někdo je ještě vzhůru, nebo spí při rozsvíceném světle. To stojí za pokus. Popošla k domu, otevřela dvířka v plotě a vydala se po cestičce. Ušla pouze pár kroků, když se proti ní vyřítil obrovský černý pes a zuřivě štěkal.

„Pomoc!“ vykřikla Maggie hlasitě. Uskočila stranou, ztratila rovnováhu a upadla. O sekundu později byl pes u její hlavy, ale místo aby ji zakousl, začal jí olizovat obličej.

Mezitím se rozsvítilo světlo nad vchodem, dveře se rozlétly a hluboký mužský hlas rozkázal: „Zpátky, Betsy!“ Pes odklusal. K Maggie se blížily nepravdivé kroky. Zvedla hlavu. Srdce se jí téměř zastavilo.

„Galene!“ zvolala. „Jsi to ty?“

PÁTÁ KAPITOLA

„Maggie! Proboha, kde se tady bereš? Jsi v pořádku?“ Galen se sklonil a zvedl ji, zatímco pes se vracel zpátky a vrtěl ocasem.

„Jsem v pořádku, myslím. Já... pár bloků odtud jsem píchla pneumatiku,“ Maggie ztěžka vydýchla a srdce jí prudce bilo, jak svírala Galenovu paži a snažila se znovu si obout lakovky. „Hledala jsem... tvůj pes mě vyděsil... nějaké místo, odkud bych přivolala pomoc, a u tebe se svítilo.“

„A to jsi přitom nevěděla, kde bydlím,“ řekl Galen.

Maggie k němu vzhledla. „Ne.“

Galen zvedl šibalsky obočí a pousmál se. „Mělo mě napadnout podle toho, jak jsi oblečená, že jsi nepřišla na návštěvu. Určitě byl zase večírek u Bruce.“

Maggie se na něj upřeně zadívala. Ve stínu se zdálo, že má na tváři pobavený výraz, ale nemohl skrýt hořkost ve svém hlase. Její ozvěna jí zněla v uších a trhala jí srdce. Snažila se ze všech sil, aby ho neobjala a neřekla mu, že si z celého srdce přála strávit tento večer s ním.

„Kdybych byla věděla, kde bydlíš,“ řekla a snažila se skrýt alespoň část svých citů, „byla bych tu už dávno. K smrti jsem se otravovala.“

„Opravdu?“ Galen zvedl skepticky obočí. „Dobrá, ať je to jak chce, spíš bychom se měli zabývat tvým problémem. Kde je to auto? Předpokládám, že patří tvým rodičům.“

„Dolů za roh a pak pár bloků tím směrem,“ řekla Maggie a pak si ukázala na nohy. „Ale opravdu, Galene, nemůžu jít zpátky pěšky. Naskakují mi puchýře a myslím, že jeden podpatek se uvolnil, když jsem spadla.“

„Není divu,“ řekl Galen a prohlížel si ji. „Měla bys jít radši dovnitř, než vyměním pneumatiku. Tak daleko dojdeš?“

„Ale ano,“ odpověděla rychle Maggie. Dívala se, jak jí pes, který ji tak hrozně vyděsil, líže ruku. „Máš pravého hlídacího psa.“

„Betsy obvykle není tak prudká,“ poznamenal Galen, „ale právě měla štěňata. Ani mě k nim ještě nepustí.“

„Dobré srdce,“ řekla Maggie a poplácala psa po velké hlavě. „Ty za to, holka, nemůžeš. Chceš být jen dobrá máma, vid'? Je to labrador?“

„Zčásti,“ stroze odpověděl Galen a vedl ji po schodech k zadnímu vchodu do kuchyně. Pustil ji napřed a vešel za ní.

„Vezmi si kávu,“ řekl a ukázal směrem k velkému kávovaru na kuchyňské lince. „Když mi dáš klíče, pustím se do práce.“ Všiml si, že se Maggie dívá na stůl pokrytý papíry, a dodal: „Dělal jsem na jednom případě.“

„Mě... mrzí mě, že jsem tě vyrušila,“ řekla Maggie a snažila se udržet vnitřní rovnováhu. Prožívala nejzvláštnější pocity, jaké kdy měla. Rozhlížela se po velké kuchyni zařízené ve starém stylu. Bílé skříně s modrou pracovní deskou, bílým emailem natřený dřez, čtverhranný dubový stůl a na něm Galenův pracovní nepořádek, obyčejné dubové židle. Připadalo jí, jako kdyby se vzbudila z dlouhého a nepříjemného snu a zjistila, že je v bezpečí domova. Zmocnila se jí závrať, zavřela oči a pevně sevřela opěradlo židle.

„Děje se něco, Maggie?“ zeptal se Galen.

„Nnic,“ zašeptala. „Jen malá nevolnost.“

„Sedni si,“ přikázal, vytáhl židli a pomohl jí posadit se. Nalil šálek kávy a postavil ho před ni. „To by mělo pomoci,“ řekl. „Asi jsi toho u Bruce moc vypila.“

„Ne, nevypila!“ vykřikla Maggie a slzy jí vstoupily do očí. „Měla jsem jen skleničku šampaňského před několika hodinami. Nikdy nepiju nic silného.“

Najednou už nemohla dál snášet Galenův pohled. Jeho tvář, zešedlá jednodenním strniskem, byla stále ledově studená. Schovala hlavu do dlaní a ramena se jí zachvěla tichými vzlyky.

„Dobrý bože,“ reagoval Galen. Stáhl z Maggiiny zhroucené postavy plášť, sedl si vedle a objal ji kolem ramen. „Promiň,“ řekl jemně, „nechtěl jsem, aby to vyznělo tak drsně. Jsi nemocná?“

Maggie zvedla hlavu a podívala se na něj skrz slzy. „Ne,“ zašeptala. Pokud nepočítá to, jak moc chtěla být v jeho náručí. Pokoušela se zůstat úplně klidná, když jí položil ruku na čelo, ale cítila, jak se pod jeho dotykem celá zachvěla.

„Teplotu nemáš, ale třeseš se a máš jakoby vlhké čelo,“ poznamenal. „Asi bude lepší, když si na chvíli lehneš.“

Galenovy oči teď byly měkké a teplé. „To nic není,“ odpověděla Maggie. Pokud se na ni dívá takhle, bude v pořádku. Zvedla šálek s kávou a nejistě se na něho usmála. „Káva mě postaví na nohy.“

„Jak myslíš.“ Studoval chvíli její tvář a pak vzdychl. „Když mi tedy dáš klíče, kouknu se na tu pneumatiku.“

„Nemohli bychom někoho zavolat?“ zeptala se Maggie. Nechtěla, aby odešel. „Ani nevím, je-li náhradní pneumatika v pořádku.“

„To zjistím. Pokud ne, budeme muset někoho zavolat, ale v tuhle hodinu v sobotu v noci si nejsem moc jistý výsledkem.“ Galen se s úsměvem ušklíbl. „Tohle není New York City.“

Maggie neochotně vytáhla z kabelky klíče. „Kdyby byl, čekal bys týden, a jediné, co by našli, by bylo prázdné místo, kde vůz teď stojí. Tady.“ Vložila klíče Galenovi do ruky. „Jestli to bude mizerná práce, nech to být,“ řekla.

Galen sevřel klíče do dlaně. „Bojíš se, že na to nestačím?“ zeptal se a do jeho výrazu se vrátilo trochu chladu.

„Ne!“ Maggie znovu vyhrkly slzy a netrpělivě si je otřela rukou. Co to s ní je? Popotáhla a zavrtěla hlavou, slova vycházela z jejího staženého hrdla jakoby v křečích. „Já jen... že... uprostřed noci, je to hloupá, nepříjemná práce, a... a...“ a ukryla tvář do dlaní. „Já... já nevím,“ vzlykala.

Klíče zachřestily, jak dopadly na stůl. Maggie ucítila silné paže, jak si ji Galen přitáhl do klína. „Neplač, baby,“ šeptl jí do ucha a hladil ji konejšivě po vlasech. „Ať se propadnu, jestli vím, co se děje, ale promluvíme si o tom zítra ráno. Vypadáš vyčerpaná. Řekl bych, že nejdřív se potřebuješ dobře vyspat. Uložím tě do postele v pokoji pro hosty. Chyť se mě teď rukama kolem krku, ano?“

Když Maggie uviděla Galena sahat po holi, chtěla mu navrhnout, že může jít sama, ale hned dostala lepší nápad. Obtočila paže kolem jeho krku, spokojeně vydechla a složila hlavu na jeho rameni. „Mrzí mě, že ti dělám tolik starostí,“ zašeptala.

„Jestli jsou tohle starosti, tak bych si jich přál víc,“ řekl suše Galen. Pozorně udržoval rovnováhu a vyrazil vzhůru po schodišti.

Když vystoupali nahoru, donesl ji do malé ložnice s tmavou postelí z borovicového dřeva s bílou pokrývkou, šatníkem a houpací židlí. Opatrně se sklonil, aby se Maggie mohla posadit na okraj postele. „Chceš abych ti našel něco na sebe?“ zeptal se.

Maggie se plaše usmála a přikývla. Když Galen opustil místnost, rozhlédla se. Vysoký strop byl ozdobený tmavým leštěným dřevem. Stěny pokrývaly tapety s nevýrazným vzorem v bílé a krémové barvě. Na stěně visely dvě jednoduché krajinky, na šatníku stála fotka Galenovy matky s jedním z jejích koní ve stříbrném rámečku. Maggie opět zaplavil pocit, že se ocitla někde, kde již byla a kam náležela. Proč by to tak mělo být? Vždyť tenhle dům nikdy neviděla. Měla-li si ale nějaký dům pro Galena představit, byl by stejný jako tento, pevný a pohodlný, ne luxusní a nic nepředstírající. Uslyšela Galenovy kroky a otočila se ke dveřím.

„Tohle snad postačí,“ řekl a podával jí velkou červenou košili. „Mám poněkud málo dámského nočního oblečení.“

„Tahle je skvělá,“ řekla Maggie, přitiskla si měkkou košili k sobě a usmála se. „Díky.“

Galen se posadil vedle ní a vzal její tvář do své velké dlaně. Hovořil pomalu a zřetelně, jako by mluvil s dítětem. „Tvoje matka očekává, že se večer vrátíš?“ zeptal se.

„Ano, ale řekla jsem jí, aby nezůstávala kvůli mně vzhůru,“ odpověděla Maggie. Galen má nejkrásnější oči na světě. Mohla by se do nich dívat stále.

„Hned ráno jí zavolám,“ řekl Galen. „Zamkla jsi auto?“

„Ano,“ odpověděla. Má také nejkrásnější ústa. Chtěla by se jich dotknout, aby zjistila, zda jsou opravdu tak měkká a teplá, jak vypadají.

„Zařídím to,“ řekl. „Neměj strach. Vedlejší dveře jsou od koupelny, jsou tam pro tebe čisté ručníky a kartáček na zuby. Potřebuješ ještě něco?“

„Ani ne,“ odpověděla Maggie. Jen abys mě políbil, napadlo ji.

„Dobrá. Teď chci, abys šla spát a spala tak dlouho, jak budeš mít chuť. Kdybych byl pryč, až se probudíš, bude to jen na pár minut, než se postarám o auto. Ano?“

„Ano,“ odpověděla Maggie. Zvedla ruku a dotkla se Galenovy dlaně na své tváři. „Díky,“ řekla.

Galen se usmál a potřásl hlavou. „Nemůžu uvěřit tomu, co se děje.“ Sehnul hlavu a lehce ji políbil na rty. „Doufám, že se hezky vyspíš. Vypadáš unaveně.“

„Vyspím,“ odvětila Maggie. Impulsivně natáhla ruce kolem Galenova krku a přitiskla svou tvář k jeho. Znovu se jí draly slzy do očí. Miluji ho, pomyslela si, jsem do něho úplně bláznivě zamilovaná.

Pustila ho a přitom jí unikl rozechvělý vzdech. „Jsem unavená,“ řekla nejistě. „V poslední době jsem moc dobře nespala.“ Protože byla tak hloupá. Neuvědomovala si...

„Dobrou noc, Maggie,“ řekl Galen měkce.

„Dobrou noc, Galene,“ odpověděla. Pozorovala ho, jak odchází a srdce měla tak plné lásky, až myslela, že se roztrhne. Pak se stočila pod teplou vlněnou přikrývku a téměř ihned usnula hlubokým, bezesným spánkem.

Když Maggie otevřela oči, bylo jasné denní světlo. Zamrkala. Za oknem viděla modrou oblohu skrz větve velkého stromu. Velký strom? Nebyl tu žádný strom...

V mžiku se jí všechno vrátilo. Usmála se, otočila se na záda a spokojeně se protáhla. Cítila se tak dobře, v teple a odpočatá, jako by plula na svém vlastním zvláštním obláčku. Jak dlouho vlastně spala? Chudák Galen. Určitě si pomyslel, že ztratila rozum. Neztratila. Ztratila jen srdce. A ani trochu jí to nevadilo. Zavřela oči a vzpomínala, jak jemně ji Galen vzal do náruči, jak uklidňující byla jeho síla, když ji vynášel po schodech do pokoje. Zdálo se, že má o ni takovou starost. Jakmile viděl, že jí není dobře, jeho zlost byla pryč.

Maggie slyšela kroky na schodišti a znovu otevřela oči. Asi už přišla doba vstávání, pomyslela si. Kroky se zastavily přede dveřmi. Klika se tiše otočila a Galenova hlava nakoukla mezerou dovnitř.

„Ahoj,“ řekla Maggie s úsměvem. „Zrovna jsem se probudila.“

Galen otevřel dveře a vešel do místnosti. „Jak se dnes ráno cítíš?“ zeptal se a zastavil se u postele.

„Mnohem líp,“ odpověděla a srdce jí při pohledu na něj poskočilo. Byl teď hladce oholený, na sobě měl džíny a světlou kostkovanou košili. Vypadal vážně, ale jeho krásné oči byly teplé a jasné. „Je hodně pozdě?“ zeptala se.

„Skoro poledne,“ odpověděl s úsměvem. „Máš hlad?“

„Jako vlk,“ řekla. Měla sice spíš chuť na polibek než na jídlo, ale viděla, že Galen nezneužije situace, aby se k ní takto choval.

„To je dobré znamení,“ řekl Galen. „Půjdu dolů a začnu vařit, než se oblečeš. Co bys řekla slanine s vejci a čerstvým skořicovým rohlíčkům?“

„Báječné,“ odpověděla Maggie. „Bude mi to trvat jen pár minut. Ráda ti pomůžu.“ Pak pohlédla na židli, kam položila minulou noc svoje šaty. Tohle si přece nemůže vzít na sebe! „Počkej,“ zavolala na odcházejícího Galena.

„Co je?“ zeptal se zamračeně.

Maggie se posadila a mávla rukou ke svým černým šatům. „Tohle si dnes ráno nemůžu obléknout. Nemáš něco, co bych si mohla vzít místo nich?“

Galen se zamyšleně poškrábal na čele. „Bože, Maggie, já nevím –“

„Ale já vím,“ přerušila ho v náhlé inspiraci. „Můžu si nechat na sobě tuhle košili. Máš nějaké kalhoty? S gumou v pase?“

„Jo.“ Galen se zašklebil. „To bude fakt oblečení. Počkej minutku.“ Brzy se vrátil a podal jí hnědé kalhoty. „Tady jsou. A ne vy tahej mi je!“

„Když tak ti koupím nové,“ slíbila Maggie vesele.

Rychle se vysprchovala a oblékla si své krajkové prádlo, pak obrovskou košili a pytlíkové kalhoty. Příliš spěchala, aby už byla zpět u Galena, než aby se obtěžovala s líčením, a tak bosá odcupitala dolů po schodech a halou podle obývacího pokoje a jídelny do kuchyně.

„Tá dá!“ roztáhla ruce a otočila se kolem dokola v nejlepší póze manekýny, jaké byla schopna.

Galen na ni zíral, ušklíbl se a vrtěl hlavou. „Nevím, jak to děláš, ale podařilo se ti tenhle podivný oblek udělat šik. Nestudí tě nohy?“

„Ne, chodím bosa pořád,“ odpověděla Maggie. „Jak ti mám pomoci?“

„Vyndej z lednice máslo a pomerančový džus,“ řekl Galen a položil několik plátků slaniny na velkou železnou pánev. „Vejde budou hned.“

Maggie položila máslo a džus na stůl vedle talíře skořicových rohlíčků. Galen už prostřel.

„Mám nalít kávu?“ zeptala se Maggie, když si všimla kávovaru.

„Ano, madam, prosím,“ odpověděl Galen a otáčel opatrně vajíčka. „Dáte si smetanu, nebo cukr?“

„Nic, jen černou,“ řekla Maggie. Nalila šálky, vrátila konvici na plotýnku, posadila se a opřená o lokty spokojeně pozorovala Galena. To je muž! Byla by úplně šťastná, kdyby mohla strávit zbytek života sledováním, jak připravuje snídani. Nebo by ho nechala pozorovat ji. Kdyby jen...

Vzdychla. Kdyby tak všechny další věci, které jí komplikovaly život, zmizely.

„Tady jsou,“ řekl Galen a položil před ní talíř se slaninou a vejci. „Doufám, že takhle připravená vajíčka máš ráda. Jsou tak, jak je dělám vždycky. Zapomněl jsem se tě zeptat.“

„Přesně takhle je mám ráda,“ odpověděla s úsměvem. „Vypadají skvěle.“

Chvilí jedli beze slova, až Galen přerušil mlčení tichým hvizdem. Když k němu Maggie vzhledla, zašklebil se a ukázal směrem k jejímu prázdnému talíři. „Chystal jsem se zeptat, jestli ti chutná, ale zřejmě ano, nebo jsi příliš hladová, než aby sis postěžovala.“

„Bylo to výborné,“ odpověděla se smíchem. „Vlastně bych si ještě dala kávu a jeden rohlík. Pekl jsi je sám?“

„Ne, pekárna,“ opáčil Galen. „Dám si ještě kávu jako ty.“

Maggie se k němu naklonila, aby mu dolila kávu. Ucítla vůni vody po holém a hluboce ji vdechovala, než naplnila vlastní šálek. Když si znovu sedla, vzala si další rohlík a začala ho mazat máslem. Cítla na sobě Galenův pohled. „Co se děje?“ zeptala se a zvedla obočí.

„Jen se dívím, jak můžeš u všech všudy zůstat tak štíhlá,“ odpověděl.

„Takhle ne,“ řekla. „Určitě jsem přibrala nejmíň dvě kila, co jsem přijela domů. Ale mně to nevadí. Stálá dieta mě unavuje. Mám ráda dobré jídlo.“

„Přehlídky tě unavují?“

V jeho hlase byla vážnost. Doufá, že ano? Pohlédla na něj, před odpovědí si ještě prohlédla rohlík. Přemýšlela nahlas a volila pečlivě slova. „Pomalů. Nejdřív bylo všechno nové a vzrušující, ale teď je to rutina. A je mi dvacet sedm. Modelky nemusí nutně být ve třiceti za vrcholem, ale soutěž s mladšími je pro ně těžší, a já nechci tuhle hru hrát. Musím najít pro zbytek života něco, co mě víc uspokojí.“

„Jako vdát se a založit rodinu?“ zeptal se Galen.

Maggie se zrychlil puls, jako by jí projela elektřina. Pomyslela si, že je to jak v šermířském utkání. Ani jeden neříkal přesně to, co si myslel. „Byla bych ráda, kdyby i tohle patřilo k mé budoucnosti,“ odpověděla rozvážně a přitom se dívala na Galena.

Galen sklopil oči a polkl další doušek kávy. „Jsem rád, že to slyším,“ řekl suše. „Bál jsem se, že se chystáš strávit zbytek života na přehlídkách a blýskat se a třpytit vedle Rogera Balfoura.“

A jednoho dne uvidím šedovlasovu ženu, kterou jsem vídával smát se na mne z obálky Modern Maturity. Takže Roger chce rodinu?“ Zdvihl obočí.

Kousla se do rtu a sklopila oči. Proč musel Galen vytáhnout Rogera a zkazit jí krásné ráno? Co se toho týče, nikdy o tom s Rogerem nediskutovali, ale náhle věděla s jistotou, že on by nechtěl a že ani ona s ním nechce mít děti. Láska ke Galenovi to znemožňovala. Nemohla se vdát za Rogera. Musí mu to brzy říct.

„Omlouvám se, jestli ta otázka byla příliš osobní,“ řekl Galen a přerušil její myšlenky. „Neměl jsem v úmyslu vyzvídat.“

„V tom to není,“ řekla Maggie rychle. Pokrčila rameny. „Nikdy jsme o tom spolu nemluvili. Jen jsem si myslela...“ Znova se kousla do rtu. Má říct Galenovi, že se rozhodla neprovdát se za Rogera? Pochybovala, že by o tom někomu řekl, avšak dlužila to Rogerovi. Jemu to musí říct jako prvnímu. „Přemýšlela jsem o... musím udělat některá zásadní rozhodnutí,“ skončila a strčila si poslední kousek rohlíku do pusy.

„Hmm,“ zamumlal Galen. „Tak to tě rozrušilo minulou noc? Říkalas, že jsi zmatená.“

„Myslím, že zčásti,“ připustila Maggie. Tehdy o tom nepřemýšlela, ale zmatek se v ní hromadil od příjezdu domů. Vzdychla. „Mám taky strach o Bruce. Není to už můj bratr, jak jsem ho znávala. A...“ pousmála se, „ten večírek se mi opravdu nelíbil. Chtěla jsem se bavit, ale nepodařilo se mi to.“

„Na takových večírcích už jsem byl,“ řekl Galen s úsměvem.

Zvenku se ozvalo houkání klaksonu.

„Přivázejí tvůj vůz,“ poznamenal Galen. „Nemělas rezervu a pneumatiky byly tak ojeté, že jsem nechal nasadit nové. Měl jsem si jich všimnout už dřív, na návštěvě u tvých rodičů.“

„Taky jsem jim měla věnovat víc pozornosti,“ řekla Maggie. Podívala se rozpustile na Galena. „Nemůžu říct, že mě to píchnutí minulou noc moc mrzí.“

„Ani mě ne,“ opáčil strízlivě, „ale kdybys bývala píchla na venkově, mohlo to být velmi nepříjemné.“

„Já vím,“ řekla. A když teď bylo auto tady a mohla jet zpět do Spring Mountain, vůbec se jí nechtělo. „Myslím, že budu muset brzy jet, ale můžu nejdřív umýt nádobí?“ zeptala se s nadějí.

„To bych uvítal,“ řekl Galen.

Naplnil dvojité dřezy do poloviny vodou s odmašťovačem a podal Maggie utěrku. Pracovali vedle sebe mlčky. Maggie si uvědomovala Galenovu blízkost tak silně, že se bála, aby se jí neroztřásl ruce a neupustila nějaký talíř. Když byl poslední kousek nádobí suchý, pověsila utěrku a otočila se ke Galenovi.

„Tak, myslím, že to je,“ řekla.

„Myslím, že ano,“ odpověděl. Prohlížel si její tvář a trochu se mračil, až se mu mezi tmavým obočím dělala vráska.

„Něco se děje?“ zeptala se Maggie. Galen snad nechce, aby odjížděla?

„Doufám, že ne,“ řekl Galen. Zhluboka se nadechl. „Byl jsem zvědavý, jestli si troufnu ještě jednou tě požádat, aby sis se mnou vyjela do kopců. Je nádherný den, a...“

Maggie si náhle uvědomila, že celou dobu zadržovala dech. Nedobrovolně se proto zhluboka nadýchl a její srdce začalo bít jako o závod. „Moc ráda,“ řekla. Pak se na sebe podívala. „Bože, takhle budu strašit lidi.“

„V nákupním centru je obchod se zlevněným zbožím,“ navrhl Galen. „Nic senzačního, ale mohla bys tam něco na sebe najít. Stejně se tam potřebuju zastavit a nakoupit nějaké potraviny a hračky pro děti.“

„Vezmu si boty,“ řekla rychle Maggie. „Jen doufám, že mě pustí do obchodu.“

O něco později získala Maggie džíny, modrý svetr a lehoučkou bundu, tenisky a ponožky. Lidé ji zvědavě pozorovali, ale Maggie je ignorovala a blahopřála si, že není v New Yorku, kde by někdo mohl zavolat do novin pro fotografa, který by ji zachytil jako strašáka. Galen koupil dvě velké papírové tašky potravin a hračky pro děti různého věku.

• „To všechno je pro nějakou rodinu?“ zeptala se Maggie, když znovu vyrazili. Galen zasmušile přikývl. „Jmenují se Bryantovi. John je několik let nezaměstnaný. Jezdil s nákladním autem na dole, který zavřeli. Susan, jeho žena, je příjemná osůbka, ale teď na tom není dobře. Stěží obstarají jídlo a oblečení pro čtyři malé děti, a to nemluví o udržování auta, aby mohli dvě z nich vozit několikrát za měsíc do nemocnice. Nejmladší má srdeční vadu, a nejstarší...“ Galen se odmlčel, „...je rozkošná holčička s leukémií. Zhruba před měsícem se její obtíže zmenšily, ale teď je zase zpátky na intenzivní chemoterapii a nevypadá to moc nadějně.“

„Tragédie,“ řekla Maggie. „Nezdá se mi správné, že při všem bohatství téhle země nemůžeme takovým lidem poskytnout lepší péči.“ Pohlédla na Galena, který si rozzlobeně odfrkl.

„Někteří lidé,“ řekl drsně, „si myslí, že není správné, aby Bryantovi a jim podobní měli čtyři děti a zatěžovali nás ostatní. Ale Bryantovým se vedlo dobře aspoň si to mysleli až do té doby, než John ztratil práci. Za rok se jim pak narodilo dítě s vadou, a u malé Carrie objevili leukémii. Toxikologové a soud se domnívají, že oba problémy mohly být způsobeny vysokou koncentrací toxických odpadů, které prosákly do jejich studně. Bohužel neexistuje způsob, jak to prokázat se stoprocentní jistotou, a tak zatím stále čekají na soudní rozhodnutí proti Balfourovi.“

Maggie vyhlédla z okna. Podle toho, jak Galen vyslovil „někteří lidé“, usuzovala, že do této skupiny zahrnuje také Rogera Balfoura. Ráda by uvěřila tomu, že Roger si takové věci nemyslí, ale nemohla, a tato myšlenka ji rozesmutněla. Nemusela se na to ptát věděla to. Bylo tak snadné zapomenout na problémy, které je třeba řešit, mnohem snazší bylo dát peníze než skutečně přemýšlet o tom, co by mohla udělat. Není divu, že Galen neuvěřil v poctivost jejích slov.

Cesta se znovu a znovu zatáčela. Na křižovatce u benzínové pumpy se dali štěrkovou cestou vedoucí do zalesněné úžlabiny. Poslední část silnice vedla cestou sotva vyškrábanou v kopci. Končila u chatrče, odkud vyběhl lovecký pes, aby je přivítal, a několik pípajících kuřat utíkalo k rozpadající se kůlně.

Při zvuku Galenova auta se rozletěly dveře, vykoukla malá hlava a rozběhli se k nim dva malí kluci.

„Ty vem hračky,“ řekl Galen Maggie. „Předpokládám, že odhadneš, která komu patří.“

Vystoupil a skrčil se, aby mohl oba kluky obejmout. Křičeli: „Ahoj, Galene!“ Jejich široké úsměvy napovídaly, že Galen je jejich blízký a oblíbený přítel. O chvíli později je následovali hubený muž a žena s dítětem v náručí. Za nimi stálo další dítě.

Při pohledu na holčičku Maggie zabořilo srdce. Bylo to krásné dítě, s velkýma očima a milým úsměvem, ale její pleť byla bledá, téměř průsvitná, a hlavu měla holou. Zřejmě následkem chemoterapie, uvědomila si Maggie.

„Přivezl jsem vám novou kamarádku,“ řekl Galen dětem. „To je Maggie Prestonová. Maggie, seznám se s Carrie, Johnnym a Jeffem. Ta maličká je Sára. A rodiče jsou John a Susan Bryantovi.“

„Dobrý den,“ řekla Maggie a usmála se na rodinu, která více méně unisono řekla cosi jako „Jsme rádi, že tě poznáváme“.

Galen a John nesli nákup dovnitř, Maggie šla za nimi, nesla hračky a obdivovala holčičku. Rozdala dva kovové modely nákladních aut chlapcům, plyšového králíka Sáře a nádobičko pro panenky Carrie. Chlapci vážně poděkovali, ale Carrie nadšeně vykřikla.

„Vzpomněl si! Řekla jsem Galenovi, že moje panenka nemá žádné nádoby,“ vysvětlila Maggie. „Teď pro ni můžu požádat opravdové večírky. Chceš vidět mou panenku?“

„Moc ráda,“ přikývla Maggie a Carrie rychle odběhla. Její matka ji sledovala tím nejsmutnějším pohledem, jaký kdy Maggie viděla. Cítila, že jí vyhrknou slzy. Jak to může vydržet? ptala se Maggie. Zamrkala a podařilo se jí nasadit široký úsměv dříve, než se Carrie se svou nejmilovanější panenkou vrátila.

„Galen mi ji přinesl k narozeninám,“ řekla Carrie. „Maminka jí ušila noční košilku a taky kabátek.“

„Je krásná,“ řekla Maggie, vzala panenku a kolébala ji na rukou. „Myslím, že to je ta nejkrásnější panenka, kterou jsem kdy viděla. Jakpak se jmenuje?“

„Gale,“ odpověděla Carrie plaše. „Pojmenovala jsem ji po Galenovi, protože je tak hodný.“

„To tedy je,“ souhlasila Maggie. Byl mnohem víc než jen hodný.

Byl asi ten nejlaskavější a nejsoucítější muž, jakého kdy poznala.

Byla zvědavá, kolika rodinám ještě tímhle způsobem pomáhá.

Zůstali a povídali si s nimi téměř hodinu. Kluci se vyšplhali na Galena a brali ho jako oblíbeného strýčka. Maggie skončila s malou holčičkou na klíně, Carrie stála vedle, jemně a závistivě se dotýkala jejích bohatých vlasů a hlasitě si přála, aby vlasy, až jí znovu narostou, vypadaly stejně. Když odjížděli, celá rodina se s nimi vyšla rozloučit.

„Přijedete zase?“ zeptala se Carrie.

„Ano, přijedu,“ slíbila Maggie. „Co by sis přála příště? Něco zvláštního?“

„Ne,“ usmála se zamyšleně Carrie. „Jen abych tu byla.“

Tentokrát se Maggie neubránila slzám. Co na to, bože, máte říct? Sklonila se a přitiskla Carrie k sobě.

Nastoupila do vozu, smála se a mávala, a zatím jí slzy potichu tekly po tvářích. Když už byli bezpečně z dohledu, Galen zastavil.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se a položil svou ruku na Maggiinu.

Maggie zavrtěla hlavou. „Ne,“ odpověděla chraptivě, „a nechci být. Chci si to pamatovat pořád. Kolik ještě je takových jako Carrie?“ Zvedla hlavu, aby pohlédla na Galena, a byla překvapená, že se na ni zářivě usmívá. Vzal její hlavu do dlaní, sklonil se a políbil Maggie tak sladce, že mohla jen přihlížet se srdcem plným lásky.

„To je Maggie Prestonová, kterou jsem znal,“ řekl. Stáhl se zpátky a znovu se rozjel. „Je jich ještě mnoho, kdybych měl tvou otázku zodpovědět trochu mlhavě. A to nemluvím o stromech a ptácích a rybách a jiných, kteří trpí nejen znečištěním vody, ale i ovzduší. A jen na malém území jednoho státu. Zlepšuje se to, ale pomalu, a kdykoli vláda povolí, všechno se zastaví.“ Pohlédl na Maggie a věnoval jí další zářivý úsměv. „Jak by se ti líbilo vidět opravdový vodopád?“

„Moc,“ odpověděla Maggie. „Je to blízko?“

„Kousek,“ řekl Galen. „Objevil jsem ho při své první návštěvě u Bryantových, když jsem malinko zabloudil.“

Dojeli na křižovatku a zahrnuli těsně před chatrným mostem na cestu, kterou tvořily sotva víc než dvě stopy pneumatik. Šplhala téměř přímo vzhůru a končila slepě mezi stromy.

„Jsme tu. Ještě krátká vycházka nahoru,“ řekl Galen.

„Řekla bych, že jsi zabloudil víc než malinko,“ poznamenala Maggie, když vystupovala z auta.

Galen se zasmál. „Jen pojď se mnou,“ odvětil, vzal ji za ruku a držel ji pevně ve své.

Cesta byla pro ně oba příliš úzká, ale Maggie sehnula pod nejnižšími větvemi hlavu a podařilo se jí zůstat vedle Galena.

„Určitě víš, kam jdeme?“ zeptala se, když se zastavili, aby jí z vlasů vymotali větvičku.

„Jasně,“ řekl Galen. „Slyším hukot vody. Ty ne?“

Maggie pozorně naslouchala. „Ano,“ řekla. Přes tlukot srdce bylo těžké slyšet cokoli jiného. Galen ji vedl na nějaké zvláštní místo, a snad by na konci této cesty mohla najít něco mnohem víc vzrušujícího než jen vodopád.

Ještě kousek a došli na skalnatý ochoz, který byl díky nízkému porostu skrytý před zraky lidí. Šedé skály pokryté mechem a lišejníkem vytvářely malé U, kterým protékal pramen, zachytával se v malém jezírku a pak spadal do jiného jezírka asi pět metrů pod nimi. Paprsky slunečního světla se odrážely ve vodě a vytvářely jiskřivé malé duhy. „Je to krásné,“ řekla Maggie tiše.

„Je to ještě hezčí, když se objeví jarní květiny,“ řekl Galen. „Nejdříve jaterník a pak rododendrony. Budeme se sem muset v té době vrátit.“

Galen se posadil na okraj a pomohl Maggie na zem vedle sebe. Objal ji a přitáhl si ji k rameni. „Vždycky sem jezdím po návštěvě u Bryantových,“ řekl. „Pomáhá mi to vracet perspektivu a uvědomit si, že nevyřeším všechny problémy světa.“

Podíval se na Maggie. „Je velmi zvláštní mít tě tu s sebou,“ řekl. „Nevím, zda si to uvědomuješ, ale po mé nehodě jsi to byla ty, kdo mi pomohl vrátit naději. Myslím, že bez tebe bych to nedokázal.“

„Galene,“ zašeptala Maggie a položila mu ruku na tvář, zatímco ji slzy pálily do očí. „To je ta nejkrásnější věc, kterou mi kdy kdo řekl.“

Zadržela dech a pozorovala mihotavá světélka v hluboké šedi Galenových očí. Spočínuly na jejích rtech. Objala ho kolem krku a jemně si ho přitáhla. Jejich rty se setkaly. Jak Galen prohloubil polibek, Maggie se k němu ještě více přivinula. Chtěla ho víc, než si myslela, že je možné muže chtít. Zasněně vzdychla, když se položili do lesnatého koberce, Maggie kolébaná v křivce Galenova ramene. Nad nimi kroužil bez cíle jestřáb. Podívala se na Galena a usmála se.

„Stále božsky,“ zamumlal a jeho rty si lehce pohrávaly s jejími.

„A... ano,“ odpověděla a dívala se do sametové měkkosti jeho očí. Tak se chtěla k němu přitisknout, dát mu ještě jasněji najevo, jak moc ho chce, ale bála se pohnout a přerušit to kouzlo. Galen ji vede a ona ho musí následovat.

Prstem opisoval linii její brady, pak náhle sevřel ruku v pěst. „Myslím, že bychom měli jet zpátky,“ řekl, odtáhl se a usmál se na ni. „Bude pozdě.“

Maggie s nechutí vyskočila a šla za Galenem k autu. Kdyby jen skutečně rozuměla tomu, co dělá, pomyslela si. Zdá se, že Galen má svůj vlastní řád, kterým si je dokonale jistý. Jak ona zapadá do jeho plánů?

ŠESTÁ KAPITOLA

Když se Maggie a Galen vrátili, světla na ulicích už svítila.

„Raději zavolám mamince, že se opozdím k večeři,“ řekla Maggie. „Byl to nádherný den. Nevím, jak ti mám poděkovat za... za všechno.“ Usmála se. „Myslím, že nejlepší věc, kterou můžu udělat, je omluvit se, že jsem ti tak ztěžovala, abys mi ukázal, jak jsem hloupá.“

„Nikdy jsem si nemyslel, že jsi hloupá,“ řekl Galen. „Možná trochu zmatená a podvedená, ale ne hloupá.“ Odemkl zadní vchod a pustil Maggie napřed do kuchyně. „Poslyš,“ navrhl zamyšleně, když zamířila k telefonu, „co kdybychom si poslali pro nějaké jídlo. Nevím jak ty, ale já mám hlad jako vlk.“

„To je skvělý nápad!“ rychle souhlasila Maggie a zaplavil ji příjemný pocit, že Galen nechce, aby odešla.

„Pusť mě k telefonu,“ řekl Galen a proklouzl kolem ní. „Mám jedno oblíbené místo, kde mají nejlepší čínská jídla ze Šanghaje.“ Natáhl ruku, když vtom telefon zazvonil. Galen se zamračil a zvedl sluchátko.

„Haló?“ Pak Galen dlouho mlčky poslouchal a Maggie pozorovala, že se mračí. Vzal si poznámkový blok, něco si do něj napsal a zastrčil ho do kapsy. „Mám to,“ řekl tajemně a zavěsil. Zhluboka si povzdechl, zřejmě se snažil vzpamatovat, pak zavrtěl hlavou.

„Něco se stalo,“ řekl a Maggie mohla číst z jeho nervózního pohledu, že to je něco vážného. Všiml si, že se na něj dívá, a rychle mrknul na hodinky. „Budu muset tak za čtvrt hodinky odejít. Omlouvám se. Můžeme si dát ještě šálek kávy, než odjedeš?“

„Dobře,“ souhlasila Maggie. Dívala se, jak Galen nalil zbytek kávy do šálku a vložil ho do mikrovlnné trouby, aby se káva ohřála. „Stává se to často?“ zeptala se Maggie. „Že tě takhle pozdě zavolají jako Perryho Masona k horké stopě?“

Galen se krátce usmál. „Ne, alespoň ne tak často, aby se z toho dal udělat seriál.“ Postavil před Maggie šálek a dal ohřát druhý.

Vypadal velmi napjatě. „Není to nebezpečné, že ne?“ zeptala se Maggie.

„Pravděpodobně ne,“ odpověděl. Vzal si kávu a posadil se vedle Maggie. „Je mi opravdu líto, že spolu nemůžeme povečeřet,“ stiskl jí ruku, „ale můžeme se domluvit, až příště přijedeš domů. Bohužel jsem zapražený celý týden.“

„Dokonce i v noci?“ zeptala se Maggie zvědavě. „Odpočíváš vůbec někdy?“

Galen se zasmál. „Nepracuji celou noc, ale když se do toho dostanu, nejsem moc dobrý společník. Raději ti nebudu odhalovat své stinné stránky. Budu pracovat na něčem, o čem teď nemůžu s nikým mluvit.“

„Má to něco společného s procesem proti Balfourovi?“ odvážila se zeptat Maggie. To by vysvětlovalo, proč s ní o tom nechce mluvit.

„Nemůžu říct,“ pokrčil Galen rameny. „Kdy myslíš, že zase přijedeš domů?“

„Ještě nevím.“ Maggie se kousla do rtu a sklopila oči.

Bože, to je hrozné, není schopná Galenovi říct, že se rozhodla neprovdát za Rogera. Kdyby to věděl, mohl by se jeho postoj změnit. Jak mu to má naznačit?

„Já... mám na příští měsíc pěkně nabitý program,“ řekla pomalu, „ale pak... možná se vrátím domů navždy.“ Vzhledla ke Galenovi s nadějí, že uvidí na jeho tváři úsměv. Místo toho se ale tvářil ustaraně.

„Měla by sis to raději dobře rozmyslet,“ řekl vážně. „Po tom, co jsi tolik investovala do své kariéry. A byla by to také obrovská změna v příjmech. Nehledě na to, že sláva a magické kouzlo by vzaly za své.“

Maggie uhnula pohledem, aby Galen nemohl z jejích očí vyčíst bolest, kterou cítila. Skutečně si myslí, že jediné, co chce, je změna kariéry? Nebo jí chce naznačit, že nemá raději počítat s ničím dalším?

„Neboj se,“ odpověděla upjatě, „nerozhodnu se zbrkle.“ Vzdorně se na něj podívala. „A když se vrátím domů, budu mít dost peněz, takže se nemusíš bát, že bych hladověla.“

„To rád slyším, že zacházíš s penězi uvážlivě,“ pochválil ji Galen. Podíval se na hodinky a rychle vyskočil. „Musím jít. Jeď opatrně. Budu v kontaktu s tvými rodiči, řeknou mi, kdy zase přijedeš.“

„Mám také telefon,“ zastavila se Maggie u dveří. „A mohla bych zavolat já tobě.“

Galen rezolutně zavrtěl hlavou. „Ne, to nedělej. Můj telefon může být odposlouchávaný. Zatím není, ale mohlo by se to stát.“

„Tomu nerozumím,“ řekla Maggie, když za ním sestupovala po schodech na příjezdovou cestu. „Kdo by to mohl udělat? Je to přece nezákonné?“

„Ano, ale to některým lidem nevadí,“ řekl Galen. Otočil se k Maggie a vzal ji za ramena. „Nezmiňuj se za žádnou cenu nikomu, že jsem ti to řekl. Ano?“ Když přikývla, náhle se usmál. „Je mi hrozně líto, že tak skvělý den takhle skončil. Nedívej se tak ustaraně. Není to žádná tajemná vražda, je to úplně běžná práce. Jsem na sebe velmi opatrný.“ Sklonil hlavu a krátce ji políbil. „Dávej na sebe pozor, Maggie,“ řekl něžně. Pak se otočil a pospíchal ke svému vozu.

Maggie zavrtěla hlavou. Vrátila se do domu, aby si sbalila věci, pak nastoupila do vozu rodičů a vydala se na zpáteční cestu do Spring Mountain. Cítila se náhle velmi unavená a opuštěná. Galen nevypadal příliš nadšeně z jejího nápadu vrátit se domů natrvalo. Bylo to jenom proto, že si nebyl jistý, jak pevný je její vztah k Rogeru Balfourovi? Obával se, že by si to mohla rozmyslet, až se vrátí do New Yorku, a chtěl se tak uchránit před možným zklamáním?

„Doufám, že to tak je,“ zašeptala Maggie. Byla by raději, kdyby se jasně prohlásil za jejího nápadníka a bojoval o ni, tak jako rytíři v dávných dobách byli připraveni být se svou dámou.

Když dorazila do Spring Mountain, spatřila matku, jak na ni vystrašeně čeká ve dveřích. „Díky bohu,“ zvolala. „Kde jsi byla? Zkoušela jsem volat dnes odpoledne Galenovi domů, ale nikdo se neozval, zkoušela jsem to znovu asi před hodinou. Dokonce jsem volala i Bruceovi, zrovna když jsem tě zahlédla se vracet.“

Maggie se stáhl žaludek. „Neřekla jsi Bruceovi, že jsem zůstala u Galena přes noc, že ne?“ zeptala se.

„Ale ano, řekla,“ bránila se matka. „Musela jsem mu přece vysvětlit, proč nevím, kde jsi.“

Maggie se zhluboka nadechla a počítala do deseti. „Maminko,“ řekla tím neklidnějším hlasem, jakého byla schopna, „byla bych ráda, kdyby ses o mě přestala starat, jako bych byla malé dítě. Vaše auto je zpátky a v bezvadném stavu, s komplet novými pneumatikami, díky Galenovi. Dovedu si představit, co asi Bruče říkal.“

„Ani ti to nebudu opakovat,“ zachmuřila se matka. „Vůbec nevím, co to do toho chlapce vjelo. Nelíbí se mi, jak se v poslední době chová.“

„Ani mně ne,“ připojila se Maggie. „Zkusím s ním promluvit, pokud bude klidný a rozumný.“

„Pochybuji,“ řekla paní Prestonová. „Říkal, že si tě najde a poví ti, co si o tom myslí. Co jste dělali s Galenem? Byli jste na večeři?“

„Ne, vlastně jsem vůbec nevečeřela,“ odpověděla Maggie. „Nezbylo ti něco, nebo nemohla bych si udělat sendvič?“

„V ledniče je studené pečené kuře a bramborový salát,“ odpověděla matka. „Co jste tedy s Galenem celý den dělali?“

„Většinou jsme mluvili,“ odpověděla Maggie, vzala si jídlo z ledničky a dala ho na talíř.

„To tedy je odpověď,“ zlobila se matka, sedla si ke stolu proti ní a podezřívavě si ji prohlížela.

„Mami, nebudu o tom s tebou diskutovat a tečka,“ řekla Maggie trpělivě. „Jak je otcí?“

„Tak dobře, jak se dá čekat,“ nesouhlasně se zamračila matka. „Měl starost, tak jako já, ale usnul zase u televize. Nejspíš z nervového vyčerpání.“

„Nepochybně,“ řekla Maggie a snažila se zatajit úsměv. Matka se pokouší vyvolat v ní pocit viny, jako kdyby byla malá. Naštěstí se to moc nedaří, a Maggie neměla v úmyslu jí říct, jak strávila den s Galenem. Tím méně, když věděla, že by to matka mohla říct Bruceovi a ještě víc ho rozzlobit. „To kuře je skvělé,“ řekla, když dojídala druhý kousek. „A salát taky.“

„Hm, jen si nemysli, že mi můžeš takhle mazat med kolem pusy,“ řekla paní Prestonová, ale Maggie viděla, že ustupuje.

„Okay, nebudu,“ souhlasila. „Ale stejně je jisté, že takové kuře uděláš znovu, ještě než odjedu, abych to mohla mít teplé.“

„Když budu vědět, že budeš doma,“ podívala se matka na ni úkosem.

To už se Maggie rozesmála. „Budeš to vědět. Myslím, že teď půjdu vzbudit otce a zbavit ho starostí.“

Maggie a otec se právě zabrali do karet, když zazvonil telefon a paní Prestonová zavolala z kuchyně: „Maggie, chce s tebou mluvit Bruče!“

„O, skvěle,“ zamračila se Maggie. „Řekni, že mu zavolám později, teď nemám čas.“ Netoužila poslouchat Bruceovy tirády.

„On říká, že s tebou chce mluvit právě teď,“ ozvala se matka o chvíli později.

„Tak zavěs,“ navrhla Maggie.

„To nemůžu udělat.“

Maggie se s povzdechem zvedla a šla k telefonu. „Ahoj, Bruci, co se děje?“

„Co se děje?“ Bruceův hlas zněl zuřivě. „Jak si to k čertu představuješ, Maggie, strávit noc a den s Galenem Kendrickem? Nevíš, jak bys takovou situaci vysvětlila Rogerovi Balfourovi, kdyby to zjistil?“

Maggie se pokoušela se skřípěním zubů ovládnout svoji zlost. „Bruci, nespala jsem s Galenem, jestli si to myslíš, a co se týče nějaké situace v uvozovkách, nemám tušení, o čem mluvíš. A kromě toho nevím, proč by se to měl Roger dovědět – ledaže bys mu to ty řekl. Máš to v úmyslu?“

„Ovšemže ne!“ odsekl Bruče. „Ale nikdy nemůžeš vědět, kdo tě zahlédl, když jsi s ním byla. Kde jste vůbec byli?“

„To není tvoje věc,“ studeně odpověděla Maggie. „A mimoto nemám ráda tohle vyptávání a nenechám si to líbit. Myslím, že je na čase, abychom si promluvili. Pojdme spolu na oběd.“

„Dobře, ale myslím, že jsi sama, kdo si potřebuje promluvit,“ řekl Bruče. „Blízko kanceláře je jeden klidný podnik, jmenuje se Red Duck. Objednám stůl. Co třeba v úterý?“

„Mně se to hodí.“

„Okay, takže v úterý. A mezitím se drž dál od Galena!“

„Bruci?“ řekla Maggie potichu. „Ano?“

„Vlez mi na záda!“ zakřičela a praštila sluchátkem.

„Dej pozor,“ zamračila se matka, „rozbiješ telefon.“

„Nejradši bych Bruceovi zakroutila krkem,“ odpověděla Maggie.

Když v úterý vešla do restaurace v Charlestonu, byla už celkem klidná, i když ještě pocítila zlost pokaždé, jakmile si vzpomněla na Bruceovu drzost, jak ji poučoval o správném chování. Bylo docela teplo, měla na sobě béžový kostým a černý rolák, ale žádné šperky. Stála ve foyer a čekala na Bruče a muži na ni jako vždy zírali. Ignorovala jejich pohledy, ale cítila, že ji to rozčiluje víc než obvykle. Muži! Měla po krk Bruče, byla zklamaná Rogerem a vším, co představoval, a měla starost o Galena. Pokouší se snad vypořádat se s Rogerem Belfourem a jeho mocnými zájmy?

„Tady jsi,“ zamračila se na Bruce, když dorazil. „Jdeš pozdě!“

„Jen o pár minut,“ podíval se na své hodinky. „Zdá se, že máš mizernou náladu.“

„To mám,“ řekla Maggie. „Dej si pozor.“ Potěšilo ji, že se na ni Bruče dívá trochu s obavami. Možná, že malá sestra koneckonců neztratila svou schopnost postrašit ho. I když byl Bruče o tři roky starší než ona, Maggie byla vždycky bystřejší a často ho dostala do úzkých.

Číšník je zavedl ke stolu. „Budete si přát něco z baru?“ zeptal se.

„Ne, děkuji,“ odmítla Maggie.

„Skotskou s ledem,“ poručil si Bruče, aniž se na ni podíval.

„Na kuráž, nebo ty vždycky piješ už v poledne?“ zeptala se Maggie chladně.

„Podívej, Maggie, jestli chceš za každou cenu souboj –“

„Nijak zvlášť,“ přerušila ho, „ale můžu ti rychle připomenout, že sis začal ty. Ale nepřišla jsem sem diskutovat o mém vztahu ke Galenovi nebo Rogerovi ani nikomu jinému. To není tvoje věc.“

„Jak to že není?“ řekl Bruče a mohutně upil ze své skotské, sotva ji před něj postavili. „Nerad vidím, že má sestra ze sebe dělá blázna.“

Maggie se na něj dívala pátravě. „Proč já vlastně pochybuji, že tvůj zájem je pro mé dobro? Proč se divím, jak si můžeš dovolit ten luxusní byt a vůz, a začínám mít podezření, že tvůj zájem s tím má víc co dělat než cokoliv jiného?“

Tak, pomyslela si Maggie vztekla, skutečně jsem zasáhla cíl. Bruče se jí dokonce ani nepodíval do očí. Když nic neříkal, pokračovala: „Bruci, jestli máš nějaké problémy, řekni mi to. Jsem ve skutečnosti docela bohatá. Investovala jsem podle Rogerovy rady, ale dostala jsem nezávislé tipy, a nikdy jsem nevzala od Rogera ani penny. Co mám, je všechno moje.“

Bruče vztekla sevřel rty. „Ten problém je mnohem hlubší, Maggie,“ řekl, „ale nemůžu ti o tom říct. Jenom bych chtěl, abys nechala Rogera koupit ti ten prstýnek a nedělala problémy.“

„A co když se rozhodnu, že ne?“ zadívala se pozorně do Bruceovy tváře. Při jejích slovech se mu do očí vkradl doslova strach a viditelně zbledl.

„Nepomýšlíš na to, změnit rozhodnutí?“ zeptal se chraptivě.

„Bruci, nikdy jsem mu neslíbila, že si ho vezmu,“ odpověděla Maggie. „Co budu v budoucnu dělat, je pouze moje věc. Navrhovala bych, že bys měl raději své záležitosti uspořádat tak, aby tvá budoucnost nebyla na mně závislá. Nemáš právo žádat mě, abych se uvázala na zbytek svého života jen proto, aby tvůj život běžel hladce dál.“

Bruče zkrivil tvář a zavrtěl hlavou. „Nechápeš, Maggie. Ale myslím, že máš pravdu.“

Servírka jim přinesla oběd, ale poprvé v těchto dnech neměla Maggie chuť k jídlu. Vyděšený výraz na Bruceově tváři ji hluboce znepokojoval. Jakou moc může Roger nad ním mít? A proč tak záleží na tom, aby se za Rogera provdala? Brzy by to mohla zjistit. Při nejbližší příležitosti se chystá Rogerovi oznámit, že si ho nevezme.

Maggie snědla alespoň trochu krevetového salátu, ale Bruče se ho sotva dotkl. Místo toho vypil další skotskou. „Bruci,“ natáhla se a vzala ho za ruku, „opravdu mám o tebe starost. Copak si neuvědomuješ, že všechny ty nádherné věci, které máš, ve skutečnosti nic neznamenají, když nejsi šťastný? Nebylo by lepší dostat to ze sebe, ať už je to cokoli? Ulevilo by se ti. Možná máš nějaké výhody...“

Bruče sklopil oči na Maggiinu štíhlou ruku na své, pak náhle svou ruku vytáhl. „Ne,“ řekl, „nebylo by to lepší.“

„Ale proč?“ naléhala Maggie.

„Myslím, že brzy se dovíš víc,“ odpověděl Bruče. Zvedl oči k Maggiiným a zavrtěl hlavou. „Prosím tě, cokoli se stane, pokus se necítit ke mně nenávist.“

„Nikdy bych tě nemohla nenávidět,“ řekla Maggie, vyděšená zmučeným výrazem na Bruceově tváři. „Bruci,“ řekla jemně a konečně vyslovila nahlas myšlenku, která jí vrtala hlavou: „Co na tebe Roger má? Co jsi udělal?“

Výraz Bruceovy tváře se náhle změnil, jako kdyby měl další vrstvu kůže. „To si nemysli, Maggie.“ Naklonil se a upřeně na ni hleděl přimhouřenýma očima. „A proboha za žádnou cenu nic takového neříkej Rogerovi. Ano?“

Maggie přikývla a pokoušela se odhadnout, proč se Bruče ve zlomku vteřiny tak změnil. „Dobře, ale chtěla bych, abys mi řekl “

„Až jindy,“ přerušil ji Bruče. Podíval se na hodinky a vstal. „Musím se vrátit do práce. Dobře jsem si s tebou popovídal. Netvař se tak ustaraně. Já jsem v pořádku.“

Maggie se pokusila vesele usmát. „Jsem si tím jistá,“ řekla, ale její hlas nezněl přesvědčivě.

Šla ke svému vozu a cítila se zmatená a unavená jako snad ještě nikdy předtím. Co by se mohlo stát mezi Bračem a Rogerem, aby se Bruče domníval, že by ho mohla nenávidět? Musí to být něco nelegálního, ale co? Kdyby aspoň měla někoho, s kým by si o tom promluvila a kdo by jí pomohl najít nějaké vodítko.

Jak ráda by alespoň viděla Galena. Mohla by se zastavit v jeho kanceláři. Snad by si pro ni vyšetřil pár minut. Maggie se rozhlédla, aby se zorientovala. Zнала adresu jeho advokátní kanceláře. Když u příštích světél zahne doprava, bude skoro na místě.

O pár minut později našla budovu s tabulkou „Galen Kendrick, advokát“ u vchodu. Zaparkovala před domem, ale pár minut musela sbírat odvalu ke vstupu. Říkal přece, že má spoustu práce. Ale ona ho opravdu potřebovala vidět, potřebovala oporu. Stejně by se ráda přesvědčila, že se vrátil z té tajemné schůzky v neděli večer v pořádku. To by mohla použít jako záminku. Nakonec tedy otevřela dvířka vozu, vystoupila a pomalu se vydala k těžkým dveřím staré honosné cihlové budovy s vyčnívajícími římsami a vysokými úzkými okny s ozdobnými oblouky. Pomyslela si, že to je přesně místo pro Galenovu kancelář. Moderní jednoduchá budova by k němu vůbec neseděla.

Otevřela dveře a vešla. Přísně vypadající žena s šedivými vlasy staženými dozadu do staromódního drdůlku vzhledla od počítače a zvedla tázavě obočí.

„Přejete si?“ zeptala se.

„Já... ráda bych mluvila s panem Kendrickem, pokud tady je.“

„Pan Kendrick má jednání a dnes odpoledne má zaplněný program. Snad byste se chtěla objednat?“

„Nemohla bych počkat a promluvit s ním na chvíli mezi jednáními?“ Maggie se začínala cítit hloupě, ale rozhodla se, že to nevzdá. „Je to důležité.“

Ženina ústa se stáhla. „Když mi řeknete vaše jméno, zeptám se.“

„Maggie Prestonová.“

„Ach,“ vzhledla překvapeně, „vy jste z Prestonovic rodiny ze Spring Mountain?“ Když Maggie přikývla, ženin výraz trochu změkkl. „Posaďte se,“ ukázala směrem ke křeslu na druhé straně přijímací haly. „Za pár minut tady bude.“

Maggie se posadila a přitom přemýšlela, že je skoro lepší být poznána jako jedna z Prestonovic rodiny, než jako známá modelka. Byla tak součástí něčeho, místo aby stála sama a nedotknutelná na jakémsi piedestalu.

Asi za patnáct minut Maggie z chodby po své levici zaslechla otevírání dveří a Galenův hlas. O chvílku později se objevil v přijímací místnosti a kolem ramen držel mladého, ustaraně vypadajícího muže.

„Ozvu se hned, jak soudce určí datum soudního jednání,“ řekl Galen.

„Díky. Díky moc, že jste se ujal mého případu.“ Podali si ruce a mladý muž odešel. Pak se Galen otočil.

„Maggie! Proboha, kde se tady bereš?“

„Ty pokaždé, když mě vidíš, musíš říct tohle?“ zeptala se Maggie, vstala a šla k němu. A Galen se srdečně rozesmál.

„Promiň, ale ty se objevíš vždycky, když to nejméně čekám. Pojď do mé kanceláře. Mám chvíli čas, než půjdu k soudu.“

Vzal Maggie samozřejmě kolem ramen a vedl ji chodbou do své kanceláře. „Posad se,“ ukázal na kožené křeslo na jedné straně velkého, papíry zavaleného stolu. „Co tě dnes přivádí? Potřebuješ dobrého obhájce?“

Maggie zavrtěla hlavou a pak se krátce usmála. „Možná ano, ale ještě o tom nevím. Byla jsem v sousedství a chtěla jsem se ujistit, že se ti v neděli večer nic nestalo. Měla jsem starost.“

„Díky.“ Galen se mile usmál. „Nejsem zvyklý, aby se o mě někdo bál. Myslím, že se mi to líbí.“ Pak naklonil hlavu a bedlivě Maggie zkoumal. „Vypadáš stále ustaraně. Má to co dělat s tím, proč jsi dnes v Charlestonu?“

Maggie sklopila oči a pohrávala si s páskem na své kabelce. Galen v ní četl jako v knize. Má mu povědět o svých starostech? Zhluboka se nadechla.

„Ano,“ řekla mírně, „ale není to nic, s čím bys mi mohl pomoci. Mám starost o Bruče.“

Galen přikývl. „Pokračuj. Stejně mi to pověz.“

„Dobře...“ Maggie se na něj podívala a zaplavila ji vlna lásky při pohledu na něžnou laskavost v jeho tváři. V obavě, aby to také nevyčetl z jejích očí, rychle je zase sklopila. „Bojím se, že se zapletl do nějaké hrozné věci.“ Vyprávěla Galenovi krátce o svém rozhovoru s Brucem. „Co mohl udělat, aby si myslel, že bych ho mohla nenávidět?“ Stále se pokoušela najít na tuto otázku odpověď. „Mohl zpronevěřit peníze na všechny ty věci, které má? Roger na to přišel a řekl mu, že ho nebude žalovat, protože je můj bratr? To by vysvětlovalo, proč se Bruče tak bojí toho, co se stane, když se neprovdám za Rogera.“

Galen se na Maggie krátce podíval, pak se opřel o lokty a propletl prsty obou rukou. „Maggie, přál bych si, abych ti mohl říct, že Bruče žádné problémy nemá, ale nemůžu. Přesto nechci dělat ukvapené závěry. Právě se připravuje jisté odhalení. Ať už si Rogera Balfoura vezmeš nebo ne, stejně to vyjde najevo.“

„Ach bože,“ Maggie sepjala ruce. „Nemůžu uvěřit, že by Bruče byl schopen takové věci jako zpronevěra. Pokud ano, cítím se vinna, že jsem ho snad přivedla na myšlenku, že peníze jsou tak strašně důležité.“

„To rozhodně nemusíš,“ podíval se na ni Galen velice vážně. „Bruče je přece dospělý muž, který se dokáže sám rozhodovat. Myslím, že z toho vyjde bez úhony.“

„Ty o tom něco víš?“ zeptala se Maggie prudce. Galen zavrtěl hlavou. „Ne. Ale znám Bruce docela dobře.“

„Já jsem si to myslela také,“ povzdechla si Maggie. „Měl by přece vědět, že ať udělal cokoli, já ho nenávidět nebudu.“

„Ale on si to určitě doopravdy nemyslí,“ utěšoval ji Galen. „Bojí se... něčeho.“

Maggie přikývla. „Doufám, že máš pravdu. Dobře, kdyby ses něco dozvěděl, dej mi prosím tě vědět. Ráda bych to naznačila nějak jemně rodičům. Bylo by hrozné, kdyby se to měli dozvědět od nějaké drbny.“

„Zjistím, co se děje,“ slíbil Galen. Podíval se na hodinky. „Musím jít,“ zvedl se ze židle a šel si pro sako. „Doufám, že jsem ti věci nekomplikoval, místo abych ti ulevil.“

„Ne,“ řekla Maggie. Dívala se s bolestí v srdci, jak souká široká ramena do žlutohnědého tvídového saka. Tak zoufale se ho chtěla dotknout a cítit jeho paže okolo sebe. Sklonil se pro kufřík.

„Myslím, že jsem hotový,“ zkoumal papíry na stole. „Snad jsem nic nezapomněl.“ Usmál se na Maggie. „Jsem občas horší než roztržitý profesor.“

„To ti věřím.“ Vypadal dokonale, až na to, že když s ní mluvil, povolil si kravatu a teď si ji zapomněl utáhnout. Rychle k němu přistoupila. „Zapomněl jsi na jednu maličkost,“ utáhla mu kravatu. „Tak. Teď vypadáš znamenitě.“

„Děkuju,“ usmál se Galen. „Tohle mi obvykle připomíná moje sekretářka. Teď bude vědět, že jsem měl pomocnici.“

„Je žárlivý typ?“ zeptala se Maggie. Pobavila ji myšlenka, že by se ta upjatá žena mohla o Galena zajímat.

Galen se rozesmál. „Ona mě už dobře zná. Vždycky mi říká, že takový starý nabručený fanatik práce jako já by měl udělat všem dámám tu laskavost a zůstat svobodný, a já myslím, že má pravdu.“

Maggie pokleslo srdce. Poslední, co potřebovala, aby byl dnešek úplný, bylo, aby Galen řekl něco takového. Šla za ním ze dveří a kousala se do rtů, aby zadržela slzy, které se jí draly do očí.

Když došli k jejímu autu, Galen se zastavil. „Buď opatrná, Maggie. Brzy se uvidíme.“

„Ano, uvidíme se,“ zašeptala Maggie, aniž vzhledla.

„Maggie, podívej se na mě,“ poručil jí.

Pomalou zvedla hlavu. Jedna horká slza jí skanula z koutku oka a stékala po tváři. V té chvíli Galen odložil kufřík na zem a objal ji.

„Chudáčku, děvče,“ pohladil ji útěšně po zádech. „Copak je? Je tu ještě něco jiného, co bys mi chtěla říct? Já zase tak nespěchám.“

„N-ne,“ řekla Maggie do jeho ramena. Zaklonila hlavu. „Snad bychom neměli tady na chodníku...“ pokusila se o humor.

„Pokud vím, není to nelegální,“ usmíval se Galen. „Jsi si jistá?“

„Je to... všechno,“ polykala slzy a pokusila se na něj usmát. „Jsem v pořádku.“

„Ne, nejsi.“ Galenovy šedé oči potemněly starostí,

když se na ni díval. „Sakra, chtěl bych ti pomoci právě teď, ale... Uvidím, co se dá dělat. Nemůžu s Brucem mluvit, ale snad bych mohl využít někoho jako prostředníka.“

„Ach, Galene, děkuju ti, ale máš už tolik práce,“ protestovala Maggie. „Je tu spousta lidí, kteří potřebují tvoji pomoc víc než já.“

„Ale není,“ řekl Galen pevně. „Když máš problémy ty, mám problémy i já.“

Maggie se nerozhodně usmála. „Ještě jednou díky.“

„Nemáš vůbec zač,“ odpověděl Galen. Krátce ji srdečně objal, pak zase zvedl svůj kufřík. „Pozdravuj ode mě rodiče a snaž se na to nemyslet.“ Otočil se a odcházel.

„Pokusím se,“ zašeptala Maggie a dívala se za ním. Vadilo by mu, kdyby si ukradla trochu té lásky, kterou posílal jejím rodičům?

SEDMÁ KAPITOLA

Zbytek týdne se vlekl. Maggie podnikala pěší túry do hor. Rodičům tvrdila, že potřebuje shodit přebytečné kilogramy, jinak se na ni fotografové rozzuří. Ve skutečnosti ale chtěla být sama, aby mohla přemýšlet o nějakém kompromisu mezi ní a Galenem, a také o tom, jak si poradit s překvapením, které jim všem nakonec Bruce odhalí.

Ale ačkoli se snažila ze všech sil, na nic nepřišla. Věděla, že Galen ji bere jako kamarádku, tu Maggie Prestonovou kterou kdysi znal, ale to nebyla role, kterou chtěla hrát. A také věděla, že její rodiče by mohla zničit jakákoli forma Bruceova vybočení z poctivé cesty. Naprosto jistá si byla jenom tím, že bez ohledu na to, co se stane, neprovdá se za Rogera a brzy se vzdá práce manekýnky. Co by dělala, kdyby ji Galen nechtěl za ženu, tím si tak jistá nebyla. Možná by mohla jít do právnické školy. Mohl by ji využít alespoň jako spolupracovníka.

Roger nakonec zavolal v pátek večer. Zlobil se, když Maggie odmítla jeho nabídku, že pro ni pošle v neděli letadlo.

„Budeš si muset zvyknout na takové drobnosti,“ řekl.

Maggie byla v pokušení oznámit mu hned, že nebude, ale rozmyslela si to. Tak důležité rozhodnutí mu musí povědět osobně z očí do očí. „Už mám koupenou letenku,“ řekla místo toho. „Rodiče mě zavezou na letiště, takže nebudu muset jet tím strašným autobusem do Beckley. Nedělej si se mnou starosti. Nemám na to náladu.“

„Musela ses tam asi mít mizerně,“ komentoval to Roger suše.

„Právě naopak,“ snažila se Maggie, aby to neznělo moc nepříjemně. „Měla jsem se skvěle. Ani se mi nechce odjíždět.“

„Hm. Všude dobře, doma nejlíp,“ řekl Roger. „Tak dobře, budu tě čekat na letišti, miláčku. Stýskalo se mi.“

„Jéé, promiň, zvoní minutník na sporáku. Uvidíme se v neděli,“ vykřikla Maggie a rychle zavěsila. Alespoň se dokázala vyhnout tomu, aby Rogerovi řekla, že se jí také stýskalo, když to nebyla pravda.

„Jaký minutník?“ zamračila se na ni matka.

„To jsem si vymyslela,“ odpověděla Maggie. „Chtěla jsem nějak ukončit konverzaci.“ Rychle matku políbila na tvář. „Myslím, že teď půjdu do postele. Jsem pěkně utahaná.“ To byl také jediný výsledek její turistiky. Dokázala se tak unavit, že mohla docela dobře spát.

Když se Maggie v neděli loučila s rodiči, vypadali tak smutně, že toužila povědět jim, že se brzy vrátí do Západní Virginie a zůstane navždy. Ale bála se, že by to maminka prozradila Bruceovi a ten by to mohl říct Rogerovi dřív, než s ním bude mít příležitost promluvit sama.

Během letu do New Yorku se pokoušela připravit na Rogerovo jistě nadšené uvítání, ale na letišti na ni čekal pouze Rogerův řidič Silverton.

„Mají nějaké problémy za mořem,“ vysvětloval. „Myslím, že je v Německu. Vráti se asi zítra.“

To je poprvé, pomyslela si Maggie udiveně, kdy slyší, že má Roger vůbec nějaké zájmy. Jak je možné, že vůbec neznala jeho pracovní záležitosti? Byla sice sama velmi zaneprázdněná, ale tohle bylo neomluvitelné.

Pozdě v noci Roger zavolal a omlouval se, že ji nečekal u letadla. „Tady je teď ráno,“ řekl jí, „brzy se vrátím. Byl to otravný výlet a už se těším, že tě budu zase držet v náručí. Budeš na mě čekat u letadla, vid’?“

„Ano, samozřejmě, že na tebe budu čekat,“ slíbila Maggie.

Srdce jí pokleslo. Nemůže na Rogera vyrukovat se svými novinkami, když má problémy. Prese všechno mu byla za hodně vděčná. Byl srdečný, vtipný a okouzlující, a vždycky na ni byl hodný.

Stačil jediný pohled na Rogerovu unavenou tvář, když se v pondělí odpoledne setkali u letadla, a v Maggiině srdci převládl soucit. „Je mi líto, že máš takové problémy,“ řekla, když se usadili na zadních sedadlech jeho limuzíny. „Řekni mi, co se děje.“

Roger zavrtěl hlavou. „Nechci o tom mluvit. Raději mi ty vyprávěj o své dovolené.“ Dlouze jí políbil ruku a usmál se na ni. „Muselo to být velmi příjemné.“

Zatímco mu vyprávěla o pěších túrách, vyjíždkách se „starými přáteli“ a návštěvě na Bruceově „báječné“ party, v duchu si uvědomila, proč věděla o Rogerově práci tak málo. On o tom prostě odmítal hovořit. V několika příštích dnech zase zapadla do každodenního kolotoče a znova užívala výhody svého luxusního domu a péče své hospodyně Anny, která ji zbožňovala a čekala na nijako kdyby byla královna. Maggie začala uvažovat, jestli by nebyla chyba toho všeho se vzdát. Život s Rogerem by nebyl dokonalý, ale jaký by mohl být jiný život? Úplně marný, kdyby ji Galen nechtěl jinak než jako přítelkyni. Jsou její zásady skutečně tak pevné nebo měl Galen pravdu, když ji varoval, aby nedělala žádné ukvapené rozhodnutí? Jeho intuice mu možná napověděla, že by mohla váhat, jakmile se dostane z jeho vlivu...

Takhle se trápila až do jednoho dne odpoledne. A rozřešení přišlo z nečekané strany.

Maggie dorazila domů v jarním lijáku a během chvilky, než přeběhla od taxíku ke vchodu do domu, byla úplně mokrá. Ke všemu si ještě zapomněla svůj klíč a Anna hned nereagovala na její zvonění. Maggie jí to začala rázně vytýkat, když si všimla, že Anna má červené oči a ruce zoufale sepnuté.

„Co se děje, Anno?“ Maggie rychle odložila plášť do deště a deštník na věšák a vzala drobnou Jamajčanku za ramena.

„To Silverton, slečno Maggie,“ vzlykala Anna. „Pan Roger ho dnes propustil.“

„Ach, Anno, to je mi líto,“ utěšovala ji Maggie. Věděla, že Silverton, Rogerův osobní sluha a řidič, vdovec, jehož syn studuje, je do Anny zamilovaný a plánují svatbu.

„Mohla byste s ním promluvit?“ prosila Anna. „Je v kuchyni. Je tak nešťastný. A tak rozzlobený.“

„Samozřejmě,“ řekla Maggie, vzala Annu kolem ramen a šla s ní do kuchyně. Stačilo pár minut, aby se dověděla, co se stalo.

Roger zahlédl Silvertona, velkého mohutného muže, jehož lze jen stěží přehlédnout, v televizních zprávách při detailním záběru na skupinu demonstrující proti zneužívání občanských práv.

„Řekl mi, že žádný z jeho sluhů nebude politický buřič,“ vyprávěl Silverton a jeho obvykle jemný obličej ztvrdl zlobou. „To není správné, slečno Maggie. To není americké.“

„To určitě ne,“ souhlasila Maggie. Silverton by mohl Rogera žalovat, ale to by bylo pravděpodobně jeho slovo proti Rogerovu. A Roger je dost chytrý, aby něco takového udělal před svědky. „Nepředpokládám, že by u tvého propuštění někdo byl?“

„Ale ano, madam. Zavolal Frenchieho a Bernice, aby poslouchali a věděli, že nic podobného nemají dělat. Dal mě jako příklad.“ Silverton zavrtěl svou mohutnou hlavou. „Jak teď můj Joseph dostuduje? Můžu sehnat práci, ale nebude tak dobře placená jako u pana Rogera. A on mi nedá dobré doporučení.“

„Žaluj ho,“ řekla Maggie. „Mohl bys vyhrát, pokud Frenchie a Bernice dosvědčí, co slyšeli. Ovšem on by je pravděpodobně také propustil, udělají-li to.“

„Stejně na to dojde,“ řekl Silverton mrzutě. „Patří do té samé skupiny jako já, jenom pan Roger to ještě neví. Říkali mi, že nás neopustí jen proto, co on řekl. Ale já si nemohu dovolit advokáta. Musím šetřit každou penny na Josephovo studium.“

Maggie přemýšlela. Kdyby to jen mohla říct Galenovi. Nevěděla, jestli má licenci i pro New York, ale mohl by znát někoho, kdo by se Silvertonova případu ujal za minimální honorář. Oči jí padly na nástěnné hodiny. Byly teprve čtyři. Galen by ještě mohl být v kanceláři.

„Počkejte,“ řekla Silvertonovi. „Najdu vám dobrého advokáta, levného, a o Josephovo studium si nedělejte starosti. Když bude potřeba, zaplatím já. Jdu teď do svého pokoje telefonovat. Neodcházejte.“

„Ale, slečno Maggie, to od vás nemůžu “ začal Silverton, ale umlčela ho mávnutím ruky.

„Ale ano, můžete. Pro mě je to velmi důležité, možná dokonce víc než pro vás.“

Maggie vyběhla po schodech, všechny pochyby byly náhle pryč. Nemůže nechat lidi jako Silverton padnout za oběť Rogerovi Balfourovi a jeho světu. Ne, dokud proti tomu může něco udělat.

Galena zastihla. Byl jako obvykle překvapený, že ji slyší. Rychle mu vysvětlila, co potřebuje a proč. Jak doufala, měl v New Yorku přítele, který Silvertonovi určitě pomůže.

Když mu Maggie poděkovala, řekl: „Nemáš v úmyslu říct Rogerovi o tom, co teď děláš, že ne?“

„Ale ano,“ zamračila se Maggie. „Proč?“

„Nedělej to. Mohl by tvým přátelům hezky znepríjemnit život,“ odpověděl Galen. „Nebylo by to poprvé, kdy by se snažil zastrášovat svědky.“

„Ach tak. Dobře, budu mlčet jako ryba. Ale mám sto chutí praštit ho něčím velkým a těžkým do hlavy.“

Galen se uchechtl. „Budu dělat, že jsem nic neslyšel, kdyby se mě na to zeptal. Jsem rád, že jsi mě zavolala. Doufám, že to Silverttonovi dobře dopadne. Má štěstí, že jsi jeho přítelkyně.“

Měkký tón Galenova hlasu způsobil, že Maggie naději poskočilo srdce. Když pospíchala dolů ze schodů, něco ji napadlo a začala se usmívat. Pokud byl Galen tak bystrý, jak předpokládala, musel pochopit náznak toho, že se rozhodla neprovdát za Rogera. Mohlo by to stačit, aby ho napadlo i něco dalšího?

Ten večer měla Maggie jít s Rogerem na jakýsi večírek. Rozhodla se, že to bude příležitost, aby sebrala odvahu a řekla mu, že si ho nevezme. Když ji Roger telefonicky zval, zmínil se, že by se měli domluvit na datu, kdy si půjdou vybrat snubní prstýnky. Tehdy něco zamumlala o tom, že si to rozmyslí. Teď mu upřímně řekne, že si to rozmyslela pečlivě a rozhodla se, že by se neměli brát. Konečně se Maggie trochu ulevilo, ale trápila se do poslední minutky. Rogera to zraní, to věděla, a navzdory všemu mu nechtěla ublížit.

Než Roger přijel, oblékla si jednoduché černé šaty, které podle jejího mínění jakoby symbolizovaly, co chce udělat. Pak shromáždila všechny šperky, které jí dal, uložila je do sametové krabičky a sešla ze schodů.

Krabičku položila na konferenční stolek v obývacím pokoji a zůstala stát vedle, mnula si ledové prsty a dívala se na dveře, jako by jí mohly prozradit, kdy se Roger objeví. Když zazvonil zvonek, rychle otevřela.

„Ahoj, Rogere,“ uvítala ho a odvrátila hlavu, takže jeho polibek zasáhl spíše tvář než rty. „Pojď dál. Chci si s tebou promluvit.“ Vzala ho za ruku a vedla do pokoje, kde ho usadila vedle sebe na pohovku.

„Něco se stalo?“ překvapeně se na ni díval. „Jsi nemocná?“

„Ne, Rogere, nejsem nemocná,“ řekla Maggie pomalu. „Jsem v pořádku. Ale nezlob se, dospěla jsem k rozhodnutí, že... měla jsem to udělat už dávno. Není jednoduché ti to říct, ale nebudu chodit okolo horké kaše. V poslední době jsem hodně přemýšlela a rozhodla jsem se, i přesto, že tě mám velmi ráda, že si tě nevezmu.“

Roger na ni zíral, jeho výraz byl směsicí šoku a nedůvěry. „To nemyslíš vážně,“ řekl.

Maggie položila svou ruku na jeho a pohlédla ho, „Já vím, že to je překvapivé,“ řekla chvějícím se hlasem. „Snažila jsem se najít způsob, jak to ulehčit nám oběma, ale není takový. Ano, myslím to skutečně vážně.“

„Něco se stalo, když jsi byla v Západní Virginii,“ řekl Roger a přimhouřil oči. „Cítil jsem to od chvíle, kdy ses vrátila. Potkala jsi někoho jiného? Je to tak?“

„Ne, Rogere, tak to není,“ řekla Maggie a doufala, že z jejího výrazu není poznat, že lže. „Nechci už dál dělat modelku. Chci dělat něco smysluplnějšího. A pokud se někdy provdám, musí to být za někoho, kdo mě udělá součástí celého svého života. Pro tebe bych byla jenom ozdoba.“

Roger se začal obhajovat, že ji zbožňuje, že potřebuje nějakou milou a sladkou bytost, která by neměla nic společného s jeho

obchody a odváděla by ho od jeho starostí. „Ostatně,“ dodal, „je to velmi složité a celkem nudné pro toho, kdo nezná podrobnosti.“

„Ne, když je inteligentní a zvědavý,“ odpověděla Maggie a usilovně se snažila mluvit stále klidně. Nechtěla se nechat vyprovokovat, aby vyrazila něco o Galenovi nebo Silverttonovi.

„Co tě to popadlo, že jsi tak zvědavá?“ vyptával se Roger podezřívavě.

Maggie pokrčila rameny. „Bruče se zmínil, že máte nějaké problémy s ochránci životního prostředí v Západní Virginii. A měl bys vědět, že mě to zajímá kvůli mému otci.“

„Ti lidé jsou banda idealistických bláznů,“ odsekl Roger, náhle prudce vyskočil a hleděl na ni planoucím zrakem. „Udělal jsem všechno, co zákon vyžaduje, aby moje továrna byla čistá. Kdybych udělal víc, přišel bych o obchod, tisíce by ztratily práci a ekonomika Západní Virginie by na tom byla mnohem hůř než teď. Ti zatracení ochránci přírody by se měli seznámit se základními fakty. Jistá míra znečištění je nevyhnutelná, ale to je nezbytné, pokud chceš mít nějaký zisk a vůbec obchodovat.“

Maggie si náhle vzpomněla na malou Carrie Bryantovou. „A co ukládání jedovatých odpadů, které znečišťují prameny a spodní vodu?“ zeptala se klidně. „To bylo také nutné?“

Roger se na ni zlobně podíval: „Mluvíš přesně jako ten jejich ubohý advokát Galen Kendrick.“ Vyslovil to jméno opovržlivě. „Ten bastard nedělá nic než problémy.“ Přidal ještě několik dalších sprostých poznámek na adresu Galenových schopností a charakteru, zatímco Maggie na něj hleděla s otevřenými ústy. Roger jen zřídka nadával. Galen se mu určitě dostal pod kůži, bezpochyby proto, že byl v právu.

Měla chuť Rogerovi jasně říct, co si myslí o jeho názorech, ale raději držela jazyk za zuby. Nepomohlo by to ani jí ani Galenovi.

Pokrčila rameny. „O tom nic nevím,“ řekla, „ale na tom nesejde. Nemůžu si tě vzít. Doufám, že zůstaneme přáteli.“

Roger přecházel chvíli po pokoji a pak zavrtěl hlavou. „Nepokládám to za konečnou odpověď, Maggie,“ zastavil se před ní. „Myslím, že ten výlet domů na tobě zanechal nějaké dočasné následky, které překonáš a pak zjistíš, že nejlepší život budeš mít se mnou. Ještě o tom přemýšlej.“

Maggie zavrtěla hlavou. Vzala krabičku se šperky a vstala. „Ne, Rogere,“ řekla rozhodně, „moje odpověď je konečná. Vezmi si tohle.“ Podala mu šperky. „Nemyslím, že bych si měla ponechat ty drahé šperky. Nebylo by to správné.“

Roger odstrčil její ruku a podíval se na ni planoucím pohledem. „Nech si je!“ zakřičel na ni. „Tvoje odpověď není konečná! Já ji nepřijímám!“

Maggie došla trpělivost. „Je mi líto, ale budeš muset,“ řekla i ona zvýšeným hlasem. Strčila balíček do kapsy Rogerova pláště. „Chtěla jsem, aby to proběhlo v klidu, ale když ty to nedokážeš, já také ne. Nechci, abychom byli přátelé. Už tě nechci ani vidět. A teď vypadni!“ Maggie rázně přešla ke dveřím, trhnutím je otevřela a ukázala ven. „Hned!“

Ve dveřích se Roger zastavil a upřeně se na Maggie zadíval ledovými modrými očima, jejichž vražedný chlad byl úplně v rozporu s úsměvem na jeho rtech. „Chováš se hloupě, Maggie,“ řekl hlasem chladným jako ocel. „Doufám ve tvém vlastním zájmu, že tvůj bratr tě přivede k rozumu.“

„S tím nepočítej,“ odsekla Maggie.

Když za ním zabouchla dveře, otrásla se hrůzou. Tak zlý výraz na Rogerově tváři předtím nikdy nezahlédla.

Co kdyby se za něj byla provdala? Mohl by udělat z jejího života stejné peklo jako z Bruceova? Teď bylo mnohem snazší uvěřit, že Roger je schopen udělat cokoli, aby dostal, co chce. Ale ať se mu to líbí nebo ne, ona už s ním nechce nic mít. Měla by asi varovat Bruče, že může očekávat od Rogera stížnost na její chování.

Maggie byla připravená na Bruceovy tirády, ale k jejímu překvapení mluvil docela klidně.

„Nedělej si s tím starosti, Maggie,“ řekl jí. „Myslím, že to zvládnu.“ Odmíchl se a pak se váhavě zeptal: „Jsi zamilovaná do Galena, víš?“

Teď bylo na Maggie, aby zaváhala. Má povědět Bruceovi pravdu? Situaci by nepomohlo, kdyby to prozradil Rogerovi. „No, já... já ho mám moc ráda,“ řekla nakonec. K jejímu překvapení se Bruče lehce zasmál.

„Jen nedělej okolků, sestřičko,“ řekl. „Je to jasné jak facka, ale nemusíš se bát, že bych ti nějak ztěžoval život. Je tady ale jedna důležitá věc. Chystám se Rogera trochu napínat, až mě požádá, abych s tebou promluvil. Potřebuju víc času, abych se připravil na... nevyhnutelné. Hodně by mi pomohlo, kdybys mohla nějaký čas předstírat, že si skutečně rozmýšlíš, co jsem ti řekl. Můžeš to udělat? Dám ti vědět hned, jakmile toho budeš moct nechat.“

„Dobře,“ souhlasila Maggie. Sice nechápala změnu Bruceova postoje, ale cítila úlevu. Že by s ním Galen po tom všem ještě promluvil? „Ještě bych ti nějak mohla pomoci?“

„Ne, už ne,“ odpověděl Bruče. „Jen na sebe dávej pozor. Mám tě rád.“

„Já tebe taky,“ řekla Maggie. Zavěsila a byla trochu ohromená, ale šťastná. Alespoň jedna z jejích starostí se, zdá se, vypařila. Začala raději plánovat, jak ukončit svou kariéru modelky a dělat něco jiného.

Příští dva týdny by byla Maggie mohla směle popsat jako noční můru. Všude se setkávala s odporem. Její agent byl nejdříve téměř bez sebe, zuřil, zkoušel lichotky. „To je bláhovost vrátit se do Západní Virginie, poklade,“ říkal. „To je úplně primitivní! Ty přece patříš tam, kde může celý svět velebit tvoji krásu!“

Na to mu Maggie odpověděla něco nevychovaného. „Musím připomenout,“ dodala ledově, „že jsem ti přinesla spoustu peněz, tak bys mi snad mohl pomoci, když to potřebuju.“

Agentův právní poradce rozpačitě pokašlával a koktal a pokoušel se Maggie přesvědčit, že její dlouhodobé smlouvy nelze žádným způsobem zrušit.

„Je to naprosto nezbytné,“ vyjela na něj. „Jinak ztloustnu nebo si nechám udělat plastickou operaci.“

Nakonec přiznal, že v některých smlouvách byla ponechána zadní vrátka. „Pro případ, že by se naskytlo něco lepšího.“

Za týden zavolal Bruče, aby jí řekl, že se ozval Roger. „Chce, abych mu zavolal a dal mu vědět, jestli jsi nedostala rozum,“ oznámil jí. „Máš nějaký nápad, co mu mám říct, abych ho uklidnil?“

Maggie si chvíli lámala hlavu. „Už vím. Řekni mu, že jsem byla hysterická, urážela tě a nakonec jsem zavěsila, ale že jsem se zmínila, že příští týden budu doma a že se mě tedy pokusíš srovnat tam. Pojedu domů od zítřka za týden.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Bruče.

Bylo to měsíc ode dne, kdy Maggie odjela ze Západní Virginie, když znovu opouštěla New York. Za dva týdny se tam měla ještě vrátit na poslední kolo jarních módních přehlídek. V té době chtěla prodat svůj dům a pak už se vracet jen proto, aby dokončila zbývající závazky.

Když ji letadlo unášelo k domovu, cítila směsici štěstí a bolesti. Zdálo se, že ví, kterým směrem se bude ubírat její budoucnost, ale byla si ještě méně než kdy jindy jistá svými šancemi u Galena. Jestli bylo jasné Bruceovi, že je do Galena zamilovaná, musel si toho určitě všimnout i Galen. Proto se vynasnažil několika poznámkami jí naznačit, že nemá v úmyslu se ženit. Jaksi se musela naučit brát ho jako dobrého přítele. Mohla se od něj tolik naučit. Musí si ale dát pozor, aby se neoctli spolu sami na nějakém romantickém místě. Galen se nemusel zajímat o manželství, ale zjistil její fyzickou přitažlivost a bylo pouze otázkou času, kdy mu podlehne.

Maggie byla domluvená s Brucem, že pro ni přijede na letiště. Rozhlížela se, ale nikde ho neviděla, a tak se posadila a čekala. Seděla sotva pár minut, když v dálce zahlédla důvěrně známou černovlasou hlavu. Srdce jí poskočilo a začalo rychle bušit.

„Uklidni se,“ šeptala si pro sebe. Galen pravděpodobně čeká na někoho jiného. Bruče se musí každou chvíli objevit. I když jí bratr slíbil, že nebude dělat mezi ní a Galenem žádné problémy, pochybovala, že by jejich setkání mohlo být jiné než zdvořilé, a i to jen v nejlepším případě. Viděla, jak se Galen blíží. Jeho široce otevřené šedé oči přeskakovaly z tváře na tvář. Maggie sevřela rty, seděla bez hnutí a toužila najít odvahu vrhnout se mu do náruče a jít k němu

domů. Pak se jejich oči setkaly. Usmál se a prorážel si cestu skupinkou lidí.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ řekl, když stál před ní. „Dověděl jsem se teprve před půlhodinou, že tě mám vyzvednout.“ Naklonil hlavu a zamračil se, když na něj Maggie nepřítomně zírala. „Jsi zklamaná, že jsem přijel já místo Bruče?“

„Bože, ne!“ Maggie rychle vstala a široce se na něj usmála. „Já... jen jsem překvapená.“ A málem vyskočila z kůže rozčilením, které jí způsoboval Galenův vzhled. Zřejmě měl spoustu práce, takže se nezdržoval holením, a stín na jeho bradě mu dodával hrozivě romantické kouzlo, které mařilo Maggiinu snahu ovládat své city.

„Jak to, že jsi přijel místo Bruče?“ zeptala se. Že by ti dva spolu teď vycházeli dobře? „On ti volal? Stalo se mu něco?“

Galen se smál. „Ne, ale dozvěděl jsem se, že má porouchané auto. Volal tvé matce a ta zase volala mně. Šťěstí, že mě zastihla. Právě jsem se chystal do Spring Mountain, když zavolala.“

„Opravdu?“ podezřívavě se na něj Maggie zahleděla. „Vypadáš spíš, že jsi pilně pracoval.“

Galen si všiml Maggiina pohledu, zvedl ruku a sáhl si na bradu. „Sakra, zapomněl jsem se oholit,“ usmál se. „Říkal jsem ti, že jsem hrozně roztržitý. Pojď, jdeme. Je nádherný jarní den. Příliš krásný, než abychom ho trávili uvnitř. Pojedeme na Haven Hill a vyjedeme si na koni, jen co se pozdravíš s rodiči a převlékneš. Já mám své jezdecké oblečení s sebou.“

Sama s Galenem. Romantické místo. Přesně to teď nemůžu potřebovat, pomyslela si Maggie neradostně. „Ale já nemůžu,“ řekla, když pospíchala vedle něj. „Musím vybalovat. A nechtěla bych tě moc dlouho zdržovat.“

Galen zvedl obočí a zavrtěl hlavou. „Nemusíš přece vybalovat hned,“ řekl hlasem nepřipouštějícím diskusi.

„Ale já ještě nemám žádné vhodné oblečení,“ namítala Maggie nepřesvědčivě.

„To, co jsi měla minule, bylo docela dobré,“ řekl Galen. „A nezapomeň si brzy něco koupit.“

Maggie vzdychla. Měla by si vymyslet nějakou výmluvu, než dorazí do Spring Mountain. Rodiče jí nepomůžou. Ti by ji spíš poslali s Galenem na cestu kolem světa, kdyby věděli, že to něco mezi nimi povzbudí.

„A co v New Yorku?“ zeptal se Galen, když vyjeli. „Spojil se Silverton s tím advokátem?“

„Ano, ale nevím, jestli se už něco děje,“ odpověděla Maggie.

„Pravděpodobně o tom uslyšíš od Rogera,“ suše poznamenal Galen.

„Já, ano, taky si myslím,“ Maggie náhle pocítila úzkost. Zapomněla, že Galen ještě neví o jejím rozhodnutí neprovdat se za Rogera. Protože ji Bruče žádal, aby to zatím držela v tajnosti, předpokládala, že by to neměla říkat ani Galenovi. Ne že by to pro něj mělo nějaký význam, ale přece...

„Jak se vede Carrie?“ změnila téma hovoru.

„Špatně,“ řekl Galen a zachmuřil se. „Je znovu v nemocnici. Není téměř naděje, ale drží se statečně. Moc by tě chtěla ještě jednou vidět.“

„Ach, měli jsme jet z letiště rovnou tam,“ řekla Maggie. „Ubohý malý andílek. Zajdu za ní zítra.“

Galen se natáhl a pohladil ji po ruce. „Buď silná, Maggie, asi ji ztratíme.“

Maggie se na něj podívala a přikývla, její oči byly plné slz. „Rozumím,“ řekla. Věděla také, že Galen chápe, jak se cítí. Jako kdyby ztráceli vlastní dítě.

Po zbytek cesty se Maggie dařilo odvádět konverzaci od jejich problémů v New Yorku ke vzpomínkám na doby, kdy ona a Galen byli mladí. Když dorazili do domu jejich rodičů, Galen okamžitě oznámil, že bere Maggie na vyjížďku, a ona si uvědomila, že úplně zapomněla vymyslet si rozumnou výmluvu. A možná, pomyslela si, když se šla převléknout, že podvědomě ani nechtěla. Bude se muset víc hlídat.

Sheila Kendricková je uvítala s obvyklým nadšením, vyhubovala Galenovi, že není oholený, a pak je vyhnala na vyjížďku, sotva se Galen převlékl a oholil.

„Pojedeme zase na Bald Knob?“ zeptal se Galen, když už seděli na koních.

Vzpomínka na to krásné osamělé místo zachvátila její už tak napjaté nervy panikou. „Nemohli bychom jet někam jinam?“ zeptala se a ucítila, jak jí tváře hoří, když se na ni Galen pobaveně a chápavě usmál.

„Dobře,“ řekl. „Myslím, že znám jiné místo, které se ti bude líbit. Pojeď za mnou.“ Pobídl svého koně a Maggie brzy musela přinutit Val ke klusu, aby mu stačila.

Ať už jede kamkoli, hrozně pospíchá, aby tam už byl, pomyslela si Maggie. Snažila se co nejlépe držet v sedle svého koně, když letěli přes severní pastviny Haven Hill. „Kam vůbec jedeme?“

„Tam nahoru,“ odpověděl Galen a ukázal směrem k nebi. „Hvězdářský kopec. Tak jsem ho pojmenoval, když jsem byl malý. Otec a já jsme si vždycky vzali dalekohled a dívali se na hvězdy. Porazili jsme pár stromů a z klád jsme si udělali lavice na sezení. Dlouho jsem tam nahoře už nebyl, ale rozhled je tam dokonce lepší než z Bald Knob. Pojď.“ Udělal pohyb jako kapitán kavalerie velící do útoku a vyrazil.

Maggie se zhluboka nadechla a následovala ho. Znovu a znovu si připomínala, že musí být klidná, soustředěná, chladná. I kdyby ji to mělo zabít, což by, jak se obávala, mohlo. Všimla si, že Galen se choval také velmi vzrušeně. Panovačněji než obvykle. A velmi netrpělivě uháněl za svým cílem.

Když začali stoupat, museli jet na strmé cestě mnohem pomaleji. Jarní les byl nádherný, listy se rozvinuly do brilantové zeleně, trsy divokých květin pokrývaly svahy jako barevné koberce.

„Bude tu mnohem krásněji, až pokvetou rododendrony,“ poznamenal Galen.

„Ano, to bude,“ souhlasila Maggie, ale pochybovala, že by si vůbec všimla, i kdyby byli vjeli do květin přímo před jejíma očima. Tolik se snažila nepozorovat Galenova široká ramena, skrytá ve volné bílé košili, která mu společně s jeho těsnými černými jezdeckými

kalhotami a vysokými černými botami dodávala vzhled piráta. Velmi nebezpečného piráta.

Když dorazili na vrchol, Galen seskočil s koně a vzal Valinu uzdu. „Hop dolů,“ usmál se na Maggie. „Uvážu tyhle miláčky ke stromu. Můžeme se na chvíli posadit, nachytat pár slunečních paprsků a potěšit se rozhledem.“

Maggie seskočila a zůstala strnule stát uprostřed malého palouku, zatímco Galen uvažoval koně. Svému uvolnil sedlo, vzal vlněnou přikrývku a kulhal k Maggie. Deku rozložil na zem a pak vzal Maggie za ruku.

„Posaď se,“ řekl a přitáhl si ji vedle sebe. Pak ji objal jednou rukou, opřel si ji o rameno a položil svou tvář do jejích vlasů. „Není to tady lepší,“ zeptal se s hlubokým povzdechem, „než doma vybalovat?“

„Ach, ano,“ řekla Maggie a přála si, aby to neznělo tak zadýchaně. Držela se strnule, jako by mohla zabránit prudké touze svého těla jednoduše splynout s Galenem jako máslo na topince. Měla by se vytrhnout ještě teď, dokud je schopná. Ale je vůbec s to? Usilovně myslela na pohyb, ale nic se nedělo. Byla lapená, její vůle byla bezmocná.

Jako ve snu cítila, jak Galen otírá tvář o její vlasy, pak ji objal i druhou rukou a přitáhl si ji blíže. Cítila, jak se jeho rty dotkly její tváře. Zachvěla se a otočila se k němu. Zářivá jezera šedi se setkala s jejíma očima a přitahovala je svým kouzlem.

Jemné rty lákaly, aby okusila jejich sladkost. Její rty se rozevřely. Padala a padala a čekala na tu chvíli, kdy se ty rty dotknou jejích.

A ta chvíle nastala. Vydechla nad tím zázrakem. Její ruce se ovinuly kolem Galena, její prsty se přitiskly dychtivě na jeho ramena. Galenův jazyk pronikl do jejích úst, ruka vklouzla pod svetr. Slabý vášnivý vzdech se vydral Maggie z hrdla. V odpověď ji Galen položil na deku, svlékl jí svetr a odhodil ho stranou. Jeho rty znovu hledaly její, pak pomalu začaly cestovat dolů a zanechávaly za sebou ohnivou stopu. Zdálo se, jako by Maggiina citlivá pleť elektrizovala při každém dotyku. Chtěla ho, bože, jak ho chtěla.

Galen rozepjal knoflík jejích kalhot a stáhl zip. Maggie hluboce vzdychla.

„Ne!“ vykřikla. Uvolnila se z jeho objetí a posadila se, přitáhla si kolena a opřela o ně tvář a zavrtěla hlavou. „Já nemůžu!“ vzlykala a stále vrtěla hlavou.

„Maggie, co se stalo?“ zeptal se a v jeho hlase znělo trpké zklamání.

„Já nechci,“ vzdychala a zvedla k němu tvář zalitou slzami. Galen vypadal zmateně. „Já... já ne... já nevím, co chci,“ koktala. „Já ještě... nejsem připravená. Nejsem si jistá... Nezlob se.“ Obrátila se, vzala si svetr. Oblékla se horečnými prsty a vyskočila. „Neměla jsem sem jezdit,“ řekla. „Věděla jsem, co budeš chtít. Byl to omyl. Už to znovu neudělám.“

Galenova tvář potemněla. „Sakra, Maggie, ty to přece také chceš,“ zavrčel. „Co to je za směšnou hru. To ti není podobné.“

„Jsem tak zmatená,“ zavrtěla Maggie hlavou. „Nevím, co chci.“ Ach bože, jak jen mohla takhle lhát. Jak hrozné bylo vidět v Galenových očích bolest a zlobu. „Raději se vrátím domů,“ otočila se a utíkala ke své kobylce.

Jízda dolů a pak cesta domů z Haven Hill bylo hotové utrpení. Galen neřekl ani slovo, ústa měl nekompromisně sevřená. Kdykoli se na něj Maggie pokradmu podívala, mohla vidět chvějící se svaly v jeho tváři, jako kdyby, pomyslela si, se ji chystal rozdrtit a vyplivnout v malých kousíčkách. Odmítl pozvání, aby šel dál, a sotva Maggie nechal čas, aby mohla zavřít dveře vozu. Tak rychle odjel.

„Galen nejde dál?“ zeptala se paní Prestonová, která právě otevřela dveře.

„Ne, nemá čas,“ odpověděla Maggie a rychle kolem matky proběhla, aby si nevšimla slz v jejích očích. „Jdu vybalovat.“ Došla do svého pokoje, zavřela dveře a posadila se na postel. Sepjala ruce. Takhle to dál nepůjde. Nemůže pokračovat tímhle způsobem.

OSMÁ KAPITOLA

Dlouhá noc nepřinesla Maggie spánek, ale poskytla jí plno času na přemýšlení. Ať se její myšlenky ubíraly jakýmkoli směrem, nakonec vždycky skončily ve stejném bodě. Musí všechno probrat s Galenem, povědět mu o svých nedávných rozhodnutích a z toho vyjít. Už nesmí dál lhát. A dostanou-li se tak daleko, mohla by mu říct, že ona by sice dala přednost manželství, ale pokud s ní chce žít v jiném vztahu, souhlasí. Jedna věc jí byla křišťálově jasná. Nemůže bez něho žít.

Ráno si Maggie oblékla pestrobarevnou sukni a halenku, připnula cinkající náušnice a řetízek s maličkým vyřezávaným slonem uprostřed. Chtěla vypadat vesele a spokojeně, aby se líbila Carrie.

„Nejdříve jedu do nemocnice podívat se na Carrie Bryantovou,“ oznámila rodičům, „a pak zajdu za Galenem. Nevím, kdy se vrátím, tak pro všechno na světě nemějte starost. Á nevolejte Bruceovi!“

„Dohlédnu na to,“ řekl otec a významně se zadíval na svou ženu.

Cestou do nemocnice se Maggie zastavila v hračkářství. Pohled na všechny ty nádherné hračky ji rozesmutnil. Takovou spoustu věcí Carrie nikdy nedostane na hraní. Nakonec vybrala měkkého hnědého medvídka, který vypadal tak roztomile a mazlivě, že byla v pokušení koupit si jednoho i pro sebe.

Maggie našla Carrie ve velkém slunném pokoji ještě jednou malou holčičkou, která měla také rakovinu. Byli tam i John a Susan Bryantovi a Susan hrála se svou dcerou karty. Jakmile Carrie Maggie uviděla, její tvář se rozzářila.

„Věděla jsem, že se na mě přijdeš podívat,“ vyskočila a vrhla se jí do náručí.

„Ahoj, zlato,“ řekla Maggie, sevřela křehké tělíčko a polykala slzy. „Samozřejmě že jsem přišla. A přinesla jsem ti přítele na mazlení. Myslím, že potřebuje někoho jako jsi ty, aby ho měl rád.“ Vyndala z tašky medvídka a podala ho Carrie.

„Jéé, ten je,“ řekla Carrie a přitiskla si ho k tváři. „Děkuju, Maggie. Ten je měkký Galen mi kdysi přinesl králíčka, ale jeden z chlapců ho nechal venku a koza ho snědla.“ Carrie se nezkrotně chichotala a Maggie se také smála. Obdivovala dětskou schopnost zůstat ve veselé náladě. Vyrušil je příchod lékaře.

Maggie vstala a podala ruku muži, který se představil jako dr. Grant. Pozorovala ho, jak vytáhl Carriinu kartu a pár minut s holčičkou hovořil. Byl to plešatící muž středního věku a v jeho unavené vráscité tváři mohla vidět, že i když se s takovými případy jako Carrie setkává už dlouho, stále se ho hluboce dotýkají. Když odešel, vyšla za ním na chodbu.

„Mohl byste mi říci, jak to s Carrie vypadá? Jsem přítelkyně Galena Kendricka.“

Doktor zavrtěl hlavou. „Abych řekl pravdu, potřebovali bychom zázrak,“ řekl. Podíval se na Maggie zvědavě. „Neznám já vás?“

„Snad,“ odpověděla vyhybavě. „Udělalo se pro ni absolutně všechno, co se dalo? Nechci tím naznačit, že byste nechtěli, ale není někde něco dosažitelného, co by se dalo zkusit?“

Doktor Grant se usmál. „Vy jste ta manekýnka! Myslím, že vaše tvář leží doma na mém konferenčním stolku. Žena má předplacené všechny ty ženské magazíny.“

„To jsem já,“ Maggie si povzdechla. „Ale co Carrie...“

Doktor si mnul čelo. „Existuje jedna experimentální léčba na základě nových objevů v biotechnologii. Je to sice sázka do loterie, ale mají poměrně slušné výsledky. Problém je, že Carrie by musela jít do nemocnice v Pensylvánii, kde se experimenty provádějí. Když ji přijmou, většina nákladů je hrazena ze státního grantu, ale její rodiče by si nemohli dovolit jet s ní. A nechtějí požádat Galena o pomoc. Říkal, že by jim cestu rád zaplatil, ale...“ doktor pokrčil rameny. „Nemůžu je přinutit, aby to přijali.“

„Snad by dovolili, abych jim pomohla já,“ řekla Maggie. „Kdyby souhlasili, myslíte, že by Carrie v Pensylvánii přijali?“

„Myslím, že ano,“ dr. Grant se pousmál. „Znám velmi dobře muže, který to tam řídí. Je to můj syn.“

„Uvidím, co se dá dělat,“ řekla Maggie.

„Dejte mi hned vědět, když uspějete,“ řekl doktor vážně. „Nemáme moc času.“

„Dám,“ slíbila Maggie. Zamyšleně se kousala do rtu a vydala se směrem ke Carrieině pokoji. Jak by měla Bryantovy přemluvit, aby přijali její pomoc? Vždyť ji skoro neznají.

Náhle ji něco napadlo a usmála se. Vešla do pokoje a hrála ještě s Carrie nějakou hru. Pak pozvala Johna a Susan na oběd. Pověděla jim, že dr. Grant se zmínil o experimentální léčbě i o jejich odporu přijmout peníze od Galena. Pak vyrukovala se svým nápadem. „Mám nadaci,“ řekla, „platíme náklady rodičům, kteří potřebují finanční pomoc, aby mohli doprovázet své děti do léčebných center daleko od domova. Můžeme také zaplatit opatrování pro ostatní děti, pokud nemohou jít s vámi. Kdybyste chtěli, aby Carrie zkusila léčbu, byli bychom rádi, kdybychom vám mohli pomoci.“

Šťastný pohled, který si John a Susan Bryantovi mezi sebou vyměnili, by byl dostatečnou odměnou až do konce života, pomyslela si Maggie. Během hodiny domluvili s dr. Grantem podrobnosti Carrieina výletu.

Zakrátko se Maggie vrátila ke svému vozu a cítila se šťastná, že by mohla létat, ale trochu omámená. Jak se u všech všudy zakládá nadace? Potřebuje právníka. A hned si uvědomila, že o jednom by věděla.

Do Galenovy kanceláře dorazila krátce po jedné.

„Je mi to moc líto, slečno Prestonová,“ řekla jeho sekretářka, „ale právě jste se minuli. Celé odpoledne bude u soudu, bohužel.“

„To je smůla,“ zamračila se Maggie. „Vrátí se sem zpátky, až skončí?“

„Pochybuji. Chcete mu nechat vzkaz, aby vám zavolal, kdyby se vrátil?“

„Ne, zastihnu ho později,“ odpověděla Maggie. Vrátila se k vozu a cítila se hrozně opuštěná. Tak si přála dnes Galena vidět. A taky ho uvidí. Odpoledne zajede k jeho domu a počká na něj, i kdyby to mělo být celou noc. Zatím si může docela dobře nakoupit.

Bylo skoro pět, když Maggie přijela ke Galenovu domu. Jeho auto ještě před domem nebylo, a jakmile Maggie vystoupila, Betsy vyrazila přes trávník s mohutným štěkáním a za ní se valily malé černé chlupaté koule na nožičkách. Štěňata byla rozkošná, ale Maggie spíš přemýšlela, bude-li je Betsy zuřivě bránit před vetřelci.

„Pamatuješ se na mě?“ natáhla ruku přes plot k Betsy. „Ha!“ odpověděla Betsy a začala jí ruku olizovat a vrtět ocasem. Maggie, uklidněná, proklouzla brankou a pečlivě ji za sebou zavřela. Šla se posadit na verandu, štěňata se hnala za ní a kousala ji do kotníků. Maggie si je všechna zvedla do klína a mazlila se s nimi, zatímco Betsy ji spokojeně pozorovala.

Když bylo skoro šest a Galen se ještě nevrátil, začala se Maggie obávat, aby se nerozhodl zajít si někam na večeři. Přinesla s sebou nějaké potraviny v naději, že by mu mohla uvařit večeři. Vyšla po schůdkách a zkusila kliku. Zamčeno. Ani nepředpokládala, že by nechal otevřeno.

Náhle dostala nápad. V televizi přece otvírají dveře kreditní kartou. Ten zámek nevypadá moc nově a neviděla ani žádnou zástrčku. Rychle vytáhla z peněženky kreditní kartu. Jak se to dělá? Zasunout, maličko zapáčit a...

„No ne,“ smála se Maggie, když se dveře otevřely. „Můj zločinecký život začíná.“

Odnesla sáček s potravinami do Galenovy kuchyně, rozsvítila a začala ukládat choulostivé potraviny do ledničky. Právě skončila, když zaslechla před domem auto, následoval Galenův hlas zdravící Betsy a štěňata. Slyšela jeho kroky na schodech. Srdce jí začalo bušit a musela se přidržet stolu jako opory. Dveře se rozlétly a Galen hodil kufřík na zem, až se s třeskotem zastavil o zeď. S velkou ránou za sebou dveře zabouchl a opřel se o ně zády s pohledem sklopeným k zemi. Jeho tvář vyjadřovala zuřivý vztek.

Maggie polkla, srdce jako by jí sevřela ledová ruka. Galen si určitě všiml jejího vozu před domem a je úplně zsinálý vzteky. Pak Galen pomalu zvedl hlavu. Jeho výraz se změnil v šokující překvapení.

„Maggie! Proboha, kde se tady bereš?“

Maggie úlevou poklesla kolena. Nevěděl, že tady je. „Je to jediný způsob, jak umíš pozdravit?“ zeptala se.

Galen si zajel rukou do svých vždy rozcuchaných vlasů a zavrtěl hlavou. „Ne, ale –“ ukázal ke dveřím,

„myslel jsem, že jsem zamkl. Kdybych už začal zapomínat věci jako tohle –“

„Nezapomněl jsi,“ ujistila ho Maggie rychle. „Jsem vinna vniknutím pomocí kreditní karty. Potřebuješ lepší zámek.“

„Taky myslím.“ Galen pomalu kulhal ke stolu a klesl na židli. „Napil bych se,“ řekl, „co ty?“

„Aano, jistě,“ odpověděla Maggie. Docela takhle si setkání neplánovala, protože vycházela z předpokladu, že Galen se na ni bude zlobit. Zřejmě se dnes stalo něco, co zastínilo jeho zlost, aspoň prozatím. Dokonce ani jeho překvapení, že ji vidí, netrvalo dlouho. „Co si dáš a kde to je?“ zeptala se. „Zahraju si na číšníka.“

„Skříňka nad lednicí,“ odpověděl Galen. „Skotskou s ledem.“

Maggie namíchala Galenovi i sobě skotskou. „Díky,“ řekl a pokusil se o úsměv, když před něj postavila sklenici. Lokl si a díval se, jak si sedá na roh stolu vedle něho. „Dneska ti to moc sluší,“ řekl. „Byla ses podívat na Carrie?“

„Ano,“ kývla Maggie. „To je také vlastně jeden z důvodů, proč jsem tady. Potřebuju dobrého právníka.“ Galen tázavě zvedl obočí a Maggie mu vysvětlila, co udělala.

Když skončila, Galen zavrtěl hlavou. „Neustále mě překvapuješ, Maggie,“ řekl. „Po včerejšku jsem si nebyl jistý, co od tebe mám čekat.“

„Já vím,“ řekla Maggie, tváře jí hořely, uhnula před Galenovým pohledem. „To je druhý důvod, proč jsem tady. Ale co nadace. Bude obtížné ji založit? Potřebuji dát peníze Bryantovým co nejdříve.“

„Vyřídíme to tak rychle, jak to jen půjde,“ odpověděl Galen. „Nejsem expert na tuhle oblast, ale vím, na koho se obrátit. Mezitím můžeš přemýšlet, jaký přesně druh charitativního fondu chceš založit a kolik chceš vložit peněz. Budeš také potřebovat zaměstnance na administrativu. Pokud ovšem nemáš v plánu dělat to sama.“

Maggiiny oči se rozjasnily. „Proč ne, ano. Budu pravděpodobně potřebovat pomoc, ale chci to dělat. Až prodám svůj dům, budu mít pár miliónů a mohla bych také vložit své akcie. A můžu shánět další kapitál. Lze to odečítat z daní, ne? Jak se to dělá?“ Zarazila se, protože si náhle uvědomila, že Galen na ni upřeně hledí. „Co se stalo?“

„Skutečně pomýšlíš na to prodat svůj dům?“

„Nejen to,“ odpověděla Maggie a byla ráda, že rozhovor se ubírá směrem, který jí dával možnost prozradit Galenovi nedávná rozhodnutí. „Včera jsem ti lhala,“ řekla. „Nepochybuji už o ničem. Vůbec.“

Vyprávěla mu všechno, co se stalo, včetně Bruceovy prosby, aby zatím před Rogerem předstírala váhání. „To je moje jediná omluva pro to, že jsem ti lhala,“ řekla, „ale není nejlepší. Měla jsem ti to povědět. Nevím, co má Bruce v plánu, ale měl by si pospíšet, protože já chci, aby Roger zmizel z mého života a hotovo.“

„Chápu to,“ Galen se díval na sklenici ve své ruce a míchal v ní kostky ledu. „Přesto bych dal Bruceovi víc času. Vypadá to, že se skutečně snaží vyřešit svůj problém.“

Maggie vzdychla. „Dám. Takže to je všechno, co jsem ti přišla říct, ale také jsem přinesla steaky a šampiony, kdybys chtěl, udělala bych ti večeři. Vypadáš hrozně unaveně.“

„Taky jsem,“ odpověděl Galen. „Steak, to nezní špatně. Zatím bych si mohl dát ještě jednu skleničku a přečíst si noviny.“

Galen si naplnil sklenici do poloviny a odešel do obývacího pokoje a Maggie zanechal samotnou v kuchyni. S úsměvem si pomyslela, jaké by bylo být za něj vdaná. Než by ho rušila otázkami, raději propátrala kuchyň, až našla pánev a ostatní nádoby, které potřebovala. Za hodinku byla večeře na stole a mohla zavolat Galena, aby šel jíst.

„Velmi dobré,“ vrhl se okamžitě na steak. Jedl mlčky a tak hladově, že ho Maggie podezřívala, že ani neobědval. Podle jeho vyčerpaného pohledu pochybovala, jestli vůbec minulou noc spal. Téměř zapomněla, že ona ne.

„Vypadáš tak zničeně,“ řekla, když dojedl. „Jestli chceš, jenom uklidím v kuchyni a pojedu domů, abys mohl jít do postele.“

Galen obrátil šedé oči k Maggie a zkoumavě se na ni díval. „Maggie,“ řekl, „jsem unavený a jsem často zticha. Obzvláště když prohraju případ. Jestli tě nudím, rozhodně jeď domů.“

Maggie měla pocit, jako kdyby jí právě vychrstnul do obličeje sklenici ledové vody. „Galene,“ zašeptala, „omlouvám se. To bylo ode mě velmi bezohledné. Já tady povídám, zatímco ty máš takové starosti.“ Nejisté se na něj usmála. „Nikdy by mi nenapadlo, že někdy prohraješ případ.“

„Nikdy to neplánuju, ale stává se to,“ Galen se pokusil odpovědět s úsměvem.

„Chceš o tom mluvit?“ zeptala se plaše.

„Teď ne,“ zavrtěl Galen hlavou. „Ne, dokud se nepřestanu proklínat za všechno, co jsem udělal špatně.“ Vstal a protáhl se, pak si povzdechl. „Zrovna teď si asi dám horkou sprchu, lehnu si do postele a chvíli se budu dívat ve svém pokoji na něco slaboduchého v televizi. Můžeš jít se mnou, jestli chceš. Je tam nahoře pohodlné křeslo. Nebo chceš jet raději domů? Nebudu dnes večer moc dobrý společník.“

„Přijdu za tebou,“ řekla Maggie rychle, „jen co uklidím v kuchyni.“ Nakonec slova „v dobrém i zlém“ jsou součástí svatebního obřadu, a chce-li, aby Galen někdy o něčem takovém uvažoval, neměl by si myslet, že není schopná vyrovnat se s něčím tak jednoduchým jako je jeho únava a deprese. A kromě toho by ho mohla nějak rozveselit.

Maggie byla zvyklá uklízet, a tak jí nezabralo mnoho času umýt zbývající nádobí. Chystala se právě vystoupit po schodech, když na ni Galen zavolal.

„Byla bys tak hodná a přinesla mi sklenici vody a aspirin, Maggie? Aspirin je ve skříňce nad dřezem.“

„Hned jsem nahoře,“ odpověděla. Chudáček můj, asi ho strašně bolí hlava. Naplnila džbán vodou s ledem a nesla ho společně se sklenicí a lékem na podnosu nahoru.

Galen už ležel ve své velké staromódní posteli se čtyřmi sloupky. Lehkou přikrývku měl přitaženou přes nahou hrud'. Za zády měl několik polštářů, takže se mohl dívat na televizi, ale vypadal spíš, že kouká do prázdna.

Když Maggie spatřila Galena tak unaveného a zranitelného, zatoužila ho utěšovat, a pohled na jeho široká obnažená ramena a černé chloupky na jeho hrudi ji rozechvěl od hlavy až k patě. Měl vůbec něco na sobě? Klid, Maggie, varovala se, když nesla podnos k jeho posteli.

„Prosím, sire,“ řekla trochu zadýchaně. „Moc tě bolí hlava?“ Naplnila sklenici vodou a podala mu lahvičku s aspirinem.

„Díky,“ řekl Galen a přikývl v odpověď na její otázku. „Mám pocit, jako kdyby mi někdo bušil do hlavy.“ Nasypal si několik aspirinů do dlaně a spolkl všechny s jediným velkým douškem vody. „Tak,“ řekl, podal jí skleničku a zašklebil se bolestí, když si mnul zátylek. „Snad to pomůže.“

„Chudáčku,“ řekla Maggie soucitně. Odvážila se navrhnout: „Kdybys chtěl, mohla bych ti masírovat krk a ramena. Dělávala jsem

to, když měl Bruče křeče ze štípání dřeva a tak. Tvrdil, že mu to pomáhá.“

„Dobře,“ řekl Galen po chvíli, kdy se díval na televizní obrazovku. V reklamě tam početná skupina teenagerů divoce pobíhala sem tam, cenila zuby, předváděla dokonale opálená těla a dělala reklamu na nějaký nealkoholický nápoj. „Nenávidím ty reklamy,“ zavrčel, odhodil jeden z polštářů stranou a obrátil se na břicho, tvář odvrátil. „Unavuje mě se na to dívat.“

Maggie se pousmála. „Myslím, že už vím, proč o tobě tvoje sekretářka říká, že jsi bručoun,“ řekla a klekla si vedle něj na postel. „Teď ale odpočívej.“

Dotkla se Galenových zad těsně u krku a začala mu masírovat svaly. Byly pevné a tuhé jako ocel, ale jeho kůže byla teplá a hladká. Mohla se ho dotýkat, laskat ho, pevně tisknout ta mohutná ramena, vysílat řeky touhy probíhající jejím tělem. Chtěla by položit svou tvář na jeho záda a zlíbat je až k místečku, kde se mu tmavé vlasy na týle po koupeli maličko zatočily. Místo toho ale pomalu masírovala sem tam, pak nahoru a dolů, palce tlačila k jeho páteři. Nějakou dobu Galen vydával slastné zvuky, a Maggie přemýšlela, je-li to pouze úlevou od bolesti nebo zda také jako ona vnímá jiskření mezi nimi.

Postupně Maggie cítila, že napětí ve svalech povoluje. Galen už se neozýval a jeho dech byl klidný a pravidelný. Usnul. Maggie opatrně odtáhla ruce a toužebně si přála, aby jednou mohla tato ramena vídat vedle sebe každou noc. Vzala deku, aby ho přikryla, na chvíli se zarazila. Sklonila se k němu a něžně ho políbila na rameno. „Miluji tě, Galene,“ zašeptala a přikryla ho.

Maggie se snažila pohybovat pomalu, aby postel nevrzala. Nejdříve se chtěla posadit do velkého pohodlného křesla, ale rychle si to rozmyslela. Místo toho se opřela zády o polštáře, které Galen předtím odhodil, a hluboce si povzdechla při pohledu na jeho tmavou hlavu na polštáři vedle ní. Cítila teplo a klid, zavřela oči a za chvíli tvrdě spala. Probudila se prudce, když na stolku vedle ní zazvonil telefon.

„Haló?“ řekla, když se jí podařilo ho zvednout po prvním zazvonění. V aparátu cvaklo a ozval se normální tón. V té chvíli ucítila, jak na ni dopadla Galenova těžká ruka.

„Kdo to byl?“ otočil k ní hlavu a díval se nepřítomně ospalýma, jen částečně otevřenýma očima.

„Nevím, zavěsili,“ odpověděla. „Asi omyl.“

Galen otevřel oči víc. „Ty jsi ještě tady,“ řekl a odtáhl ruku. „Kolik je hodin?“ Zvedl se a zadíval na digitální hodiny u telefonu, pak se znovu podíval na Maggie. „Je skoro půlnoc. Neměl jsem v úmyslu spát celý večer.“

„Byl jsi strašně unavený,“ řekla Maggie a přemáhala náhlé nutkání natáhnout ruku a odhrnout mu z čela vlasy. Vypadal jako velký ospalý medvěd. „Co hlava?“

„Nebolí. Myslím, že tvá masáž mě dokonale zbavila bolesti.“ Začínal vypadat mnohem čileji a zvědavě se na Maggie podíval. „Máš v plánu zůstat celou noc?“

Maggie se náhle zatočila hlava, přestože vlastně ležela. Galenův zastřený hlas a stříbřité paprsky míhající se v jeho šedých očích jí

způsobovaly mrazení po celém těle. Natáhla se a něžně odhrnula tu neodolatelnou kadeř z jeho čela. „Chtěl bys, abych zůstala?“

Ďábelská jiskra se zableskla v Galenových očích, které už byly definitivně vzhůru. „Posaď se na minutku,“ poručil. Maggie poslechla a přemýšlela, co má za lubem. Znovu si pod sebe naskládal polštáře, pak ji objal jednou rukou a přitáhl si ji k rameni.

„Vyprávěj mi o své ložnici v New Yorku,“ požádal. „Často jsem se pokoušel představit si ji.“

„Tty?“ zakoktala Maggie. Ležela blízko Galena, v jeho objetí, na jeho posteli a mezi nimi byla pouze přikrývka. To ji úplně zmátlo, toužila deku odhodit, a současně se třásla jakýmsi nepochopitelným strachem, že ten okamžik zmizí dřív, než bude mít možnost říct mu další věci, které chtěla.

„No ano,“ odpověděl Galen, jemně se dotkl svými rty jejích a pak se odtáhl. „Přemýšlel jsem, jestli jsou stěny pozlacené a pokryté zrcadly, aby ses mohla prohlížet ze všech stran.“

„Proboha, ne!“ zvolala Maggie. „Copak si myslíš, že jsem nějaký Narcis? Je to velký vzdušný pokoj. Stropy jsou vysoké, protože to je stará budova. A architekt asi zrovna měl nějaké broskvové období, takže všechno je v odstínech broskvové.“

„To zní krásně,“ řekl Galen, jeho oči zkoumaly Maggiinu tvář, pak spočinuly na jejích rtech. Znovu ji políbil. „Jak velký je tvůj dům?“

„To je... no... podívejme se!“ Maggie byla sotva schopná přemýšlet, hlava se jí točila. Galen s ní hraje nějakou hru. Proč ho zajímá, jak velký je její dům? Co na tom záleží? „Já si nepamatuju,“ zamračila se. „Galene, chci s tebou mluvit o... o něčem.“

Galen si ji přitáhl blíže, objal ji i druhou paží a pak se rty u jejího čela řekl: „Ano? O čem?“

O čem? Ach, bože, co má říct? Maggie naklonila trochu hlavu, zvedla ruku, aby pohladila Galenovu tvář a přejela zvědavým prstem po jeho obočí. Pak sledovala můstek jeho nosu až na špičku, přeskočila prstem na rty a objela jejich kontury. Po celou tu dobu na sobě cítila Galenův upřený pohled.

„O... nás,“ řekla nakonec a zvedla k němu oči. „Chci vědět, co s námi bude. Nevadí mi, jak to je, pokud jsem s tebou, ale chci vědět, jak si stojím.“

Galen se usmál. „Maggie, pro mne žádná jiná neexistuje. Nikdy neexistovala a ani nebude. Jsem si úplně jistý, že vím, jak to s námi bude, ale chci ti dát trochu času, aby sis byla i ty jistá. Je to odpověď na tvoji otázku?“

Maggie přikývla, zalila ji vlna štěstí. Objala Galena kolem krku a přitiskla se k němu. Nebyla to sice úplně přesně odpověď, jakou chtěla slyšet, ale byla jí blízko. Ona si jistá byla, ale s ohledem na své včerejší chování nemohla Galenovi vyčítat, že je opatrnější.

„Maggie?“ zašeptal jí do ucha.

„Ano?“

„Udusíš mě.“ Galen se rozesmál, když ho Maggie rychle pustila a odtáhla se. „Chceš se svléknout a vlézt si ke mně pod deku?“

„Ano,“ usmála se Maggie nesměle.

„Pomůžu ti,“ řekl Galen.

O chvíli později si hluboce povzdechl, když jeho oči hltaly podívanou, která se mu naskytla. „Jsi nádherná,“ řekl. Pak jednou rukou odhrnul přikrývku a přehodil ji přes ni. Srovnal si polštáře, opřel se o loket a díval se na ni, jak si lehá na záda a otáčí hlavu, aby na něj viděla. „Budeš muset ležet jak myška, nebo víš, co se stane,“ řekl.

„Nemyslím, že pomůže, když budu klidně ležet,“ řekla Maggie. Cítila Galenovo teplé tělo přes krátkou vzdálenost mezi nimi, volalo ji naléhavě, že se hned rozechvěla touhou. Otočila se na bok a posunula se blíže, tak hypnotizovaná Galenovým pohledem, že se od něj nemohla odtrhnout. Znovu se dotkla jeho tváře, vrásek vybíhajících z koutků očí, drobné tmavé tečky v koutku úst.

Prudce vydechla, když si ji přitáhl blíž a ona zjistila, že nemá na sobě vůbec nic a že jeho vzrušení je tak velké jako její vlastní. Brzy pozná radost ze splnutí s ním. Ale on zpomalil své hledání, jeho oči zářily štěstím a smíchem, když ji lehounce polechtal a ona se zachichotala v odpověď. „Ne,“ řekla a on ji k sobě pevně přitiskl. Společně se převalovali na posteli, chvíli byl nahoře on, pak ona. Nakonec se Galen zastavil s Maggie přitisknutou pod sebou.

„Ach, Maggie, miláčku, jak po tobě toužím,“ řekl chraptivě.

„Já po tobě také,“ odpověděla a vzala jeho hlavu do dlaní. „Jsem tvá, Galene,“ zašeptala.

„Já vím,“ odpověděl. Velmi pomalu se obrátil na bok, stáleji držel v náruči. „Myslím, že bude lépe, když teď přestaneme,“ řekl a něžně jí odhrnul vlasy z rozpálené tváře a usmál se, když se na něj nechápavě podívala.

„Proč?“ zeptala se s bolestnou touhou. „Proč? Cožpak jsi sadista? Nebo se mi mstíš za včerejšek?“

„Ne, naopak za včerejšek se omlouvám. Neuvažoval jsem jasně, tolik jsem tě chtěl. Celou noc jsem nespál a přemýšlel o tom a uvědomil jsem si, že jsem se choval jako surovec. Chci, aby mezi námi bylo všechno dokonalé, Maggie. Jakmile se jednou staneme milenci, není už cesty zpátky.“ Podíval se na ni vážně. „Nelze se vrátit. Chápeš mě?“

„Ovšem že ano!“ řekla netrpělivě. „Ale co teď chybí? Proč myslíš, že bych se chtěla vracet?“

„Odpověz mi na něco,“ řekl a stále zasypával její tvář drobnými polibky. „Kdybych k tobě přišel řekněme před rokem a požádal tě, aby ses všeho vzdala a šla se mnou, udělala bys to?“

„Přestaň, Galene!“ odstrčila ho Maggie. „Teď není čas na hloupé otázky. Jak mám vědět, co bych udělala? Neudělal bys to. Nebyl bys to ty.“

„Ale myslel jsem na to, že to udělám,“ řekl Galen. „Kolikrát. Tak mi odpověz. Šla bys se mnou?“

Maggie na něj upřeně hleděla. Bože, kdyby jen věděla. Ale kdyby k ní býval přišel před rokem, co by mu mohla říct? Tehdy se cítila úplně jinak. Od té doby se naučila spoustu věcí. „Já opravdu nevím, Galene,“ řekla nakonec. „Snad jsem byla ještě hloupá. Já nevím.“

„Hloupá ne, Maggie,“ řekl Galen a vzal ji znovu do náruče. „Ty nikdy. Ale počkejme ještě, ano? Nevypadá to, že bychom se měli znovu odloučit, ledaže bys ty chtěla.“

„Dobře,“ souhlasila Maggie pevně, „ale není žádná naděje, že budu chtít. Projdeme vším tím zklamáním zbytečně.“

Galen se zašklebil. „Pojďme dělat něco konstruktivního. Co takhle slanina s vejci? Mám hlad jako vlk.“

„Uprostřed noci?“ podivila se Maggie Galenově schopnosti vzpamatovat se a myslet tak rychle na jídlo.

„Proč ne? Jsem velký muž a potřebuju pořádně jíst. Ten malý steak večer ani zdaleka nestačil. Neměl jsem žádný oběd.“ S těmi slovy se převrátil na posteli a vyskočil.

Maggie se posadila a pozorovala ho, jak se obléká. Jaké nádherné tělo, pomyslela si. Ta široká ramena, ploché břicho a úzké boky. Bylo jen málo zjevných důkazů o zranění, ledaže by si někdo všiml, že když stojí, kompenzuje nerovnost tím, že jedna noha se opírá o špičky prstů, zatímco druhá leží rovně na podlaze. Zřejmě tvrdě cvičil, aby mu svaly ve zraněné noze nedegenerovaly.

Galen se začal soukat do džín, pak se podíval na Maggie a pozdvihl hlavu. „Je to žádost, co vidím v tvých nádherných modrých očích?“

„Tomu věř,“ odpověděla mu a usmála se, když se na ni zašklebil a pokračoval v oblékání. „Myslím, že jsi ten nejsvůdnější muž na celém světě,“ dodala.

„A já myslím,“ řekl Galen, utáhl si pásek a ruce si dal v bok a znovu se usmál, „že umíš velmi dobře masírovat nejen moje ramena, ale i moje ego.“ Sklonil se a zvedl Maggiiny šaty ze země. „Na,“ hodil jí je. „Obleč se. Jdu napřed a dám se do vaření.“

Maggie se rychle oblékla, ale když dorazila do kuchyně, Galen už měl připravenou kávu a na pánvi se smažila slanina.

„Pro mě jenom kávu,“ řekla Maggie a šla k němu. „Jsem ještě najedená od večere.“

Galen ji objal. „Ale já mám v úmyslu tě trochu vykrmit,“ usmál se na ni. „Myslím, že pár kilo navíc ti nemůže uškodit.“

„Mluvíš jako moje maminka,“ povzdychla si Maggie. Přesto, jakmile se posadili ke stolu, začala ukusovat topinku s džemem a snědla i pár kousků slaniny. Stále povídali, o všem, co jim přišlo na mysl, nakonec Galen vyprávěl i o svém prohraném případě. Týkal se žádosti o svěření dětí do péče. Galen zastupoval otce, o němž byl přesvědčen, že je mnohem lepší rodič.

„Naneštěstí soud na to tak nenahlížel,“ řekl chmurně. „Je mi líto těch ubohých dětí.“

„Ty to pravděpodobně vydrží,“ řekla Maggie. „Děti jsou obdivuhodně odolné. Jen si vezmi malou Carrie.“

„Doufám, že máš pravdu,“ povzdechl si Galen.

Slunce právě vycházelo, když Maggie nakonec začala zívat.

„Měla by sis trochu zdřímnout, než pojedíš domů,“ radil jí Galen. „Musím teď jít na chvíli do kanceláře, ale vrátím se kolem poledne. Chtěl jsem také jet později do Spring Mountain. Mohli bychom jet společně.“

„Můžeš k nám na večeri,“ řekla Maggie. „Zavolám mamince.“

„To nezní špatně,“ souhlasil Galen.

Maggie šla k telefonu a vytočila číslo domů. Když o pár minut později zavěsila, mračila se a cítila se rozhodně nesvá. „To je divné,“ podívala se na Galena.

„Maminka se mě prý právě chystala volat. Říkala, že jí volal Bruče a chce, abych přišla v jednu do Balfour Chemicals. To by mě zajímalo, proč.“

Galen pokrčil rameny. „Zkouší neutralizovat můj vliv. Proč by sis na chvíli nelehla? Vzbudím tě, až bude čas jít.“

„Asi to udělám,“ souhlasila Maggie. „Vzbud' mě v poledne.“ Později si pomyslela, že kdyby byla věděla, co se stane, za nic na světě by tam nešla.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Bylo pár minut před jednou, když Maggie projela branou ve vysokém plotě z ostnatého drátu, který obklopoval Balfour Chemicals. Řekla své jméno vrátnému a ten ji nasměroval k hlavní administrativní budově.

„Nikdy bych sem nejela, kdyby Bruče nebyl můj bratr,“ mumlala si pro sebe, když zaparkovala a vystoupila z vozu. I vzduch tady byl cítit zlem a špinou. Díky bohu, že tu nebude dlouho. Pak pojedou domů do Spring Mountain, kde je vzduch čistý a bude tam na ni čekat Galen, který jel napřed. Vyjela výtahem do druhého patra a dlouhou chodbou se dostala k přijímací místnosti. Upravená sekretářka, sedící u stolu s počítačem, vzhledla a hned se usmála.

„Jste slečna Prestonová, že?“ Když Maggie přisvědčila, stiskla tlačítko interkomu: „Pane Prestone, vaše sestra je tady. Jděte hned dál,“ ukázala na dveře za sebou.

Bruče otevřel dveře dřív, než k nim Maggie došla. „Ahoj, sestřičko,“ řekl a letmo se na ni usmál. „Pojď dál.“ Vzal ji kolem ramen a dovedl k židli u masivního stolu z týkového dřeva. Pak se posadil proti ní, vzal do ruky pero a začal si s ním nepřítomně potukávat.

„Něco se děje?“ zeptala se Maggie. Bruče nevypadal vyděšeně, ale byl napjatý.

Podíval se jí do očí. „Máme problém,“ řekl.

„My?“

„Ano. Dnes ráno přiletěl Roger. Potřebuju ještě trochu času. Roger mi pěkně vyhrožoval, co udělá, jestli tě nepřinutím, abys přišla k rozumu. Takže jsem mu slíbil, že s tebou promluví a přiměju tě, aby sis to aspoň ještě rozmyslela.“ Bruče zvedl obočí a jeden koutek jeho úst nervózně cukl nahoru v pokusu o úsměv. „Tak tě žádám, abys řekla Rogerovi, že to uděláš, nebo “ zhluboka se nadechl, „ nebudeš mít bratra.“

„Počkej, Bruci,“ zamračila se Maggie. „Roger není žádný vrah.“

Bruče zavrtěl hlavou. „Maggie, ty si neuvědomuješ, v jakém je stavu. Pochybuju, že by to udělal sám, ale může si někoho najmout.“

Maggie si vzpomněla na Rogerův pohled, který na ni vrhl, když opouštěl její byt. V té chvíli vypadal, že by byl schopen zabít, ne z pomatené vášně, ale chladně a rozvážně. Celým tělem jí proběhlo mrazení. Sevřela konečky prstů, které jí náhle zledověly a zvlhly. Pořád ale nechápala, jak do toho zapadá Bruče. Na co potřebuje čas? Ať už to je jakkoli hrozné, musí to vědět. Pak teprve začne přemýšlet o tom, jestli udělá, o čí ji žádá. Zamyšleně si kousala rty a naklonila se k němu.

„Nezlob se, Bruci, ale nebudu o tom vůbec uvažovat, pokud mi neřekneš, co se děje a proč potřebuješ čas, abys vyřešil svůj problém. Provdám se za Galena. To je moje konečné rozhodnutí. Nelíbí se mi takové podvádění. Raději ti najmu osobního strážce nebo tě pošlu na nějaké bezpečné místo.“

Bruče na ni překvapeně zíral. Pak vstal, přešel potichu ke dveřím a zamkl. Když se otočil, smál se od ucha k uchu a napřáhl k ní ruce.

Maggie vstala jako omráčená a klesla do jeho rozevřené náruče. „Pořád tomu nerozumím!“ řekla.

„Ššš,“ zašeptal jí Bruče do ucha. „Mluv potichu. Bože, to je skvělá zpráva. Galen ti to navrhl včera v noci?“

„Ano, skoro,“ Maggie byla znovu vyvedená z konceptu. „Jak to víš?“

„Špehuju tě,“ řekl Bruče se širokým úsměvem. Dovedl ji zase k židli. „Posaď se a já ti řeknu tolik, kolik stačím za pár minut.“ Natáhl se a promluvil interkomem ke své sekretářce. „Žádné telefony, pro nikoho tu nejsem.“

Otočil se k Maggii, naklonil se dopředu a vzal ji za ruce. „Okay, tady je v kostce ten příběh. Je to ještě přísně tajné, měj to na paměti. Asi před rokem jsem odhalil v účetních knihách nějaké daňové podvody. Vypadalo to, že v nich mělo prsty jak představenstvo, tak Roger osobně. Řekl jsem to Galenovi. Poradil mi, jakou dokumentaci potřebujeme, abychom mohli oba případy otevřít. Dohodli jsme se, že budeme pracovat společně, a poněvadž hodně lidí vědělo, že jsme staří přátelé, využili jsme každé příležitosti, abychom dali najevo, že jsme se znepřátelili. Dřív než mě kdokoli mohl začít podezírat ze slídění, řekl jsem Rogerovi, že na něj něco mám, ale protože se s tebou ožení, zatajím to. V té době jsem myslel, že si ho chceš opravdu vzít, a nemínil jsem se plést do tvého rozhodování. I když Galen stále říkal, že bychom se měli pokusit nějak tě přivést k rozumu. Požádal jsem Rogera o pár dalších příjemností, jako je tohle místo, takže si mohl myslet, že jsem dost podlý na to, abych udělal něco tak nečestného. O Galenovi jsem se před ním párkrát vyjádřil neslušně a řekl jsem Rogerovi, že si myslím, že je v podstatě skvělý chlap a pro tebe dokonalý manžel. Zabrало to. Buď jak buď, měl jsem ho skutečně v hrsti, takže neměl moc šancí.

Zatím Galen a já s... několika dalšími lidmi jsme na tom pracovali, a když vyšly najevo další věci, dohodli jsme se s Galenem, že ti musíme zabránit, abys udělala takovou chybu a Rogera si vzala.“ Bruče se odmlčel a usmál se. „To až později jsem si uvědomil, že Galen se o tebe nezajímá jen proto, že jsi moje sestra... v každém případě jsme tě nesměli nechat opustit Rogera dřív, než vyšetřování bude kompletní a obžalovací porota ho obviní. Kdyby si myslel, že můžu vyrazit, co vím, a ty bys ho tu už déle nedržela, mohl by zmizet ze země. Má spoustu možností ukrýt se v Karibské oblasti. Takže Galen šel jedním směrem a já druhým. Naneštěstí Galen odvedl příliš dobrou práci a ty ses rozhodla trochu moc brzy.

Právě teď zvláštní obžalovací porota zkoumá důkazy a všechna práce by byla k ničemu, kdyby tu Roger nebyl až do konce. Nemyslím, že by něco tušil, ale má obavy. Zvlášť od té doby, co se přátelíš s Galenem. Zřejmě tě někdo viděl včera večer, jak si hraješ se štěňaty, a řekli, žeš tam byla do půlnoci...”

„Ten telefon!“ vykřikla Maggie. Na Bruceův tázavý pohled mu vyprávěla o tom, co podle ní byl jen omyl. „Dal mě Roger sledovat?“ Ta myšlenka jí způsobila mrazení po celém těle.

„Nedivil bych se,“ odpověděl Bruče. „Roger je žárlivý. To, že tě ztratil, byla pěkná rána pro jeho ego. Svým způsobem tě má opravdu rád.

Nemyslím, že bys byla v nebezpečí, jinak bych tě o to nikdy nežádal. Pokud mu dáš trochu naděje, snad nezmizí, i kdyby začal tušit, že jeho dny na vrcholku jsou sečtené. Tak co, pomůžeš nám?”

„Panebože,“ řekla Maggie, rozrušená tím, co právě slyšela. Bylo to jako zachytit v prostředku špionážní thriller a neznát začátek. Nejen že Bruče podvedl Rogera, ale i ona byla úplně hloupá, co se týče jeho a Galena. „Jsi dobrý herec,“ zašeptala.

Bruče se pousmál a zavrtěl hlavou. „Tak moc ne,“ řekl. „Moje žebrání, aby ses držela Rogera, nemohlo konkurovat Galenově působení na tebe. Teď je tedy řada na tobě. Můžeš to udělat?“

Maggie si těžce povzddechla. „Snad ano,“ odpověděla. „Nechám ho, aby si myslel, že si to rozmyslím, ale to je všechno.“ Pozdvihla významně obočí. „Jasně?“

„Jistě,“ řekl Bruče rychle. „Galenovi vadí, že vůbec máš s tím chlapem mluvit, ale bude souhlasit. Nemáme jinou možnost.“

„Ty mu to řekneš,“ řekla Maggie důrazně. „Vysvětlíš mu, že jsi mě vlastně donutil, abych to udělala.“

„Dobře,“ souhlasil Bruče. „Večer mu to povím. Jsi připravená setkat se s Rogerem?“

„Vůbec ne,“ odpověděla Maggie. „Pořád se mi to nelíbí. Jak je to obvinění pravděpodobné?“

„Maggie,“ Bruče se zahleděl do jejích očí s velkou vážností, „Roger Balfour a celá jeho říše se hroutí. Není to hezký příběh a dokonce i mně je toho člověka líto.“ Pohladil ji po ruce. „Jsem zatraceně rád, žeš prohlédla včas.“

„Já taky,“ otrásla se Maggie. „Taky je mi Rogera svým způsobem líto. Je tak ubohý, tak falešný ve srovnání s Galenem. To mi snad trochu usnadní předstírání. Kde je?“

„Čeká v zasedací místnosti, až tě, jak si myslí, umluvím. Jsi připravená? Můžeme jít?“

„Snad ano,“ řekla Maggie pomalu. „Na to stejně nebudu nikdy úplně připravená.“

„Chápu tě,“ řekl Bruče. „Díky, sestřičko. Jsi skvělá.“

Bruče vedl Maggie halou a otevřel dveře do luxusně zařízené zasedací místnosti. Roger seděl v čele stolu a zíral z okna. Když Maggie vešla, rychle se k ní otočil, vstal a pokoušel se ji uvítat úsměvem. Jeho rty se zvlínily, ale jeho oči zůstávaly ostražitě. „Ahoj, Maggie,“ pozdravil tiše.

„Ahoj, Rogere,“ odpověděla Maggie a také se pokusila usmát. „Je... je mi líto, že se trápíš.“ Podívala se na Bruče, který ji povzbudil úsměvem. „Bruče mě přesvědčil, že bych ti měla... ještě dát šanci. Nejsem připravená hned změnit své rozhodnutí, ale budu o tom znovu přemýšlet.“

Rogerova tvář se roztáhla do upřímného úsměvu. „To je báječné. To je víc, než v co jsem doufal. Bruci, ty jsi zázrak.“ Vyšel směrem k Maggie s rukama napřaženýma a ona ho nechala, aby ji sevřel a přitáhl si ji blíže. Objala ho a přitiskla svou tvář na jeho, ucítila důvěrně známou vůni jeho vody po holení a vzdychla si. Nešťastný příběh. A nejsmutnější ze všeho bylo, že Roger si opravdu myslel, že ji miluje, ovšem svým vlastním tichým a sobeckým způsobem.

„Nechám vás o samotě,“ řekl Bruce a Maggie slyšela, jak odchází a zavírá za sebou dveře.

„Neposadíme se a nepopovídáme si na chvilku?“ navrhla Rogerovi. „Později musím jet domů, ale teď ještě nepospíchám.“

Maggie si všimla, že Roger se skutečně snaží reagovat na její výčitky. Vyprávěl jí do detailů o své obchodní cestě do Holandska. Co by se asi stalo, pomyslela si smutně, kdyby se jí takhle svěřoval v minulosti? Když nakonec řekla, že už musí jít, nejdřív vypadal rozzlobeně, ale pak se rozzářil.

„Pojeď s tebou,“ řekl. „Myslím, že bych se mohl pokusit udělat lepší dojem na tvé rodiče. Mám vůz a letadlo mě později může vyzvednout v Beckley.“

„Já... nemyslím, že by to byl dobrý nápad,“ řekla Maggie. Dobrý bože, jestli zjistí, že tam je Galen, spustí to rozbušku celé věci a její pokus zmást ho by byl k ničemu. Nehledě na to, co by si asi pomyslel Galen, kdyby se objevila s Rogerem v patách dřív, než bude mít Bruce příležitost s ním promluvit! „Maminka nemá ráda návštěvy, když předtím nemůže uklidit,“ dodala nepřesvědčivě.

Roger přimhouřil oči. „Nemáš v úmyslu strávit zase večer s Kendrickem, že ne?“ zeptal se ledovým hlasem.

„Ach ne,“ rychle řekla Maggie.

„To je dobře. Neraď bych si myslel, že jsi mě natahovala jenom kvůli prosbám svého bratra, a zatím si ty a Kendrick někde užíváte. Tak proč tvé matce nezavoláš a neupozorníš ji, že přijedu s tebou? Bude mít dost času, aby utřela prach, než se tam dostaneme.“

„Tak dobře,“ souhlasila Maggie. Mohla by se zastavit u Bruce a kanceláři a hned mu říct, aby varoval Galena.

Roger šel do Bruceovy kanceláře za ní. „Rogere, chci mluvit s Bruce o samotě,“ zamračila se na něj Maggie.

„A já chci slyšet, jak telefonuješ,“ podíval se na ni Roger nedůvěřivě.

„Tak to tedy ne!“ Maggie byla pořád tak rozzlobená a znechucená situací, do které se dostala, že se stěží ovládala. Vzala Rogera za ramena a postrčila ho směrem ke dveřím. „Jestli mi nedůvěřuješ ani v tomhle, zapomeň na všechno, co jsem řekla.“

„Dobře, dobře, Maggie,“ usmál se Roger. „Vždycky jsem měl rád tvůj irský temperament.“

Jakmile zavřela dveře, Maggie se sklonila a pošeptala Bruceovi do ucha, co se stalo. Přikývl.

„Neboj se, vezmu si to na starost,“ odpověděl tiše. „Je lepší držet Galena stranou a nedávat Rogerovi příležitost, aby si myslel, že se o něj zajímáš. Bůh ví, co by mohl udělat, kdyby se dověděl pravdu o vás dvou.“

„Díky,“ řekla Maggie zachmuřeně. „Nic se tady nedaří.“

Vrátila se k Rogerovi, který stál za dveřmi. „Neslyšel jsem tě telefonovat,“ řekl podezřívavě.

„Bylo obsazeno a mně se nechce čekat,“ odpověděla Maggie, aniž hnula brvou. „Maminka občas telefonuje hodiny. Tak se bude muset vyrovnat s následky.“ Jak je snadné, pomyslela si trpce, stát se obrátním lhářem. Ano, je to pro dobrou věc.

Maggie vyrazila se svým vozem první a jela co nejpomaleji, jako by tím mohla poskytnout Galenovi čas, aby dostal zprávu od Bruce. Po celou dobu se snažila vyrovnat s faktem, že Bruce s Galenem pracovali společně a ona nic nepostřehla. Nebo ano? Nemělo jí být podezřelé, že oba začali tak očerňovat Rogerovu povahu? A co přehnaná zuřivost jejich sporu? Ne, povzdechla si, byli tak obratní, že skutečně věřila, že si jdou navzájem po krku. Bruce odváděl zvlášť dobrý výkon, jelikož musel předstírat, že je přesně na opačné straně, než byly jeho skutečné názory. Maggie pouze doufala, že to dokáže také tak dobře a že to nebude muset dělat dlouho.

Když vjížděli do Spring Mountain, podívala se Maggie na hodinky. Cesta trvala dobré dvě hodiny. Spousta času, aby mohl Bruce promluvit s Galenem. Přesto, když zahýbala do slepé uličky, srdce se jí divoce rozbušilo. A když zahlédla Galenův vůz stojící na cestě před domem, zalila ji vlna strachu a zuby jí začaly jektat. Nezastihl Bruce Galena, nebo tady Galen zůstal z nějaké zvrácené touhy po konfrontaci s Rogerem Balfourem? To nedávalo smysl. Vždyť bylo tolik v sázce. A jestliže nedostal zprávu od Bruce, jak jen by ho mohla odvést stranou a říct mu, proč je Roger s ní? A co má, proboha, udělat, aby zabránila nějaké hrozné scéně, až Roger zjistí, že je Galen tady?

Maggie vystoupila ze svého vozu a šla rychle k Rogerovi, který vystupoval z najatého mercedesu.

„Rogere,“ pevně mu sevřela ruku a upřeně se na něj podívala, „musím ti něco vysvětlit.“ Ukázala směrem ke Galenově vozu. „To je auto Galena Kendricka. Vím, že ho nenávidíš, ale je to dobrý přítel mých rodičů. Často je navštěvuje. Považují ho za svého druhého syna. Tak se raději snaž být k němu milý, jestli chceš získat přízeň matky a otce. Jasně?“ Zatímco hovořila, mohla vidět, jak Rogerův výraz přechází od zuřivého vzteku až k téměř bezvýraznému pohledu. Bylo mu to jasné.

„Ano, dobře,“ řekl napjatě, „ale doufám, že tady nezůstane. Nevím, jak dlouho dokážu být k němu milý.“

„Pochybuj, že by zůstal,“ suše odpověděla Maggie. Bude-li si Galen myslet, že opravdu změnila názor, mohl by odejít okamžitě. A jestli k tomu dojde, může Maggie už jen doufat, že Bruce Galena později přece jen zastihne a vysvětlí mu, co se stalo.

Zavěsila se do Rogera spíše jako do opory než kvůli něčemu jinému, dovedla ho ke dveřím a zazvonila. „Usmívej se,“ poručila mu.

Dveře se otevřely, Roger se na ni podíval a okamžitě se usmál.

„A... dobrý den,“ řekla paní Prestonová a překvapeně zvedla obočí. „Já, totiž, my “

„Já vím, mami.“ Maggie rychle políbila maminku na tvář. „Roger se najednou objevil v Balfour Chemicals, když jsem se zastavila u Bruce, a chtěl vás pozdravit, než zase odjede do New Yorku.“

„Je nádherný den pro cestu do hor,“ řekl Roger vlídně a šel za Maggie do obývacího pokoje.

Scénu, která se naskytla jejím očím, Maggie důvěrně znala. Její otec seděl ve svém oblíbeném křesle a Galen se pohodlně rozvaloval v křesle vedle něj. V momentě, kdy zahlédl Rogera, Maggie pochopila, že s ním Bruce nemluvil.

Jeho výraz se v mžiku z příjemného změnil na ledový. V jeho pohledu se zrcadlil zuřivý vztek a srdceryvná výčitka, že ho zradila.

„Co ten tady k čertu dělá?“ zeptal se, rychle vyskočil a nepřestával ji upřeně pozorovat.

„No, když jsem šla k Bruceovi...“ koktala Maggie. Zarazila se a zaplavila ji vlna strachu, když zahlédla ztuhlou sklíčenost v Galenových očích. Sevřela Rogerovu paži a snažila se zoufale nadechnout a udržet své tělo v chodu.

„Maggie a já jsme si trochu promluvili,“ vložil se do toho Roger uhlazeně. „Usoudila, že možná nejsem přece jen tak špatný. Bylo by pro tebe lépe, kdybys s ní mluvil jiným tónem. Myslím, žeš ji rozrušil.“ Objal Maggie kolem ramen ochrannou rukou.

„Tak já jsem rozrušil ji?“ řekl Galen kousavě. Jeho úzké oči přejely z Maggiiny vyděšené tváře na Rogerovu rozvážně klidnou, pak se krátce, suše zasmál. „Vy dva jste kouzelný pár.“ Znovu si je prohlédl, pak jeho oči spočinuly na Maggie, teď to byly dva ledové neproniknutelné šedivé body. „Oba mistři v podvádění.“

Otočil se a vzal si svůj kufřík. „Myslím, že raději půjdu. Jsem si jistý, že má společnost tu není vítaná.“ Pokývl Maggie a Rogerovi. „Příjemný večer,“ z jeho hlasu odkapával sarkasmus. Krátce se rozloučil s Maggiinými rodiči a pak vyšel ze dveří, aniž by se ohlédl.

Maggie stála jako zkamenělá. Zoufale se snažila, aby nepropukla v pláč a zahнала tu hroznou úzkost, která ji svírala. Bylo zřejmé, že Galen uvěřil tomu nejhoršímu, ale v jeho zájmu se musela chovat tak normálně, jak jen to půjde. Cítila Rogerův pohled a pomalu se k němu otočila.

„Omlouvám se za Galena,“ řekla napjatě. „Je tak pohlčený svými soudními spory, že není moc tolerantní.“

Roger na ni zamyšleně pohlédl. „Chápu,“ řekl. „To tě staví do velmi obtížné pozice. Omlouvám se.“ Slzy vyhrkly Maggie do očí. V té chvíli cítila k Rogerovi silnější náklonnost než kdy předtím, a také hlubší lítost, když si uvědomila, jaký osud ho čeká. Kdyby jen věděl, jak obtížná je její pozice. Naklonila se a políbila ho na tvář. „To je od tebe milé, Rogere,“ řekla chraptivě. „Jdu pomoci mamince s večerí. Nepopovídáte si s otcem?“

Maggie prchla do kuchyně, kde na ni okamžitě matka zasyčela: „Margareto, co tě to napadlo přivést sem dnes toho člověka?“

„Pst,“ varovala ji Maggie. „Nenechám tě urážet Rogera. Je to stále můj přítel.“ Dala ústa těsně k matčinu uchu a zašeptala: „Telefonovala jsi odpoledne?“

Paní Prestonová se zamračila. „Ne, telefon nefunguje. Nějaký hlupák přesekl hlavní vedení do Spring Mountain. Opraví to nejdřív zítra ráno. Proč?“

„Na tom nezáleží,“ Maggie pokleslo srdce. Nejen že Galen nedostal Bruceovu zprávu, ale ani ona ho nebude moci zastihnout a říct mu pravdu, až Roger odjede. Samozřejmě, mohla by zajet do sousedního města a pokusit se zavolat, nebo jet k němu do Charlestonu. To by bylo lepší než čekat a doufat, že Bruceovi se nakonec podaří Galena dostihnout.

Tyto plány se zhroutily dřív, než skončila večeře. Roger byl tak příjemný a okouzlující, jak ho Maggie nikdy neviděla.

Udělal opravdový pokrok ve vztahu s jejím otcem a dokonce i matka se na něj jednou dvakrát chabě pousmála, když skládal poklony jejímu kuchařskému umění. Když si náhle uvědomil, že zapomněl zavolat do Charlestonu na letiště a říct pilotovi, aby letěl do Beckley a tam na něj počkal, a když pak zjistil, že telefon nefunguje, paní Prestonová ho pozvala, aby u nich přespal.

Roger se doslova rozzářil. „Děkuji vám,“ řekl. „Jsem velmi rád.“ Usmál se na Maggie. „Osud je někdy velmi laskavý, že?“

„Ano, také si myslím,“ řekla Maggie. Srdce ji bolelo pro Rogera, pro Galena i pro ni samu. Mistr v podvádění, nazval ji Galen. Lhala dobře, ale jak to nenáviděla. Jedinou malou útěchou, které se mohla držet, byla skutečnost, že Roger uplatňoval toto umění mnohem déle než ona a vůbec to netrápilo jeho svědomí.

Ráno Roger vypadal tak zneklidněný z odjezdu, že Maggie musela zdvojnásobit své úsilí, aby ho přesvědčila, že nemá v plánu za jeho zády se zaplést s Galenem.

„Nejsem takovým věcem přístupná, a ty to dobře víš!“ řekla mu stroze. „Uvidíme se v New Yorku příští týden. Cestou se zastavím ve Philadelphii navštívit dceru svých dávných přátel, která prodělává jako poslední šanci experimentální léčbu leukémie. Jestli se chceš o něco zajímat, tak můžeš o tohle. Doktor mi řekl, že by potřebovala zázrak.“

Roger si povzdechl. „Myslím, že bych měl děkovat bohu, ne? Mám víc štěstí, než si zasloužím.“ Držel Maggie u sebe a díval se do jejích očí. „Cokoli se stane, Maggie,“ řekl tiše, „pamatuj si, že tě miluji.“ Maggie ho objala a přitiskla svou tvář na jeho. Ví, že se má stát něco hrozného, nebo to nějak tuší, pomyslela si. Snad ví, že ona nikdy skutečně nezmění své rozhodnutí a nevezme si ho. „Šťastnou cestu, Rogere,“ řekla tiše. „Brzy se uvidíme.“

Jakmile Roger odjel, pospíchala Maggie do kuchyně, aby zavolala Galenovi. Její matka stála u dřezu a předstírala, že přerovnává v sušičce nádobí nějaké sklenice.

„Mami, prosím tě, nemohla bys mě nechat samotnou, abych si vyřídila pár telefonů?“ požádala Maggie. „První věc, kterou tenhle dům potřebuje, je dát do každého pokoje telefon, aby měl člověk soukromí.“ Maminka odešla a brumlala si něco o lidech, kteří se zabývají takovými záležitostmi, že nechtějí, aby o nic slyšeli ostatní. Maggie hned vytočila číslo Galenovy kanceláře.

„Pan Kendrick odejel z města až do konce týdne,“ řekla jí sekretářka úsečným tónem. „Zmínil se, že ohledně vaší nadace se máte spojit s jiným právníkem, Walterem Prattem. Pan Kendrick mu poslal nějaké dokumenty.“

„Kam pan Kendrick jel?“ zeptala se Maggie.

„Přesně nevím,“ odpověděla sekretářka. „Říkal, že jede na ryby ke svému příteli ve Florida Keys. Ještě něco?“

„Ne, myslím, že ne,“ řekla Maggie. K čertu! To vypadalo, jakoby Bruce s Galenem nemluvil. Skutečně odjel z města, nebo s ní jen nechtěl mluvit? Měla by se zeptat Bruce, než se začne znepokojoval.

Když se ozvala Bruceova sekretářka, Maggie si náhle uvědomila, že není nejlepší nápad zmiňovat se o Galenovi.

Co kdyby někdo poslouchal! Jakmile se ozval Bruče, řekla: „Ahoj, Bruci. Podařilo se ti vůbec domluvit to setkání, jak jsme o tom včera mluvili?“

„Je mi líto, ale ne, Maggie,“ odpověděl. „Zkoušel jsem to několikrát včera v noci, ale nebyl doma. Nedělal bych si s tím starosti, opravdu. Je dost chytrý, aby mu došlo, co se stalo.“

„Nic tomu nenasvědčovalo,“ řekla trpce Maggie.

Chvilí bylo ticho, pak Bruče vzdychl. „Jediné, co ti můžu poradit, je, aby sis s tím nedělala starosti.“

„Nedělej si starosti! Kdybys tady byl...“ Maggie se dusila a vzlyky jí uvázly v hrdle.

„Nech toho, Maggie,“ řekl Bruče ostře. „Kdy se vracíš do New Yorku?“

„Od... od zítřka za týden. Proč?“ odpověděla Maggie a zamračila se na telefon. Bruče rozhodně není moc soucitný.

„Myslím, že bys měla jet nejpozději tento pátek. Roger by se mohl cítit mnohem lépe. Proč mu nezavoláš a neřekneš mu, že bys byla ráda, kdyby pro tebe poslal letadlo?“

Maggie si netrpělivě setřela slzy s tváří. To tak ještě! Trávit ještě víc času podváděním Rogera. Už se chystala říct, že ji to ani nenapadne, když jí přišlo na mysl, že by Bruče mohl mít pro svou žádost nějaký zvláštní důvod. Mluvil velmi vážně.

„Proč v pátek?“ zeptala se.

„Mohl bych jet s tebou,“ odpověděl Bruče. „Potřebuju už změnu a strávit pár dní ve velkém městě by nebylo špatné.“

„Tak dobře,“ slíbila Maggie s povzdechem. „Zkusím to zařídit a zavolám ti.“

„Ale sestřičko, nebuď tak otrávená vidinou mé společnosti,“ škádlil ji Bruče. „Jiné dívky říkají, že je se mnou legrace.“

„Ha, ha,“ odpověděla Maggie. Chudák Galen je někde na rybářské lodi, možná tahá jednu rybu za druhou a představuje si, že každá, kterou popraví, je ona. Muži a jejich hry. Občas je nenáviděla. Jediné, co si přála, bylo, aby celý tenhle obrovský podvod už skončil a ona se mohla stočit do klubíčka v Galenově náruči a říct mu, že ho miluje. A nikdy, vůbec nikdy už nespátřit takový bolestný pohled v jeho nádherných očích.

DESÁTÁ KAPITOLA

Příští den Maggie navštívila právního zástupce Waltera Pratta a zařídila, aby Bryantovi dostali peníze. Pak začala uvažovat, jestli není na Galenově rybářském výletu něco podezřelého. Když přemýšlela o založení nadace, uvědomila si, že nemůže svůj dům prodat, dokud zvláštní obžalovací porota nedokončí svou práci a ona už nebude muset pokračovat ve své bolestné přetvářce. Galen je nepochybně nějak zaangažován do prezentování usvědčujících materiálů proti Rogerovi a jeho kumpánům před porotou. To by docela dobře mohlo být místo, kde je, a také důvod pro jeho náhlé zmizení. Neměla tušení, kde může porota zasedat, ale trochu ji uklidnilo pomyšlení, že Galen neodjel, aby si rozebíral její falešnost. Pomyslela si, že Bruče musí určitě být také vyslechnut. Ovšem je možné, že byl, ale v jinou dobu. Ti dva byli dost chytří, aby všechno naaranžovali tak, že nepodnikli podezřelý výlet z města najednou.

Když jela s Brucem v pátek ráno na letiště, zeptala se ho přímo, zda je Galen skutečně v Keys.

„Jsi pořád bystřejší,“ zazubil se Bruče.

„Budeš také vypovídat před porotou?“ ptala se dál Maggie.

„Už jsem vypovídal,“ řekl Bruče. „Už? Kdy? Kde?“

Bruče zavrtěl hlavou. „To ti nesmím povědět. Jediné, co můžu prozradit, je, že když federální vláda chce, aby něco bylo utajené, tak skutečně vědí, jak to udělat. Neuvidíš Galena, dokud to všechno neskončí, ale kdyby se někdo vyptával, zjistí, že odjel na ryby do Keys.“

Maggie si povzdechla. „Slyšela jsem, že takové vyšetřování trvá měsíce. To nevydržím.“

„To není tenhle případ,“ řekl Bruče rychle. „Všechny materiály a svědectví jsou už shromážděné. Máme všechny body obžaloby. Jediné, co musí porota udělat, je posoudit jeden bod po druhém, a to by nemělo dlouho trvat. Federální žalobce, s kterým Galen spolupracoval, říká, že nemůže najít žádné díry, a pochybuji, že porota by něco našla. Galen je brilantní.“ Bruče se naklonil a pohladil Maggie po ruce. „A teď je tvůj.“

„Doufám, že pořád ještě je,“ řekla Maggie smutně. „Bojím se, že pokud pochopil, co se stalo, může si myslet, že jsem to přehnala s tím, jak jsem se k Rogerovi chovala mile.“

„Ale ne,“ řekl Bruče. „Zná tě. Určitě to pochopí.“

Maggie vyhrkly slzy. „Snad máš pravdu. Ale to, co mám dělat, se mi nelíbí o nic víc.“

„Nečekám, že se ti to bude líbit,“ řekl Bruče. Pohladil znovu Maggie po ruce. „No tak, usměj se. Za chvíli jsme ve Philadelphii, musíš vypadat šťastně pro Carrie, nezapomeň.“

„Jen se neboj, to zvládnou,“ slíbila Maggie. „Nemohu ji zklamat.“

Ale když Maggie a Bruče vešli na jednotku intenzivní péče, kde Carrie ležela, Maggie jen s obtížemi plnila svůj slib, že bude veselá. Vypadalo to tam, jako na místě kam lidé vejdou, ale jen stěží odejdou. „Jak jí dnes je?“ zeptala se ošetřovatelky, která se s nimi potkala ve vchodu do Carriina pokoje. Srdce jí pokleslo, když ošetřovatelka sevřela rty a pohlédla na kartu, kterou držela v ruce.

„Myslím,“ řekla opatrně, „že zjišťuji jisté pozitivní příznaky. Oznámím to dr. Grantovi.“

„To je skvělé!“ řekla Maggie. Teď už se mohla smát. Vešla do pokoje, kde Bryantovi dohlíželi na svou malou holčičku. Oba je objala, dřív než se otočila k Carrie. Když ji uviděla, jak tam leží, tak bledoučká a malá ve spleti hadiček a monitorů, úsměv jí téměř pohasl, ale zářivá jasnost Carriina úsměvu ji opět posílila.

„Vedeš si skvěle, drahoušku,“ řekla jí a sevřela její drobnou ledovou ruku ve své.

„Dneska je mi už líp,“ řekla Carrie. „Vím, že vypadám strašně, ale opravdu mi je líp.“

„To je ta nejlepší zpráva, jakou jsem kdy slyšela,“ řekla Maggie. „Vím, že Galen by byl také moc šťastný.“

Dneska jsem ho nemohla přivést s sebou, ale vzala jsem svého bratra Bruče.“ Kývla na Bruče, který stál ve dveřích. „Pojď a seznam se s Carrie.“

Maggie a Bruče měli povoleno zůstat jen pár minut. Později jim dr. Grant junior řekl, že se skutečně u Carrie projevují první známky zlepšení, ale je ještě příliš brzy mluvit o konečných výsledcích.

„Budu volat každý den, pokud vám to nevadí,“ řekla Maggie.

„Volejte tak často, jak chcete,“ odpověděl dr. Grant. „Pro Carrie i pro nás ostatní to hodně znamená.“

Během krátkého letu do New Yorku Maggie mlčela a přemýšlela o podivné řadě událostí, která ji dovedla až k tomuto okamžiku jejího života. Vždyť pouze před pár měsíci byla ještě na naprosto odlišné koleji. Vypadalo to téměř neskutečně, hra ve hře, která by mohla skončit a pak by zase pokračoval její druhý život. Roger je čekal na

letišti, pozdravil se s Maggie něžným políbením a hned se vyptával na dívku, kterou byla navštívit.

„To jsem moc rád,“ řekl, když mu Maggie pověděla, že se nyní objevil záblesk naděje. Ráda by věděla, co by si asi myslel, kdyby znal celý příběh.

K Maggiinu překvapení byl Silverton zpátky na svém obvyklém místě. Hrozba soudního sporu zřejmě změnila Rogerův názor, pomyslela si. Ráda by věděla, co si asi Roger myslí o jejím vlivu v této krizi. Není divu, že měla pocit, jako by žila ve snu! Pokoušela se vést dva odlišné životy. Kdyby jen to mohlo skončit a ona zase uviděla Galena. Nepřála si nic jiného než život s ním.

Na jedné straně prožívala Maggie s Rogerem docela příjemné chvíle, večere, tanec na důvěrně známých místech, kde vkusnou eleganci nikdy nerušily události venku. Avšak když Bruče v úterý odjížděl a stále ji ujišťoval, že se nemusí ničeho bát, co se týče Galena, chtělo se jí plakat zklamáním a nejistotou. Jak to může vědět? Neviděl Galenův výraz, když se tenkrát Maggie objevila zavěšená do Rogera.

Minula středa, pak čtvrtek. V pátek měl Roger Maggie vyzvednout ve čtyři a měli jet do Connecticutu na návštěvu k jeho přátelům. Maggie se toho víkendu děsila, ale zabalila si malý kufr a v domluvenou dobu byla připravená. Když Roger nedorazil do půl páté, začala být rozmrzelá. Obvykle zavolal, když věděl, že se zdrží. V pět byla dopálená. Zapnula televizi, zvolila zpravodajský program a svezla se na pohovku, aby se dívala. Náhodou právě ukazovali reklamu s poskakujícími opálenými teenagery, kterou Galen tak nesnášel.

„Mně se taky nelíbí,“ zabručela si Maggie. Jakým právem jsou tihle spratci šťastní, když ona je tak zoufalá?

Reklama skončila a objevila se žena se zářivým úsměvem. „Dobrý večer,“ řekla. „Hlavní událostí tohoto pátečního večera je omračující zpráva ze světa vysoké společnosti. Dnes odpoledne zvláštní federální obžalovací porota v New Yorku vyhlásila dvaadvacetibodové obvinění proti Rogeru Balfourovi z Balfour Chemicals. Zde je vidět, jak ho odvádějí federální vykonavatelé. Ostatní představitelé gigantické obchodní společnosti byli také obviněni...“

Maggie se téměř zastavilo srdce. Tam na obrazovce viděla Rogera, spoutaného, mezi dvěma úředníky, jak ho odvádějí z budovy, kde byla jeho kancelář. Díval se přímo do kamery, jeho výraz byl omámený, jako kdyby náhle zjistil, že je v nereálném světě. Slzy vyhrkly Maggie z očí a stékaly tiše dolů po tvářích. To byl konec. S úlevou sklonila hlavu a zavřela oči. Teď jen kdyby mohla najít Galena, kdyby jen ji pochopil...

Zazvonil zvonek u dveří a Maggie vzhlédla. Už novináři, pomyslela si neradostně. „Anno,“ zavolala, „ať je to kdokoli, řekni, že ne –“

Zarazila se, srdce jí náhle začalo divoce bít. Ve dveřích do jejího obývacího pokoje, unavený a zničený, stál Galen.

„Galene!“ Maggie vyskočila, rozběhla se k němu a mezi slzami se smála. Vypadal vyhublý a vyčerpaný. Jeho výraz byl tak napjatý a nerozhodný, že si nebyla jistá, jestli je rád nebo jestli lituje, že ji vidí.

Udělal pouze krok nebo dva jejím směrem, pak se zastavil a díval se na ni. Pozvolna se jeho tvář roztáhla do širokého krásného úsměvu, který milovala. Rozpřáhl ruce a Maggie se mu vrhla do náruče, přitiskla se k němu a smála se a plakala zároveň.

„Maggie, děvče, díky bohu,“ řekl a zasypal její tvář polibky. Pohlédl jí do očí. „Je to pravda? Jsi stále moje?“

„Samozřejmě!“ zvolala Maggie a políbila ho na rty. „Hmm, chutnáš tak sladce,“ řekla a líbala ho znovu a znovu. „Je skutečně konec? Je skutečně po všem?“

„Ano, je,“ řekl Galen tiše.

Maggie ho vzala za ruku. „Pojď, sedni si a povídej mi o tom,“ řekla. „Vypadáš vyčerpaně.“ Zavedla ho k pohovce a stulila se mu do náruče. „Mám pocit, jako kdyby mi spadl ze srdce obrovský kámen, který jsem po týdny nosila s sebou,“ řekla a usmála se.

„Já také,“ řekl Galen. Zhluboka se nadechl. „Čekal jsem, že budu cítit mnohem větší hrdost.“

„Rozumím ti,“ řekla Maggie. „Cítím se stejně. Čekala jsem to, ale byl to stejně hrozný šok vidět, jak ho vedou v poutech.“

„Vím. Snažil jsem se sem dostat dřív, než to zjistíš jinak. Ať už ke mně cítíš cokoli, nechtěl jsem, abys tomu čelila sama.“

Maggie zvedla tvář k němu a usmála se zamyšleně. „Nedává to smysl, že? Předtím jsem si myslela, že až uvidím, jak Rogera vedou do vězení, budu skákat radostí, ale když mi Bruče řekl, že tam Roger skutečně půjde, bylo mi ho líto.“

Galen přikývl. „Mně taky. Není to příjemné zničit nějakého člověka, jakéhokoli. A tohle bylo mnohem horší, protože jsem věděl, jakou roli musíš hrát ty. Báł jsem se, že s tvým měkkým srdcem ho budeš litovat pořád víc a víc. Dokonce jsem si představoval, že si začneš myslet, že tě potřebuje víc než já. Po tom, jakým způsobem jsem tě opustil ten den u tvých rodičů.“

Položil ruku na Maggiinu tvář a pak jí jemně odhrnul dozadu vlasy. „Tolik jsem se tím trápil,“ řekl. „Trvalo mi jen pár minut, abych pochopil, co se muselo stát, když jsi vešla s Rogerem, ale nevěděl jsem, jak ti to dát najevo. Zkusil jsem to tak, že jsem ti řekl, že vím, jací jste oba podvodníci, ale viděl jsem, žeš to nepochopila.“

Pak jsem ještě ten večer měl telefon, že musím hned odjet, a od té doby už jsem neměl příležitost, abych s tebou promluvil, nebo aby ti to řekl za mě někdo jiný. Bruče a já jsme měli zakázaný jakýkoli kontakt.“

„Bruče mi říkal, že to chápeš,“ řekla Maggie, „ale nebyla jsem si jistá. Celou dobu jsem se bála, že mě nenávidíš, protože jsem tě tak hrozně ponížila. To bych nemohla udělat, Galene, nikdy.“

Galen se usmál, napjaté rysy z jeho tváře náhle zmizely. Sevřel Maggie do náruče a přitiskl ji k sobě mnohem pevněji. „Bože, to je ale dobře, že tě můžu objímat,“ řekl a znovu jí pokryl tvář polibky. „Přisahám, že občas tenhle týden mě bolely ruce, jak strašně jsem toužil tě obejmout a vědět, že jsi pořád moje.“

„Celé tělo mě bolelo touhou být zase v tvém náručí,“ řekla Maggie a přitiskla se k němu pevněji. „Je to jediné místo, kde se vždycky cítím úplně šťastná.“

„Maggie, láska moje.“ Galenův hlas byl zastřený citem a jeho oči zářily štěstím. „Tolik tě miluju,“ řekl. „Měl jsem ti to říct již dřív, ale je to tak těžké, když se bojíš, že tvůj sen nemůže být pravda.“

„Já tě také miluji,“ zašeptala Maggie. Přitulila se ke Galenovi. Jeho ústa se přiblížila k jejím a zaháněla všechno to neštěstí z minulosti s vášní, která jí brala dech a zbavovala ji veškerých pochyb.

Zvedl hlavu a nadechl se. „Je tady nějaké místočko, kde bychom si mohli popovídat o mém snu?“ zeptal se. „Někde, kde bych tě mohl objímat a milovat tak, jak jsem chtěl už od... A ten příběh může také počkat.“

Smál se, když Maggie vyklouzla z jeho náručí, vzala ho za ruku a odváděla ho se zářící tváří směrem ke schodům.

„Znám takové místo,“ řekla. „Ta ložnice, na kterou ses mě vypytl jednou v noci.“

Galen se zastavil u prvního schodu. „Ach ano,“ řekl. Otočil se a podíval se na Maggiin luxusně zařízený obývací pokoj. „Je to skutečně krásné,“ řekl. „Ani jsem si toho nevšiml. Jediné, co jsem vnímal od chvíle, kdy jsem vešel, jsi ty. Ale tak jsem si představoval místo, kde žiješ.“ Usmál se na Maggie. „Vidíš, snil jsem dlouho. Nevadilo by ti, kdybych tě vynesl do schodů? To byla také část mého snu. Tohle nemůžou být přesně ty schody, o kterých jsem snil, ale stačí.“

„Samozřejmě nevadilo,“ řekla Maggie a rychle a pevně se chytila Galena kolem krku.

„Tak,“ řekl a začal opatrně stoupat do schodů. Podíval se na ni uličnický. „Dokonce jsem si trénoval vynášení věcí na svých schodech, abych si byl jistý, že tě neupustím. Ovšem až do chvíle, kdy jsi přišla tehdy v noci do mého domu, jsem nevěřil, že bych tě někdy mohl nést. Ale bylo to aspoň dobré cvičení.“

Maggie se smála a políbila ho na tvář. „Co to všechno má znamenat? Mluvíš, jako kdybys to plánoval roky.“

„Taky že ano. Říkal jsem ti, že pro mě nikdy neexistovala žádná jiná,“ řekl Galen. „Teď bud“ zticha a poslouchej můj příběh.“

„Ano, miláčku,“ řekla Maggie pokorně.

Galen se zasmál. „To je lepší. Kdysi, před dlouhou dobou, když jsem byl zmrzačený chlapec, vešla do mého života krásná princezna. Způsobila, že slunce zase svítilo a květiny rozkvetly a já ji miloval celým svým srdcem. Ale jak si princezna vzala do hlavy, odešla do krásného království a ošklivého mrzáka opustila. Lékaři udělali zázrak a on už nebyl tak šeredný a zmrzačený. Jenže princezna byla daleko, bydlela ve svém vlastním nádherném paláci, kde se lidé před ní skláněli a uctívali ji každý den. Měla s sebou chlapcovo srdce. Bylo její navždy. Dokonce i když chlapec vyrostl v muže a věděl, že to je hloupé, stále si představoval, že jednoho dne se princezna vrátí. A na první pohled se do něj zamiluje. Pak by ji mohl vyzvednout na svého nádherného oře, odvézt ji na svůj zámek a přenést ji přes práh komnaty plné květin. Brzy by byla svatba a žili by šťastně až do smrti.“

Galen se zastavil na posledním schodu. „Nikdy jsem nevěřil, že by se ten sen mohl stát skutečností,“ řekl a se zbožňujícím výrazem se díval na Maggiin obličej.

„A teď se to stalo,“ zašeptala. „Jak kouzelný sen, Galene. Ale já nejsem princezna. Jsem jen dívka, která tě pořád milovala, ale nevěděla to, protože jí princeznovské záležitosti stály v cestě.“

„Ty budeš vždycky moje princezna,“ řekl Galen. Podíval se na ni a jeho oči opět uličnický zázářily. „A teď,“ řekl, „myslím, že bychom měli dohnat ztracený čas. Máme si sice o čem povídat, ale já zatím zešílím touhou po tobě. A našim rodinám bude trvat týdny, než společně vystrojí takovou královskou svatbu, jakou si zasloužíme. Budeš si to přát, počkám, ale budu muset být zavřený v kobce.“

„Bože chraň,“ smála se Maggie.

Galen se také usmál. „V tom případě, které dveře jsou ta komnata?“

„Ty dvojité bílé přímo před tebou,“ odpověděla Maggie a přitulila se spokojeně ke Galenově rameni, když otevřel a přenesl ji přes práh.

Později, když Maggie ležela ve vroucném Galenově objetí a její touha byla konečně uspokojená, zasněně si povzdechla a řekla: „Myslím, že bychom mohli strávit zbytek života právě tady. Anna by nám vždycky přinesla něco k jídlu a ve zbylém čase bychom se milovali. Co by mohlo být dokonalejší?“

Galen se zasmál a objal ji pevněji. „To by nebylo moc skvělé! Ten zlý reálný svět by nás stejně nakonec dohonil, ne?“

Maggie vzdychla. „Ano. V poslední době mám reality dost. Ačkoli většinu toho času jsem měla pocit, jako kdyby vůbec nic nebylo reálné. Nebylo moc zábavné vést dvojí život, když jsem chtěla žít jen jeden, s tebou.“

„Chudáčku, děvčátko,“ řekl Galen něžně a políbil ji na čelo. „Vím, že to nebylo jednoduché, ale bez tvé pomoci bychom to nedokázali. Roger mohl zmizet, kdybys nám nepomohla. Ale my jsme se ještě víc báli toho, aby neudělal něco ukvapeného. Myslím, že když jsi mu řekla, že si ho nevezmeš, náhle stál tváří v tvář osamělému životu v jiné zemi, v exilu, odkud by se nevrátil. A to nenáviděl. Pod tlakem těchto okolností by muž s takovým vlivem jako Roger mohl být mnohem nebezpečnější, než si někdo tak důvěřivý jako ty může vůbec představit.“

„To mi říkal i Bruče,“ řekla Maggie.

Zavrtěla hlavou a usmála se. „Ráda bych věděla, jestli by Roger uvěřil tomu, že jsem ho podváděla nerada. Jsem si skoro jistá, že měl podezření hned od začátku. Vadilo by ti, kdybys mu napsala a řekla mu to?“

„Ovšemže ne,“ řekl Galen jemně. „Nebyla bys to ty, kdybys to tak necítila.“ Hladil Maggie něžně na zádech. „Budeme spolu žít dlouho a šťastně, Maggie. Báł jsem se, že se ti bude život se mnou zdát příliš nudný po tom, jak jsi žila tady, ale jakmile jsi přišla s tím nápadem na nadaci, věděl jsem, že ti to nebude vadit.“

„Život s tebou nudný?“ Maggie zvedla hlavu a políbila Galena na bradu. „Nikdy. Je tolik věcí, které se dají dělat, věcí, o které se budeme společně zajímat. Budu alespoň pomáhat chodu nadace. A snad, až děti půjdou do školy, vystudují také práva. Mohl bys potřebovat partnera?“

Galen se rozesmál. „Počkat, počkat. Kolik dětí budeme mít? Tak daleko můj sen nikdy nedospěl.“

Maggie se usmála. „Tři nebo čtyři?“

„To zní přiměřeně,“ souhlasil Galen. „A když budeš mít čas, abys získala právnické vzdělání, nevím, co by mi udělalo větší radost než pracovat s tebou.“ Přitáhl si Maggie blíž. „Děti hned?“ zašeptal jí do ucha.

„Ano, určitě,“ odpověděla a hladila ho tak, že vzdychal rozkoší. „Pomilujeme se ještě a pak zavoláme rodičům a řekneme jim, aby začali chystat svatbu.“

Bylo teplé odpoledne na začátku června, když si Maggie a Galen navzájem přísahali pod obrovským rozložitým javorem na zelené louce na Haven Hill. Okolo oltáře ozdobeného květinami stály stovky skládacích židliček. Přišli téměř všichni obyvatelé malého města Spring Mountain. Přátelé přijeli ze všech částí Západní Virginie, z New Yorku a tuctu dalších států. Když Maggie, zářící v tradičních svatebních šatech z lehoučkého šifónu a krajky, procházela uličkami mezi řadami židlí, myslela, že jí snad srdce pukne štěstím. Každý, koho měla ráda, tady byl. Jejímu otci bylo tak dobře, že ji mohl dovést k oltáři, kde čekal Galen. Byl mnohem pohlednější ve svém společenském obleku než všichni princové, které si kdy dokázala představit. Bruče se zubil od ucha k uchu a stál vedle něj jako svědek.

Ale byl s nimi ještě kdosi mnohem vzácnější. V růžových šatíčkách a s květinovým kloboučkem tu byla Carrie Bryantová. Ještě vypadala křehce, ale lehký náznak barvy na tvářích dával naději, že se uzdravuje.

„To byl nádherný den,“ řekla Maggie Galenovi, když o pár hodin později byli konečně sami v jeho domě. Uvelebili se společně na pohovku, obloženou hromadou dárků, a pomalu otevírali horu blahopřání. „Podívej na tohle. Dokonce přání od federálního žalobce.“

„Je to sympafák,“ řekl Galen. „Určitě by se ti líbil.“ Odložil zbývající blahopřání na stůl a rozkošnický se protáhl. „Tak, paní Kendricková, což kdybychom šli spát? Už je pozdě a ráno chceme brzy vyrazit do Keys.“

„Dobře.“ Maggie vstala a objala Galena okolo krku. „Vyneseš mě zase do schodů, dřív než budu příliš těžká?“ zeptala se a mile se pousmála.

„Příliš těžká?“ zíral na ni Galen nepřítomně, pak se šťastně rozesmál. „Už? Jsi si jistá?“

Maggie přikývla. „Naprosto.“

Galen ji prudce políbil. „Budu vás oba nosit nahoru tak dlouho, dokud budu moct,“ řekl a vzal ji do náruče.